நெருக்கடி நெருப்பாறு

கலைஞர்

மு.கருணாநிதி

நெருக்கடி நெருப்பாறு!

இரா. பாபுஜி, M.C
11வது வார்டு உறுப்பினர்
திருநீர்மலை பேரூராட்சி

தலைவர் **கலைஞர்**

வெளியீடு:
திருமகள் நிலையம்
புதிய எண்: 16, பழைய எண்: 55
வெங்கட் நாராயணா ரோடு
தி.நகர், சென்னை–600 017.
தொலைபேசி எண்: 434 28 99 – 432 76 96

முதற் பதிப்பு : ஜூலை - 2002
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜூன் - 2006
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர் 2007
உரிமை : தமிழ்க்கனி பதிப்பகம்

திருமதி. பா.ஷர்மி பாபுஜி, B.A. M.C
11வது வார்டு உறுப்பினர்
திருநீர்மலை பேரூராட்சி

விலை : ரூ.50/-

41207
8923.25411
கருணை

கணிப்பொறி அச்சு : சிவா கிராபிக்ஸ், சென்னை.
அச்சிட்டோர் : Udayam offsets, Ph : 28454808

காணிக்கை.

'உலகெலாம்' என்ற அடியெடுத்து

கவி வழங்கிய சேக்கிழார் பெருமான்

திருவடிகளுக்கு

[illegible]

நிவேதனம்!

[illegible]

கி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வு நூலகம்
சென்னை-88

எங்களது வெளியீட்டில்

கலைஞரின்

எழுத்தோவியங்கள்

நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - I	300.00
நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - II	195.00
நெஞ்சுக்கு நீதி பாகம் - III	220.00
திருக்குறள் கலைஞர் உரை	60.00
சங்கத்தமிழ்	300.00
இளைய சமுதாயம் எழுகவே	16.00
பொங்கி வரும் புதுவெள்ளம்	20.00
கையில் அள்ளிய கடல்	85.00
வழிமேல் விழி வைத்து	45.00
தென்பாண்டிச் சிங்கம்	105.00
16 கதையினிலே (சிறுகதைத் தொகுப்பு)	35.00
மலரும் நினைவுகள்	24.00
ஒரு தலைக்காதல்	30.00
மீசை முளைத்த வயதில்	60.00
மொழிப்போரில் ஒரு களம்	15.00
மும்முனைப் போராட்டம் கல்லக்குடி களம்	30.00
குறளோவியம்	அச்சில்

1. அலகாபாத் வழக்கும்; அதிரடித் தீர்ப்பும்!

1975 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 12ஆம் தேதி என்பது சுதந்திர இந்தியாவின் சரித்திரத்தில்– குறிப்பாக இந்தியாவின் நீதித்துறையிலே அழியாத இடம் பெற்ற தினமாகும். அன்றுதான் 1971ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் உத்திரப் பிரதேசம் ரேபரேலி தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்தியாவின் பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவர்களின் தேர்தல் செல்லாது என்று அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்த நாள்.

தன்னுடைய தேர்தல் வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக பிரதமர் இந்திராகாந்தி ஊழல் முறைகளைக் கையாண்டார் என்ற புகார்களில் இரண்டை நீதிபதி ஏற்றுக் கொண்டார்.

அந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தீர்ப்பை அளித்த நீதிபதியின் பெயர் ஜகன் மோகன்லால் சின்ஹா. இந்திராகாந்தியின் தேர்தல் செல்லாது என்று வழக்குத் தொடுத்தவர், அவரை எதிர்த்து அந்தத் தேர்தலில் தோல்வியடைந்த ராஜ்நாராயண். அந்த வழக்கில் பிரதமருக்கு ஆதரவாக வழக்கறிஞர் என்.சி.காரேயும், ராஜ்நாராயணனுக்கு ஆதரவாக சாந்திபூஷனும் ஆஜரானார்கள். இரண்டு வழக்கறிஞர்களும் அரசியல் சார்புடையவர்கள். காரே புதிய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். சாந்திபூஷன் பழைய காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதரவாளர்.

இந்திராகாந்தி தனது தேர்தல் வெற்றிக்காக இந்திய சர்க்காரின் கெஜட் பதிவு பெற்ற அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய யஷ்பால்கபூர் அவர்களை தனது தேர்தல் வாய்ப்புகளுக்காகப் பயன்படுத்திக்

கொண்ட ஊழலையும், இந்திராகாந்தியின் தேர்தல் கூட்டங்களில் உத்திரப்பிரதேச அரசு செய்த ஏற்பாடுகளையும், போலீஸ் படைகளை அங்கு காவல் போட்ட வகையில் ஊழல் செய்தார் என்பதையும் நீதிபதி உத்தரவில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். யஷ்பால்கபூர் அவர்கள் முன்னதாகவே தனது வேலையை ராஜினாமா செய்த போதிலும் அது குடியரசுத் தலைவரால் ஜனவரி 25ஆம் தேதிதான் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது; எனவே அந்தத் தேதி வரையில் அவர் பணியில் இருந்ததாகத் தான் பொருளாகும். அந்தக் கால இடைவெளியில் அவர் இந்திரா காந்தியின் வெற்றிக்காக உழைத்தது முறைகேடானது என்று நீதிபதி குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்தத் தீர்ப்பு கூறப்பட்ட அரைமணி நேரத்திற்கெல்லாம் பிரதமர் சார்பில் நீதிபதி சின்ஹா முன்பு ஒரு மனுதாக்கல் செய்யப்பட்டது. அந்த மனுவை நீதிபதி ஏற்றுக்கொண்டு அந்தத் தீர்ப்பின் அமல் இருபது நாட்களுக்கு நிறுத்தி வைக்கப்படும் என்று உத்தரவிட்டார். ஆனால் அந்த இருபது நாட்களுக்கு முன்பு உச்சநீதிமன்றத்தில் அப்பீல் செய்யப்பட்டால், அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத்தின் ‘‘அமல் நிறுத்த’’ உத்தரவு அந்தத் தேதியுடன் ரத்தாகிவிடும் என்று நீதிபதி சின்ஹா தெரிவித்தார்.

இந்திராகாந்தியின் அமைச்சரவையில் உள்ள மூத்த அமைச்சர் களான ஜகஜீவன்ராம், சவான், உமாசங்கர் தீட்சித், பிரம்மானந்த ரெட்டி, எச்.ஆர்.கோகலே, டாக்டர் சங்கர்தயாள் சர்மா, புது காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் பருவா ஆகியோர் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்ட அறிக்கையில், இந்திராகாந்தி பிரதமராக நீடிக்கிறார் என்றும், இந்திராகாந்தியின் தலைமையில் முழு நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் கொண்டிருப்பதாகவும், அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பை ஆட்சேபித்து பிரதமர் இந்திராகாந்தி உச்சநீதிமன்றத்தில் அப்பீல் செய்வார் என்றும், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பே இறுதியானது என்றும், நாட்டின் ஒருமைப்பாடு, ஸ்திரத்தன்மை, முன்னேற்றம் ஆகிய வற்றுக்கு இந்திராகாந்தியின் தலைமை அவசியம் என்றும் தெரிவித் திருந்தனர்.

தீர்ப்பையொட்டி இந்திராகாந்தி உடனடியாக ராஜினாமா செய்ய வேண்டும் என்று முன்னாள் துணைப் பிரதமராக இருந்த பழைய காங்கிரஸ் தலைவர் மொரார்ஜி தேசாயும், சோஷலிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் மது தண்டவதே எம்.பி.யும், சோஷலிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸும், இந்திரா காங்கிரஸ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மோகன் தாரியாவும் தனித்தனியாகக் கருத்து தெரிவித்திருந்தனர். பழைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த எஸ்.கே.பட்டீல், எஸ்.என். மிஸ்ரா, சாக்ளா ஆகியோர் தீர்ப்பு குறித்து தங்களது மகிழ்ச்சியினைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

சர்வோதயத் தலைவர் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள், அலகாபாத் நீதிமன்றத் தீர்ப்பிற்குப் பிறகும் இந்திராகாந்தி பிரதமராக நீடிக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்ட கருத்தைப் பலமாகக் கண்டித்தார்.

ஜனசங்கத் தலைவராக இருந்த வாஜ்பாய் அவர்கள் காஷ்மீரில் இருந்த குடியரசுத் தலைவர் பக்ருதீன் அலி அவர்களை ஜனதா முன்னணி கட்சிகளின் சார்பில் சந்தித்து அலகாபாத் உயர்நீதி மன்றத் தீர்ப்புக்கு ஏற்ப பிரதம மந்திரி இந்திராகாந்தி பதவி விலக வேண்டும் என்ற எதிர்க்கட்சிகளின் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

தீர்ப்பு வெளியான அன்று நான் தஞ்சை மாவட்டத்தில் முத்துப் பேட்டை பகுதியில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்தேன். தீர்ப்பு குறித்து செய்தியாளர்கள் என்னுடைய கருத்தைக் கேட்டபோது, ''ஆளும் காங்கிரஸ் இந்தியாவில் மிகப் பெரிய கட்சி; இந்தியா, உலகத்தில் மதிக்கத்தக்க மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாடு. இவற்றை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து இப்போது மத்திய அரசில் இருப்பவர்கள் என்ன முடிவெடுக்கிறார்களோ, அந்த முடிவுதான் இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியலில் முன்மாதிரியாகத் திகழும்'' என்று கூறினேன்.

நிருபர்கள் தொடர்ந்து "இந்திராகாந்தி ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்களா? வேண்டாமென்று சொல்கிறீர் களா?'' என்று குறிப்பிட்டுக் கேட்டதற்கு, "அவர்களாகவே ராஜினாமா செய்திருந்தால் நாங்கள் பாராட்டியிருப்போம்'' என்று

கூறியதோடு, ''நாங்கள் எங்களுடைய கருத்தைச் சொல்லியிருக் கிறோம். மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டியது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். அவர்கள் எடுக்கும் முடிவு ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் எதிர் காலத்தில் ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்குமென்பதை மறந்து விடக் கூடாது. ஜனநாயகத்திற்கு உரிய மதிப்பை அளிக்க வேண்டும்'' என்று கூறினேன்.

இந்திராகாந்திதான் நாட்டின் ஒரே தலைவர் என்று டெல்லியில் பல இடங்களில் இந்திரா காங்கிரஸ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் கையெழுத்து வாங்குகின்ற பணியினைச் செய்தபோது சந்திரசேகர் எம்.பி., கிருஷ்ணகாந்த் எம்.பி., லெட்சுமிகாந்தம்மா எம்.பி. ஆகியோர் அதில் கையெழுத்துப் போட மறுத்து விட்டனர்.

டெல்லியிலிருந்து வெளிவரும் 'இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்' என்ற பிரபல நாளேடு தனது 13.6.75 தேதியிட்ட தலையங்கத்தில், ''இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் சுப்ரீம் கோர்ட் அப்பீல் முடிவாகும் வரை பிரதமர் பதவியிலிருந்து விலகி நிற்பதே திருமதி இந்திராகாந்தி எடுக்கக் கூடிய சரியான நடவடிக்கையாக இருக்க முடியும். இவ்வாறு செய்வதின் மூலம் நீதித்துறையின் செயல் முறையையும் இந்திய ஜனநாயகத்தையும், அவை எழுப்பப்பட்டுள்ள அடித்தளத்தையும் அவர் மேன்மைப்படுத்தியவராவார். தலைக்கு மேல் கத்தி தொங்கும் போது, அவர் பிரதமர் பதவியில் தொடருவாரானால் செயல்படத் தேவையான திறமையோ, செயல்பட வேண்டுமென்கிற எண்ணமோ இல்லாமல் ஒரு தற்காலிக அரசின் தலைவராகவே அவர் இருக்க முடியும்'' என்று எழுதியது.

இதே கருத்தை 'ஸ்டேட்ஸ்மென்' போன்ற ஏடுகளும் வெளி யிட்டிருந்தன.

எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாம் டெல்லியில் ஒன்று சேர்ந்து குடியரசுத் தலைவர் அவர்களின் இல்லத்திற்கு முன்னால் தொடர்ந்து தர்ணா போராட்டத்தில் ஈடுபட்டன. இந்திராவைப் பதவியிலிருந்து நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டு குடியரசுத் தலைவரிடம் மகஜர் கொடுத்தனர்.

ஜூன் 23ஆம் தேதியன்று உச்சநீதிமன்றத்தில் பிரதமர் சார்பில் வழக்கறிஞர் பல்கிவாலா அலகாபாத் தீர்ப்பின் அமலை நிறுத்தி வைப்பதற்கான மனுவையும், தீர்ப்பை எதிர்த்த அப்பீல் மனுவையும் தாக்கல் செய்தார். நீதிபதி வி.ஆர்.கிருஷ்ணய்யர் மதிய உணவு இடைவேளைக்குக்கூடச் செல்லாமல் இருதரப்பு வாதங்களையும் கேட்டு, 24ஆம் தேதி பிற்பகல் 3.45 மணிக்குத் தீர்ப்பு கூறுவதாகத் தெரிவித்தார்.

அதன்படி அவர் மறுநாள் அளித்த தீர்ப்பில், "பிரதம மந்திரி இந்திராகாந்தி ரேபரேலி தொகுதியிலிருந்து நாடாளுமன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது செல்லாது என்று அலகாபாத் நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பின் அமலை சில நிபந்தனைகளுடன் நிறுத்தி வைக்கவும், அப்பீல் பைசல் செய்யப்படும் வரை இந்திராகாந்தி நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து, அந்தப் பதவிக்குரிய உரிமைகளை அனுபவிக்கலாம் என்றும், அவர் தொடர்ந்து பிரதம மந்திரி பதவியை வகிப்பதற்கு சட்டபூர்வமான தடை எதுவும் இல்லை என்றும், ஆனால் நாடாளுமன்றத்தில் பிரேரணைகள், திருத்தச் சட்டங்கள் முதலியவைகளின் மீது ஓட்டு எடுக்கும் போது ஓட்டு போடுவதற்கு அவருக்கு உரிமை கிடையாது என்றும், நாடாளுமன்றக் கூட்டங்களில் அவர் கலந்து கொள்ளலாம் என்றும், இந்த நிபந்தனைகளை நீக்க வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றத்தின் பெஞ்சுக்கு பிரதம மந்திரி மனு செய்து கொள்ளலாம் என்றும், முழுமையான நிபந்தனையற்ற இடைக்காலத் தடை உத்தரவிற்கும் நிபந்தனையுடன் இப்போது அளிக்கப்பட்டுள்ள இடைக்காலத் தடை உத்தரவிற்கும் நடைமுறை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் வித்தியாசம் ஒன்றுமில்லை என்றும் நீதிபதி தீர்ப்பு கூறினார். இந்த உத்தரவை மாற்ற வேண்டுமென்று எதிர் மனுதாரர் ராஜ்நாராயணன் விரும்பினால் உச்சநீதிமன்றத்தின் டிவிஷன் பெஞ்சுக்கு அவரும் அப்பீல் செய்யலாம் என்றும் தீர்ப்பளித்தார்.

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புப் பற்றி நிருபர்கள் கேட்டதற்கு, பிரதமர் பதில் கூற மறுத்துவிட்டார். ராஜ்நாராயணன், நீதிபதி அளித்த இடைக்

காலத் தடை உத்தரவில் நிபந்தனைகள் விதித்திருப்பதை வரவேற்று, பிரதமர் ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமென்று கோரினார். பிரதமர் வீட்டில் காங்கிரஸ் கட்சியின் அமைச்சர்களும், தலைவர்களும் காங் கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த முதலமைச்சர்களும் சேர்ந்து ஆலோசனை செய்தனர். இறுதியாக சுப்ரீம் கோர்ட்டின் நிபந்தனை கொண்ட இடைக்காலத் தடை உத்தரவிற்குப் பிறகும் ராஜினாமா செய்வ தில்லை என இந்திராகாந்தி முடிவு செய்தார்.

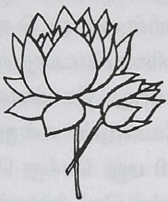

2. கழுத்தை நெரிக்கும் சட்டங்களும் கழகச் செயற்குழு தீர்மானமும்!

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு வெளியானதும் அதுபற்றி செய்தியாளர்கள் என்னிடம் கருத்து கேட்டனர். "அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பை தொடர்ந்து உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பும் வழங்கப்பட்ட பிறகு, அந்தத் தீர்ப்பின் உட்பொருளை உணர்ந்து இந்திய நாட்டு ஜனநாயக அரசியலுக்கு எதிர்கால முன்மாதிரியை அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பின் சுமை, ஆளுங் காங்கிரசின் மீதும் – திருமதி இந்திராகாந்தியின் மீதும் அதிகமாக விழுந்துவிட்டது. இந்திய ஜனநாயகத்தின் மேன்மை எந்த வகையில் பாதுகாக்கப்படப் போகிறது என்பதை மக்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறார்கள்'' என்று கூறினேன்.

நிபந்தனையற்ற இடைக்காலத் தடை பெறத் தவறியது இந்திரா காங்கிரசிற்குக் கிடைத்த அடுத்த தோல்வியாகத்தான் கருதப்பட்டது. அதற்குப் பிறகும் இந்திராகாந்தி ராஜினாமா செய்ய மறுத்த காரணத்தால் அவரை ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமென்று கோரி நாடு முழுவதிலும் ஜூன் 29ஆம் தேதியன்று போராட்டம் நடத்துவதற்கு எதிர்க்கட்சிகள் திட்டமிட்டன! அந்தப் போராட்டத்தை நடத்துவதற்காக மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையில் குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்த எதிர்க்கட்சிகளின் ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு தி.மு.கழகமும் அழைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் பழைய காங்கிரஸ், ஜனசங்கம், பாரதீய லோக்தளம், சோஷலிஸ்ட், அகாலி தளம், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகிய கட்சிகள் கலந்து கொண்டன.

இவ்வாறு இந்தியா பூராவும் உள்ள முக்கிய ஏடுகளும், எதிர்க்கட்சிகளும், மூத்த தலைவர்களும், இந்திராகாந்தி அவர்களை ராஜினாமா

செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்தியபோது, இந்திராகாந்தி அம்மையார் செய்தது என்ன தெரியுமா?

அவசர நிலையைப் பிரகடனம் செய்து அதுபற்றி வானொலியின் மூலம் 26ஆம் தேதி காலையில் உரையாற்றினார்.

அதைக்கேட்டு, தி.மு.கழகம் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கத் துடித்தெழுந்தது! நெருக்கடி நிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்ட 24 மணி நேரத்திற்குள்; ஜூன் மாதம் 27ஆம் தேதி காலை 11 மணிக்கு தலைமைச் செயற்குழு கூட்டத்தைக் கூட்டியது.

ஒருநாள் இடைவெளியில் கூட்டிய போதிலும் மொத்தம் 75 செயற்குழு உறுப்பினர்களில் 63 பேர் கலந்து கொண்டார்கள். முதல் நாள் இரவு தலைமைக் கழகத்தினருடன் கலந்துரையாடிவிட்டு விடியற் காலை நான்கு மணி அளவில் என் கைப்பட தீர்மானத்தை எழுதி, மறுநாள் செயற்குழு விவாதத்திற்கு வைத்தேன். அந்தத் தீர்மான வாசகமாவது:—

"உலகத்தின் மிகப் புகழ் வாய்ந்த மாபெரும் ஜனநாயக நாடாகக் கருதப்பட்டு வந்த இந்தியத் திருநாட்டில் அண்மைக் காலமாக ஆளுங் காங்கிரசார் கடைப்பிடிக்கும் போக்கும் பிரதமர் இந்திரா காந்தியார் அவர்கள் நடைமுறைப்படுத்தும் காரியங்களும் ஜனநாயக ஒளியை அறவே அழித்து நாட்டை சர்வாதிகாரப் பேரிருளில் ஆழ்த்தும் வண்ணம் அமைந்து வருவது கண்டு, தி.மு.கழகச் செயற்குழு தனது வேதனையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெற்று, விடுதலைக்கான வெள்ளி விழாவும், குடியரசுப் பிரகடனத்திற்கான வெள்ளி விழாவும் கொண்டாடி முடித்தபிறகும், அடித்தளத்து மக்கள், ஏழை, எளியோர், பாட்டாளிகள் வாழ்வில் நிம்மதியற்ற நிலையேதான் நீடித்து வருகிறது. அவர்களுக்காகப் பெரிய சாதனைகளை உருவாக்கப் போகிறோம் என்று மத்திய அரசினால் அறிவிக்கப்பட்ட பட்டியல்கள் ஏராளமெனினும், பயன் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

தனது தேர்தல் கால வாக்குறுதிகளில் ஆளுங் காங்கிரசும், குறிப்பாக திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்களும் முக்கியமாக வறுமையை விரட்டும் பணியை உடனடியாக நிறைவேற்றப் போவதாகக் கூறி வந்தனர். அந்தப் பணிக்கு எந்தக் கட்சியும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்க

வில்லை. வறுமை நீங்கி ஏழையெளிய மக்கள் மகிழ்வெய்தி, இந்திய நாடு மேன்மையுறுவது எல்லா கட்சிகளுக்கும் உடன்பாடான கொள்கைதான்.

குறிப்பாக, தி.மு.கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்திராகாந்தி அறிவித்த முற்போக்குத் திட்டங்களை வரவேற்றுப் பாராட்டித் தனது ஒத்துழைப்பையும் நல்கியிருக்கிறது. வங்கிகளைத் தேசியமயமாக்கு வது, மன்னர் மானியத்தை ரத்து செய்வது போன்ற செயல்களை வற்புறுத்தியதும், வரவேற்றதும் தி.மு.கழகம் என்பதை நாடறியும். இதுபோன்ற இரண்டொரு அறிவிப்புகளால், வறுமை தொலைந்து' விடவில்லை. வறுமையை அகற்ற முடியாததற்கான வழியை எதிர்க் கட்சிகள் மீது சுமத்துகிற பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து செய்து வந்த இந்திராகாந்தி அவர்கள், இப்போது திடீரென உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு என்ற பெயரால் அவசரநிலைப் பிரகடனத்தைச் செய்து விட்டு, அந்த அவசரச் சட்டத்தையொட்டி, ஏழையெளிய பின்தங்கிய மக்களுக்கு நன்மைகளை வாரி வழங்கப் போவதாக அறிவித்துள்ளார்.

இந்தப் பாதுகாப்பு அவசரச் சட்டம் இல்லாமல், இதுவரை இருந்து வந்த ஜனநாயகச் செயல் முறையிலேயே ஏழைகளுக்கான நன்மை களை வழங்குவதை எந்தச் சூழ்நிலை தடுத்தது? நாடாளுமன்றத் தில் மிகப் பெரும்பான்மையான பலத்துடனும், இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் தங்கள் கட்சி ஆட்சியுடனும் வலிவோடு விளங்குகிற இந்திராகாந்தி, முற்போக்குத் திட்டங்களை ஏழைகளுக்கான நன்மைகளை நாடாளுமன்ற, சட்டசபை பெரும் பான்மையோடு சட்டமாக்க முடியவில்லை; ஆகவே உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கான அவசரச் சட்டமென்னும் ஆட்கொல்லி சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்கிறேன் என்பது வேடிக்கையான விபரீத வாதமாக இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால், எதிர்க்கட்சி முதலமைச்சர்கள் இருக் கின்ற தமிழகத்தில் அல்லது கேரளத்தில் அல்லது குஜராத்தில், ஏழை எளியோரை வாழ வைக்கும் சட்டங்களை மறுக்கின்ற அரசுகள் இருக்கின்றனவா?

வருந்தத்தக்க செய்தி என்னவென்றால், ஏழை எளிய மக்களுக் காகவும், தொழிலாளர்களுக்காகவும் தமிழக தி.மு.க. அரசு நிறை வேற்றத் துடிக்கிற திட்டங்களை அங்கீகரிக்காமல் முட்டுக்கட்டை

போடுவதில் மத்திய அரசு முனைப்பாக இருந்து வருகிறது என்பது தான் உண்மையாகும்.

உண்மையின் உருவம் மறைக்கப்பட்டு, பொய்யின் நிழலில் நின்று கொண்டு எதிர்க்கட்சிகளை அடக்குவதற்குத் திட்டம் தயாரித்து, அந்தத் திட்டம் ஏன் தேவைப்படுகிறது என்பதற்கான போலிக் காரணங்களை தேடியலைந்து, வீண் அபவாதங்களை வாரி யிறைத்து– எடுத்ததற்கெல்லாம் சதி, வெளிநாட்டுத் தொடர்பு, பிற்போக்குவாதிகள் என்ற சொற்கணைகளைப் பொழிந்து காலா காலத்திற்கும் இந்திய நாட்டு மக்களுக்கு மாசு ஏற்படுத்தும் வகையில் திருமதி இந்திராகாந்தி நேற்றைய தினம் (26.6.1975) அதிகாலையில் சர்வாதிகாரத்திற்கான தொடக்க விழாவை நடத்தியிருக்கிறார்.

வெளிநாட்டார் பகையிலிருந்து நாட்டை மீட்க அணி திரண்டு நின்றவர்களையெல்லாம், இன்று உள்நாட்டைப் பாதுகாக்கிறேன் என்ற பெயரால் சிறைக் கொட்டடிகளில் தள்ளியிருக்கிறார். இந்திய மண்ணின் விடுதலைக்காக தியாகத் தழும்புகளை ஏற்ற பழம்பெரும் தேசபக்தர்கள், கைதிகள் என்ற பரிசினை, இந்திரா ஆட்சியில் பெற்றிருக்கிறார்கள். வெள்ளையர் ஆட்சியின்போதும் இல்லாத கடுமையான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. தேசத் தலைவர்களின் மீது ஏவிவிடப் பட்டுள்ள அடக்குமுறை கண்டு நாடு குமுறி எழுந்துள்ளது. எல்லா செய்திகளும் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டு விட்டன. அப்படியொரு சட்டம் பாய்ந்துள்ளது இப்போது! வையம் புகழ் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட செய்தியைக் கூட வானொலி வெளியிடவில்லை. 'சிலர் கைது' என்று கூறி, நாட்டின் நாயகர்களை நபர்களில் சிலராக வானொலி வர்ணிக்கிறது. தணிக்கை செய்யப்பட்ட பிறகே பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளி வரவேண்டுமாம்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில், எத்தனையோ முறை எதிர்க்கட்சி களின் எழுச்சி மிக்க கிளர்ச்சிகள் எரிமலைகளாக வெடித்திருக் கின்றன.

அப்போதெல்லாம் ஜவஹர் காலத்திலோ, லால்பகதூர் காலத் திலோ, பாயாத உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு அவசரச் சட்டம் இன்று முதன்முறையாகப் பாய்வானேன்?

சதி நடத்துவோர், வன்முறையில் ஈடுபடுவோர், தகாத முறையில் பேசுவோர், எழுதுவோர் தண்டிக்கப் பட ஏற்கெனவே எத்தனையோ சட்டங்கள் இருக்கும் போது, நாட்டைச் சர்வாதிகாரப் பாதைக்கு இழுத்துச் செல்லும் வகையில் இந்த அவசரச் சட்டம் அமலுக்கு வருவது தேவைதானா? ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கிறோம் எனக் கூறி, சர்வாதிகாரக் கொற்றக் குடையின் கீழ் தர்பார் நடத்திட எடுக்கப்படும் முயற்சி நாட்டுக்கு ஏற்றதுதானா?

இவைகளையெல்லாம் இந்திராகாந்தி அம்மையார் சிந்தித்துப் பார்த்து, நேற்றைய அவசர காலப் பிரகடனத்தினைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு, நாட்டின் புகழ்மிக்க தியாகத் தலைவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்திட முன்வரவேண்டும்.

பத்திரிகையாளர்களின் கைக்கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டு பத்திரிகைகளுக்குரிய நியாயமான உரிமைகளைத் தடையின்றி வழங்க வேண்டும். அதுவே, இந்திய ஜனநாயகத்துக்குப் பெருமை சேர்க்கும் காரியமாகும் என்று தி.மு.க. செயற்குழு சுட்டிக் காட்டுவதோடு, ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்க இந்தச் செயற்குழு பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவர்களுக்கு விடுக்கும் இந்த வேண்டு கோள் வெற்றி பெற இந்திய நாட்டு மக்கள், சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள், காந்தி அடிகள் நெறியை மறவாமலும், ஜனநாயகச் சின்னமாம் அறிஞர் அண்ணாவின் பாதையிலிருந்து தவறாமலும், தமக்கே உரிய தனிப் பண்பாட்டுடன் அமைதியான முறையில் வன் முறை தவிர்த்த வழியில் சட்டம், ஒழுங்குக்கு ஊறு நேரா வண்ணம் நாட்டுக்கு வந்துள்ள நெருக்கடிக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறது.''

தி.மு.கழகம் தமிழகத்தில் ஆளுங்கட்சியாக இருந்த போதிலும் துணிந்து மத்திய அரசை ஆளும் இந்திராகாந்திக்கு எதிராக இப்படிப் பட்ட தீரமிக்க தீர்மானத்தை அன்றைய தினம் நிறைவேற்றியது; இந்திய அளவில்– ஏன் உலக அளவில் கூட பெரிதும் வியந்து பாராட்டப்பட்டது. அகில இந்தியாவிலும் நெருக்கடி நிலையை – இந்திராகாந்தியின் நடவடிக்கைகளை அன்றைய தினம் கண்டித்து முதன்முதலாக கட்சி ரீதியாக தீர்மானம் நிறைவேற்றி வெளியிட்ட பெருமையும் தி.மு.கழகத்திற்குத்தான் உண்டு.

3. எழுத்துரிமையும் பேச்சுரிமையும் எங்கே? எங்கே?

கழகம் செயற்குழுவில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதற்கு மறுநாள்; உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற யாரும் அதை எதிர்த்து வழக்கு மன்றங்களுக்குப் போக முடியாது, அதற்கு உரிமை கிடையாது என்ற வகையில் ஒரு அவசரச் சட்டத்தை குடியரசுத் தலைவர் பிரகடனம் செய்தார். கைது செய்யப்பட்டது ஏன் என்ற காரணத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லையென மற்றொரு அவசரச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

நெருக்கடி நிலையின் விளைவாக தமிழகத்தைத் தவிர மற்ற மாநிலங்களில் தினந்தோறும் பலர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அது பற்றிய விவரம் எதுவும் பத்திரிகை சென்சார் முறை காரணமாக வெளி உலகத்திற்கு தெரியவில்லை. மற்ற மாநிலங்களில் கைதுகள் தொடர்ந்த போதிலும் தமிழகத்தில் மட்டும் கழக அரசு யாரையும் கைது செய்யவில்லை. ஆனால் தமிழகத்திலிருந்து அச்சாகி புதுவை மாநிலத்திற்குச் சென்ற முரசொலி, கழகக் குரல் போன்ற ஏடுகள் காவல்துறையினரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. தமிழகத்தில் கழக அரசு இருந்த காரணத்தால் மக்களுக்கு இங்கே நெருக்கடி நிலையின் வேகம் தெரியாத அளவிற்கு பாதுகாப்பாக இருந்தது. அதுகுறித்து அப்போது காந்தியடிகள், ராஜாஜி ஆகியோரின் பேரனாகிய ராஜ்மோகன் காந்தி சென்னையில் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்றில் குறிப்பிடும்போது "தேசத் தலைவர்கள் கைதானது குறித்தும், இதற்கு முன்பு இல்லாத வகையில் பத்திரிகைகள் மீது 'சென்சார்' முறை அமலாக்கப்பட்டது குறித்தும் தி.மு.கழகம் தீட்டியிருந்த பெருமைமிகு தீர்மானத்தை வாழ்த்துவதற்குத்தான் சென்னையில் கடந்த இரண்டு நாட்களாக

மழை பொழிகிறது என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவர்களான காந்திஜி, இராஜாஜி, அண்ணா ஆகியோரின் வருந்தும் இதயங்களை டாக்டர் கருணாநிதி நிச்சயம் மகிழ்வுற வைத்திருக்கிறார். இந்திய ஜனநாயகத்தின் பாதுகாவலனாகவும், குரலாகவும் தமிழ்நாடு ஆகியிருக்கும் இந்த நேரம் போல் பாதித் தமிழனாக இருக்கும் என்னுடைய பெருமை இதற்கு முன் வேறெப்போதும் என்றுமே உயர்ந்திருக்கவில்லை'' என்று கருத்து தெரிவித்திருந்தார்.

நெருக்கடி நிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டவுடன், அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலையில் பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் கடுமையான கண்டனம் தெரிவித்து திருத்தணி பொதுக்கூட்டத்தில் பேசியது அப்போது பழைய காங்கிரஸ் தினசரியான "நவசக்தி'' பத்திரிகையில் முதல் பக்கத்தில் வெளியாகியிருந்தது.

சுதந்திர இந்தியாவில் ஜனநாயகம் வீழ்ச்சியடைகிறது என்பதை யும், தனது தேசிய சகாக்கள் சிறைவாசம் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அவர் உடல் நலிவுற்றுப் படுத்த படுக்கையானார்.

ஜூலை 4ஆம் நாள் காலை நானும் கல்வி அமைச்சர் நாவலரும் காமராஜர் அவர்களைக் காண அவரது இல்லம் சென்றோம். அவர் அருகே சென்று அமர்ந்த என்னைக் கண்டதும் அவரது கண்கள் கலங்கின. மெதுவாகத் தொட்டேன். தழுவிக் கொண்டார். அவரது கண்கள் நீர்வீழ்ச்சிகளாயின. "தேசம் போச்சு! தேசம் போச்சு!'' என்று உரக்கக் கூவினார். நான் வாய்விட்டுக் கதறி அழுது விட்டேன்.

"அய்யா! நீங்கள் சொல்லுங்கள்! இப்போதே நாங்கள் அனைவரும் ராஜினாமா செய்து விடுகிறோம்! இந்தியாவில் ஜனநாயகத்தை நிலைநிறுத்த– சர்வாதிகாரத்தை அழிக்க – நீங்கள் தலைமையேற்று அணி நடத்துங்கள்! உங்கள் பின்னால் நாங்கள் வரத் தயார்!'' என்றேன்.

"பொறுமையாக இருங்கள்! அவசரப்படாதீர்கள்! இப்போது இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டில்தான் ஜனநாயகம் இருக்கிறது. நீங்கள் ராஜினாமா செய்தால் அதுவும் போய்விடும்'' என்று அவர் அறிவுரை கூறினார்.

நெருக்கடி நிலைப் பிரகடனத் தொடர்பாக பிரதமர் வானொலியின் மூலமாக இருபது அம்சத் திட்டத்தை அறிவித்தார். அந்த அறிவிப்பைக் கேட்டு மற்ற மாநில முதலமைச்சர்கள் எல்லாம் என்ன சொன்னார்கள் தெரியுமா ?

மராட்டிய முதல்வர் எஸ்.பி.சவான் "பிரதமரது இருபது அம்சத் திட்டம் உண்மை உணர்வுடன் அமல்படுத்தப்படும்'' என்றும் – கேரள முதல்வர் அச்சுதமேனன் "இருபது அம்சத்தை உடனடியாக நிறை வேற்ற நிர்வாக இயந்திரத்தை முடுக்கி விட்டுக் கொண்டிருக் கிறோம்'' என்றும்– அவ்வாறே பெரும்பாலான மாநில முதல்வர்களும் அறிவித்த போது; தமிழக கழக அரசின் சார்பில் கருத்து என்ன என்று செய்தியாளர்கள் என்னைக் கேட்டனர். "பிரதமர் அறிவித்த திட்டங் களை எல்லாம் நாங்கள் முன்பே நிறைவேற்றி விட்டோம். அதற்கான புள்ளி விவரங்கள் இதோ ! அதற்குமேலும் அவர்கள் சொல்லாத திட்டங்கள்– அரிசனங்களுக்கும், மீனவர்களுக்கும் இலவச வீடு வழங்கும் திட்டம்; குடிசைகளை மாற்றி வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம்; கழக அரசு செயல்படுத்துகின்றது'' என்று பதில் கூறியது தமிழகத்தின் சார்பில் நான் ஒருவன் மட்டும்தான்.

தமிழகத்தில் உள்ள நிலைமை பற்றி கலந்தாலோசிக்க ஜூலை 5ஆம் தேதியன்று மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள், போலீஸ் அதிகாரி கள் மாநாட்டினைக் கூட்டி மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணி களில் எந்தவித தொய்வும் இன்றி ஆற்றுவதற்கான யோசனைகளை வழங்கினேன். கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுபவர்கள் மீது பாதுகாப்பு சட்டம் பாயும் என்று அறிவித்தேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் சென்னை கடற்கரை சீரணி அரங்கில் மாபெரும் பொதுக் கூட்டம் ஜூலை 6ஆம் தேதி நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் கழகத்தின் தலைவர், பொதுச் செயலாளர், பொருளாளர் மூவரும் பேசுவதாக ஏற்பாடு செய்யப் பட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் ஐந்து லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுத்த நிலையில் வந்து கலந்துகொண்டனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் நான் உரையாற்றும்போது கூறியதாவது:–

"இன்றைக்கு நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிலைமைகளைக் கண்டு இந்திய நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட பெரிய தலைவர்கள்–

தங்களுடைய வயதான காலத்தில்– 'தங்களுடைய பேரப் பிள்ளைகள் சுதந்திர இந்தியாவில் எல்லாவிதமான உரிமைகளோடும் உலவுவார்கள்' என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த பழைய காலத்துத் தேசியவாதிகள்– கண் கலங்கும் காட்சியைக் காண்கிறோம்! இந்தக் காட்சி இருக்கலாமா?

தேசியப் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள்– பல ஆண்டுக்காலம் தங்களை சிறை வாழ்விற்கு ஒப்படைத்துச் சுதந்திரம் பெறுவதற்காகப் பாடுபட்டவர்கள்– சிறைச் சாலைகளில் கஞ்சிக் கலயங்களை ஏந்தியவர்கள்– சித்திரவதைக்கு ஆளானவர்கள் எல்லாம், 'கிடைத்த சுதந்திரம் என்னவாகுமோ' என்கின்ற அச்சத்தால்– ஐயத்தால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! தூக்கமில்லாமல் வாடுகிறார்கள்! கண்ணீர் மல்குகிறார்கள்– கதறுகிறார்கள்!

அவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கத் தலைமையமைச்சர் இந்திராகாந்தி அவர்கள் முன்வர வேண்டாமா என்று கேட்கத்தான் நாட்டு மக்களுடைய உணர்வை அவருக்கு எடுத்துச் சொல்லத்தான் இந்தக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது.

செய்திகள் இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகின்றன!

அமெரிக்காவில் ஒரு 'ஜனாதிபதி' காலையில் எழுந்ததும், 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' போன்ற பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால்தான், நாட்டில்– உலகில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது என்று சொன்னாராம்!

பத்திரிகையைப் பார்த்துத்தான் உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது! பத்திரிகை, காலத்தின் கண்ணாடி– நாட்டின் பிரதிபலிப்பு!

தலைமை அமைச்சர், "நான் பத்திரிகை உரிமைகளை உடனடியாகத் தர இயலாது" என்று கூறியிருக்கிறார்; 'எதற்காகப் பத்திரிகைகளுக்கு உரிமை அளிப்பது– என்னை எதிர்க்கவா' என்று கேட்டிருக்கிறார்!

பத்திரிகைகளுடைய 'சென்சாரை'ப் பற்றி வந்திருக்கின்ற தாக்கீதுகள், எல்லா மாநிலங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன; தமிழ்நாட்டிற்கும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது; அந்தத் தாக்கீதுகளில், மாநில அரசுகள், ஒன்றிரண்டைச் சேர்த்தும் நடைமுறைப்படுத்தலாம்.

ஆந்திர மாநிலத்தில் எதைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? ‘பத்திரிகைகளில் தலைமை அமைச்சரைப் பற்றியோ– தலைமை அமைச்சரின் பேச்சுகளைப் பற்றியோ தவறான விமர்சனம் எதுவும் வரக்கூடாது’ என்று இருக்கிறது!

ஆனால் ஆந்திர மாநிலத்தில், ‘தலைமை யமைச்சரைப் பற்றி மாத்திரமல்ல; முதலமைச்சரைப் பற்றி வந்தாலும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்’ என்று சேர்த்திருக்கிறார்கள்!

நாம் அவர்களுடைய தாக்கீதுகளை நடைமுறைப் படுத்துகின்ற நேரத்தில், நினைத்தால் சேர்த்திருக்கலாம்; ஆனால், நாம் ஜனநாயக வாதிகள்!

கருத்தைக் கருத்தால் சந்திப்போம்–
எழுத்தை எழுத்தால் சந்திப்போம்–
சொல்லைச் சொல்லால் சந்திப்போம்–

என்கின்ற தெம்பு இருக்கின்ற காரணத்தால் ‘முதலமைச்சரைப் பற்றி எழுதாதே– அவரைப் பற்றி எதுவும் சொல்லாதே’ என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்கு எழுதுகோல்களை முறிக்கின்ற சட்டத்தை– நாக்குகளை அறுக்கின்ற சட்டத்தை– கழகம் விரும்பவில்லை!

ஆகவே, எங்களுடைய மனச்சாட்சி இடம் தருகின்ற வரையில், அந்தத் தாக்கீதுகளை நாங்கள் நிறைவேற்றுவோம்!

மனச்சாட்சியையும் கடக்கின்ற நிலைமைகள் வருமேயானால், ‘யோசிப்போம்’ என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புத்தர் ஒரு வாலிபனைச் சந்தித்தார்; அந்த வாலிபனிடத்தில் புத்தர்– “ஏ, வாலிபனே! வீணையினுடைய நரம்பை மேலும் அதிகமாக முடுக்கினாலும் அல்லது மேலும் அதிகமாகத் தளர்த்தி விட்டாலும் நல்ல இசையைக் கேட்க முடியாது’’ என்று சொன்னார்! வீணையில் நரம்பை அதிகமாக முடுக்கினாலும் நல்ல இசையைக் கேட்க முடியாது; அதிகமாகத் தளர்த்தி விட்டாலும் நல்ல இசை கிளம்பாது; அது எந்த அளவு முடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு இருந்தால்தான் நல்ல இசை கிளம்பும்!

அதிகமாக முடுக்கப்பட்டு விட்டால்– சர்வாதிகாரம்!

அதிகமாகத் தளர்த்தப்பட்டு விட்டால்– பழைய காலத்து மன்னர் களுடைய ஆட்சி!

வீணை நரம்பில் இனிய நாதம்– இன்ப நாதம்– எழிலிசை கிளம்ப வேண்டுமேயானால், நரம்பு எந்த அளவுக்கு முடுக்கப்பட வேண் டுமோ அந்த அளவுக்கு முடுக்கப்பட வேண்டும்!

'நான் இப்படித்தான் முடுக்குவேன்' என்று முடுக்கினால், நாதம் எழுவதற்குப் பதிலாக நரம்பே அறுந்து விடும்!

இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இந்த நிலைமை இருக்கப் போகிறது?

ஒரு வாரமா– ஒரு மாதமா– ஓராண்டுக் காலமா – அல்லது நீண்ட காலமா– புரியவில்லை!

எங்கள் நிலை என்னவோ– புரியவில்லை!

அதற்காக நாங்கள் திகைக்கவில்லை – வருத்தப்படவில்லை!

இன்றைக்கே ஒத்திகை பார்ப்பதைப் போலத்தான், நம்முடைய அமைச்சர்களெல்லாம், சாலையிலேயே காரை நிறுத்திவிட்டு நடந்து வந்தார்கள்; நான்தான் சொன்னேன்– 'எல்லாக் கார்களும் அங்கேயே நிறுத்தப்பட்டு, அமைச்சர்களெல்லாம் நடந்தே வரட்டும்– ஒத்திகை பார்க்கட்டும்' என்று! ஆகவே, இது எங்களுக்குப் பழக்கமான காரியம்!

என்ன நடக்கப்போகிறது இந்தியாவில்? நாங்கள் இன்னமும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்– 'இந்திராகாந்தி அம்மையார், ஜன நாயகத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள்– சர்வாதிகாரத்தின் எல்லைக்குச் செல்ல மாட்டார்கள்' என்று!

அந்த நம்பிக்கையோடு சொல்லுகிறேன்– இராஜாஜி இருந்தால்– 'ஜனநாயகம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்' என்று பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளச் சொல்லுவார்!

பெரியார் இருந்தால்– 'இதை வைத்துப் புரட்சி நடத்துங்கள்' என்று சொல்லுவார்.

காயிதே மில்லத் இருந்தால்– 'நெருக்கடி நிலை தேவையில்லை' என்று சொல்லியிருப்பார்!

'அண்ணா இருந்தால் என்ன சொல்லுவாரோ– அதைச் சொல்லுகிறேன்– இப்போது!

''எழுந்து நில்லுங்கள்!''– (கடற்கரை வெண்மணற் பரப்பில் வெள்ளம்போல் திரண்டிருந்த மக்கள் எழுந்து நிற்கிறார்கள் – மேடையிலுள்ள தலைவர்களும் எழுந்து நிற்கின்றனர்!)

"நான் சொல்லுவதை அப்படியே சொல்லுங்கள்!''– (நான் சொன்ன சூளுரையை மக்கள் திரும்பச் சொல்லிச் சூளுரை ஏற்றனர்.)

"எந்த நிலையிலும்– எத்தகைய நெருக்கடி ஏற்பட்டாலும்–

இந்தியாவின் மக்களாட்சி முறைக்குக் கேடு ஏற்படாமல்–

பாதுகாப்பதற்குத் தயங்க மாட்டோம் என்று உறுதி எடுத்துக் கொள்கிறோம்!

தேசத் தலைவர்கள் விடுதலை–

பத்திரிகைகளின் நியாயமான உரிமைகள்–

இந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று–

இந்தியப் பிரதமர் அவர்களை–

தமிழ்நாட்டு மக்களின் இந்த மாபெரும் கூட்டம் கேட்டுக் கொள்கிறது. வாழ்க ஜனநாயகம்!''

இந்தச் சூளுரை முழக்கத்துடன் அந்த மக்கட் பெருங்கடல் கடற்கரையை விட்டு நகர்ந்து சென்றது.

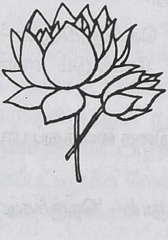

4. காராகிருகம் திறக்கவில்லை; கர்மவீரர் கண்மூடினார்!

நெருக்கடி நிலையை எதிர்த்து நான் கடற்கரையில் பேசியதை அடுத்து தமிழகத்தில் உள்ள ஒரு சில அரசியல்வாதிகள் கழக அரசைக் கலைக்க வேண்டுமென்று குரலெழுப்பினார்கள். அதற்கு நான் திருச்சி மாவட்டத்தில் கரூரில் நண்பர் பராங்குசம் அவர் களுக்கு நடைபெற்ற மணிவிழாவிலே கலந்து கொண்டபோது பதிலளித்தேன். அது வருமாறு:–

“இன்று நாடு இருக்கும் நிலைமையில் சர்வாதிகாரம் என்று சொன்னாலே சிலருக்குக் கோபம் வருகிறது. நாம் யாரையும் சர்வாதிகாரி என்று சொல்லவில்லை. சர்வாதிகாரியாக ஆகிவிடக் கூடாது என்றுதான் வேண்டுகிறோம். போகிற போக்கைப் பார்த்தால் சர்வாதிகாரம் எங்கே வந்துவிடுமோ என்கிற அச்சம் ஏற்படுகிறது. கூட்டம் நடக்கிற நேரத்தில் வானம் கருக்கத் தொடங்கினால் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்த தோழர்கள் எங்கே மழை வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சு வதைப் போல அஞ்சுகிறோம். மாடு, தும்பை அறுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பி விட்டால் எங்கே முட்டி விடுமோ என்று சந்தேகப் படுவதைப் போல இன்று இந்தியாவிலே இருக்கிற நிலைமைகளைப் பார்க்கும்போது சர்வாதிகாரம் வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறோம். வராது என்று எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள். நம்பிக்கை அளியுங்கள். வராது என்பதற்கான ஆதாரங்களைக் காட்டுங்கள் என்று கேட் கிறோம். ஜனநாயகம் வாழ வேண்டும் என்பது குற்றமா? நாங்கள் வேண்டாம் என்று வெறுப்பது இந்திராகாந்தியை அல்ல; சர்வாதி காரத்தை! வேண்டும் என்று விரும்புவது ஜனநாயகத்தை; ஆனால் இங்கே இருக்கிற சில கட்சிக்காரர்கள் இதை வைத்துக் கொண்டு கருணாநிதி மத்திய அரசோடு– இந்திராகாந்தியோடு மோதுகிறார். எனவே இந்த அரசைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்

கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்வேன், கழக அரசை ஏன் கலைக்க வேண்டும்? ஒருவேளை தமிழகத்திலே உள்ள சில எதிர்க்கட்சிக் காரர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு தமிழகத்தில் கழக அரசை இந்திராகாந்தி கலைத்து விடுவார்களானால், சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்துள்ள நாங்கள் சிறையில் உட்கார நேரிடும். நண்பர்களே, இந்தச் சிம்மாசனத்திலுள்ள மகிழ்ச்சியை விட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியது சிறைக்கூடம். ஆனால் அடக்குமுறைகளும், சிறைச்சாலைகளும் நல்ல இலட்சியங்களை அழித்து விட முடியாது."

இவ்வாறு கரூர் விழாவில் நான் பேசினேன்.

இத்தகைய நிலையில் இந்தியாவின் பெரும் பெரும் தலைவர்கள் எல்லாம் சிறையில் இருந்தபோது டெல்லியில் ஜூலை 21ஆம் தேதி நாடாளுமன்றம் கூடியது. மக்களவையில் அமைச்சர் ஜெகஜீவன்ராம் அவர்களும், மாநிலங்களவையில் அமைச்சர் கே.பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்களும் நெருக்கடி நிலை பிரகடனம் செய்தது சரிதான் என்று தெரிவித்து தீர்மானம் ஒன்றைக்கொண்டு வந்தார்கள். தி.மு.கழகத் தின் சார்பில் இரா.செழியன் அவர்களும், எஸ்.எஸ்.மாரிசாமி அவர்களும் அந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்து உரையாற்றினர். முடிவில் அந்தக் கூட்டத்தொடரில் கலந்துகொள்ள மாட்டோம் என்று அறிவித்துவிட்டு தி.மு.கழகம், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஜனசங்கம், பழைய காங்கிரஸ் உள்ளிட்ட எதிர்க்கட்சிகள் ஜூலை 22ஆம் தேதி வெளிநடப்புச் செய்தன.

அக்டோபர் மாதம் 2ஆம் தேதியன்று காந்தி பிறந்தநாளையொட்டி காலையில் நானும் கவர்னர் கே.கே.ஷா அவர்களும், அமைச்சர் பெருமக்களும் காந்தி சிலைக்கு மாலை அணிவித்து அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு, கட்சி அலுவலகத்திற்குச் சென்று விட்டு, இரண்டு மணி அளவில்தான் வீடு திரும்பி சாப்பிட்டு விட்டு படுத்தேன். சுமார் 3 மணியளவில் இன்று சென்னை நகர காவல் துறை கமிஷனராக இருக்கும் ஸ்ரீபால் அவர்கள் எனக்கு போன் செய்து காமராஜர் அவர்களுடைய உடல்நிலை சரியில்லை என்றும் கவலைக்கிடமாக இருக்கிறதென்றும், மருத்துவர்கள் விரைந்து கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார். நான் அவரிடம் உடனே அவருடைய இல்லத்திற்கு செல்வதாகக் குறிப்பிட்டேன்.

உடனே போன் செய்து அமைச்சர் ராஜாராமை வரச் சொன்னேன். அவர் சில நிமிடங்களில் விரைந்து வந்தார். நான் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு கீழே இறங்க முற்படுவதற்கும், காமராஜர் மறைந்து விட்டார் என்கிற தகவல் காவல்துறையினர் மூலமாக எனக்கு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. கீழே இருந்த ராஜாராமை பார்த்ததும், அவரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு 'ஓ'வென கதறி விட்டேன். பின்னர் ஒரு சில நிமிடங்களில் நான், ராசாராம், மாதவன், முரசொலி மாறன் ஆகியோர் காமராஜர் இல்லத்திற்குச் சென்றோம். அப்போது செய்தி வெளியே பரவாததால் காமராஜர் இல்லத்தில் பி.ராமச்சந்திரன் அவர்களும், ராஜாராம் நாயுடு அவர்களும்தான் இருந்தனர். சற்று நேரத்தில் நடிகர் திலகம் சிவாஜிகணேசன் வந்து சேர்ந்தார்.

அக்டோபர் 2ஆம் நாள் காந்தி பிறந்த நாளையொட்டி தேசத் தலைவர்களையெல்லாம் விடுதலை செய்யப் போகிறார்கள் என்று செய்தி வந்ததாகவும்– பிறகு அப்படி எதுவும் இல்லை என்று கேள்விப்பட்ட அதிர்ச்சியில் காமராஜர் அவர்கள் மாரடைப்புக்குப் பலியானார் என்றும் என்னிடம் கூறப்பட்டது. ஆம்; ஜனநாயகத்தை இனிக் காத்திட இயலுமா என்ற கவலையிலேயே காந்தி பிறந்த நாளில் அந்த காந்தியடிகளின் வழி நின்று பணியாற்றிய கர்மவீரர் மறைந்துவிட்டார்.

காமராஜர் அவர்களின் மறைவுக்கு முன்பு அவரது இறுதிக்காலத் தில் நான் அவருடன் எந்த அளவுக்குத் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன் என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்வதைக் காட்டிலும் முன்னாள் குடியரசுத் தலைவரும் காமராஜரின் மிக நெருங்கிய நண்பருமான நீலம் சஞ்சீவி ரெட்டி அவர்கள் அண்மையில் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு எனது மணிவிழாவுக்கு அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தியில் குறிப்பிட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவது நல்ல சாட்சியத்துடன் கூடிய ஒன்றாகும்.

"இருண்ட நெருக்கடி நிலைக் காலத்தில் நானும் கருணாநிதியும் இணைந்து பாடுபட்டதை நினைவு கூர்கிறேன். நெருக்கடி நிலையை எதிர்ப்பதால் தனது முதலமைச்சர் பதவிக்கு ஆபத்து என்ற போதிலும் கருணாநிதி அவர்கள் சர்வாதிகாரத் திட்டங்களை எதிர்ப்பதில் உறுதியாக இருந்தார். நெருக்கடி நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட முதல்

மூன்று மாத காலம் நானும் கருணாநிதியும் காமராசரின் வழிகாட்டு தலையும் ஆசியையும் பெற்றோம்."

இதனை நான் சஞ்சீவி ரெட்டியார் அனுப்பிய மணி விழா வாழ்த் தாக மட்டும் கருதவில்லை. இந்திய நாட்டு வரலாற்றின் சோதனை மிகுந்த கட்டத்தில் பெரும்பாலான தேசத்தலைவர்கள் சிறையிலே அடைக்கப்பட்டிருந்தபோது— நாடு எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திப் பதற்குக் கூடச் சுதந்திரத்தை இழந்திருந்த நேரத்தில்— உளம் நொந்து உடல் நலிந்து படுக்கையில் இருந்த காமராஜருடனும், தேச விடுதலைப் போரில் முக்கிய பொறுப்பு வகித்த தளகர்த்தர்களில் ஒருவரான நீலம் சஞ்சீவி ரெட்டியாருடனும் நான் கொண்டிருந்த துணிவு மிக்க கொள்கை உறுதி வாய்ந்த உறவுக்கு; கிடைத்த பரிசாகவே அந்த வாழ்த்தினை நான் மகிழ்வுடன் வரவேற்றுப் பூரித்தேன்.

நெருக்கடி நிலைப் பிரகடனமான பிறகு ஜூலை— ஆகஸ்ட்— செப்டம்பர் மாதங்களில் சஞ்சீவி ரெட்டி அவர்கள் சென்னைக்கு அடிக்கடி வந்தார். நான் ஜூலை முதல் வாரத்தில் காமராஜரை சந்தித்து விட்டு வந்த பிறகும் கடற்கரையில் நெருக்கடி நிலையை எதிர்த்துத் தி.மு.க. சார்பில் மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில் நான் பேசிய பிறகும் சஞ்சீவி ரெட்டி அவர்கள் என்னை வந்து சந்தித்தார். கழக அமைச்சரவை ராஜினாமா செய்து விட்டு காமராஜர் தொடங் கும் ஜனநாயகம் காத்திடும் இயக்கத்தில் கழகம் துணை நின்று நெருக்கடி நிலையை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு தயாராக இருப்பதாக கழகத்தின் நிலையை திரு. ரெட்டி அவர்களிடம் நான் தெரிவித்தேன். அவரும் எனது கருத்தைக் காமராஜர் அவர்களிடம் தெரிவித்து இருவரும் கலந்து பேசி இறுதியாகக் கழக அமைச் சரவை ராஜினாமா செய்யக்கூடாது என்பதில் காமராஜர் கண்டிப்பாக இருப்பதாகக் கூறிவிட்டார். தலைவர்களை விடுவிக்கவும், நெருக் கடியை எதிர்த்துப் போராடவும் காமராஜர் அவர்கள் ஆயத்தம் செய்து கொண்டு வருவதை திரு.ரெட்டியார் அவர்கள் வாயிலாக நானறிந்து அதற்கான ஆதரவை அவ்வப்பொழுது காமராஜரது அறிவுரைப்படி நானும் இயன்ற அளவு வழங்கி வந்தேன். ஆனால் மிகவும் குன்றி விட்ட அவரது உடல் நிலை உடனடியாக ஒரு போராட்டத்தை

கட்டத்துச் செய்திகளைத்தான் திரு. ரெட்டியார் எனக்கனுப்பிய மணிவிழா வாழ்த்தில் சூசகமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காமராஜர், உடல் நலிவுற்றுப் படுக்கையில் படுப்பதற்கு சில மாதங் களுக்கு முன்பு அவரும் நானும் சென்னையில் ஒரு பொது இடத்தில் சந்தித்து மூன்று மணி நேரம் பேசினோம். பூந்தமல்லி நெடுஞ் சாலையில் உள்ள டாக்டர் அண்ணாமலை வீட்டு மாடியில்தான் அந்தச் சந்திப்பு மாலை ஆறரை மணி முதல் இரவு ஒன்பதரை மணி வரையில் நடந்தது. காமராஜர் அவர்களுக்கும் எனக்கும் சிகிச்சை அளித்த டாக்டர் அவர். அவர் வீட்டில்தான் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த அந்த அரசியல் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. காமராஜருடன் நெருங்கியிருந்த நண்பர்களில் ஒருவரான நண்பர் கலிவரதன் அவர்கள்கூட அந்தச் சந்திப்பு குறித்து ஒருமுறை காமராஜர் பிறந்த நாள்விழாவின் போது மயிலைப் பொதுக் கூட்டத்தில் குறிப்பிட்டார்.

மூன்று மணி நேரம் நானும் கர்மவீரர் காமராஜர் அவர்களும் நிகழ்த்திய அந்த உரையாடலில் எங்கள் இருவரது உள்ளுணர்வும் ஒன்று கலந்தன. ஆங்கிலத்தை அறவே அகற்றிவிட்டால் அந்த இடத்தில் இந்தி வந்து குந்திக்கொள்ளும் என்று அவர் எச்சரித்துச் சொன்னது என்றைக்கும் மறக்க முடியாததாகும். கழகம் மாநில சுயாட்சி என்று குரல் கொடுக்கும்போது அதனை வேண்டுமென்றே பிரிவினை வாதமெனக் கூறி திசைதிருப்ப டெல்லியில் உள்ளவர்கள் முயலுகிறார்கள். எனவே விரைவில் நானே(காமராஜரே) அந்தக் கொள்கையை முன்வைத்து நாடு தழுவிய அளவுக்குக் கோஷம் கொடுக்கப் போகிறேன். அதற்கான ஆரம்ப வேலைகளை ஆந்திரா வில் தொடங்குமாறு சஞ்சீவி ரெட்டியிடமும் கூறியிருக்கிறேன் என அவர் கூறிய சொற்கள் என் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக் கின்றன. ஆனால் அவர் அந்தக் காரியத்தை முன்னோடியாக நின்று முடுக்கிவிட முடியாமல் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். ஆம்; விடுதலைபெற்ற நாட்டில் சுதந்திரமில்லாமல் வாழ்வதை எண்ணி – அந்த விடுதலை பெற்றுத் தந்த வித்தகர் காந்தியடிகள் பிறந்த நாளிலேயே கர்மவீரர் காமராஜர் கண் மூடிவிட்டார்.

5. சர்வாதிகார இருளில் சஞ்சீவியார் சஞ்சலம்!

அருமை நண்பர் எம்.ஜி.ஆர். முதல்வராக இருந்த போது, 1977–ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 18–ந்தேதி குடியரசுத் தலைவர் சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்கள் சென்னை சட்டப்பேரவையில் காமராஜர் அவர்களின் படத்தைத் திறந்து வைத்து உரையாற்றினார்.

அவர் பேசும்போது "காமராஜர் மிகவும் எளிய வாழ்க்கையே வாழ்ந்தார். சாதாரண மனிதராகவே இருந்தார். அவருடைய கடைசிக் காலத்தில் ஜூலை, ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் ஆகிய மாதங்களில் மூன்று முறை நான் அவரை சென்னைக்கு வந்து சந்தித்தேன். அவர் இந்த நாட்டைப் பற்றி மிகவும் கவலை கொண்டிருந்தார். அப்போது நெருக்கடி நிலை இருந்ததால், அவர் சிந்தனை அனைத்தும் நாட்டைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. இப்போது யாரும் எதுவும் சொல்லலாம். ஏனென்றால் பதில் சொல்ல காமராஜர் இல்லை. அவர் தனது கடைசிக் காலத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லாமலே இருந்து இறந்தார். 1975இல் அவர் இறந்தபோது நெருக்கடி நிலை அமலில் இருந்ததால் அவர் மறைவுச் செய்தி கேட்டதும் உடனே என்னால் சென்னைக்கு வர முடியவில்லை. சாதாரண சஞ்சீவரெட்டிக்கு விமான டிக்கெட் எப்படி கிடைக்கும்? இருந்தாலும் கடைசி நேரத்தில் தாமதமாகச் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். கருணாநிதியும் அவர் அரசும் என்னை விமான நிலையத்திலிருந்து காமராஜர் இறுதி யாத்திரை நடைபெற்ற இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல உதவினர். காமராஜர் தன் கடைசிக் காலத்தில் இந்த நாடு என்ன ஆகப் போகிறதோ தெரியவில்லை என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். காமராஜர் இறந்தபிறகு, அனந்தப்பூரில் ஒரு இரங்கல் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து பேச முயன்றேன். கூட்டம் நடத்த அனுமதி தரப்படவில்லை. கைதானாலும் பரவாயில்லை என்று தடையை மீறி கூட்டத்தை

நடத்தினேன். அந்த நிகழ்ச்சியும், பேச்சுப் பத்திரிகையில் வெளிவர வில்லை. ஆனால் அதே கூட்டத்தை சென்னையில் நடத்தியிருந்தால் அப்போது முதல்வராக இருந்த கருணாநிதி அனுமதி வழங்கி யிருப்பார். அந்த நிகழ்ச்சியையும் பத்திரிகையில் இடம் பெறச் செய்திருப்பார்'' என்று குறிப்பிட்டார்.

குடியரசுத்தலைவர் சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்கள் காமராஜரின் இறுதிக் கால நினைவுகளைப் பற்றி இப்படிக் கூறியபோதிலும், 1975 அக்டோபர் மாதம் 5–ந் தேதி டெல்லியில் நடைபெற்ற காமராஜர் இரங்கல் கூட்டத்தில் பேசிய இந்திராகாந்தி அம்மையார் "காமராஜர் மறைவதற்கு முன்பாக கடைசி இரு மாதங்களில் புது காங்கிரஸ் கட்சியுடன் நெருங்கி வர மிகவும் விரும்பினார். இது சம்பந்தமாக நானும் அவரும் அந்தச் சமயத்தில் பலமுறை செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். காமராஜரின் ஆசைகளை நிறைவேற்ற வேண்டியது நம்முடைய கடமை. நாட்டில் ஒழுக்கம், கடும் உழைப்பு ஆகியவற்றை மக்களிடம் ஏற்படுத்த அவசர நிலைமை பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை காமராஜரின் கட்சியினர் எதிர்த்தார்கள். ஆனால், அவசர நிலைமையின் கீழ் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகக் காமராஜர் ஒரு வார்த்தைகூட கூறவில்லை. ஏனெனில் நாட்டை எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகள் அவருக்குத் தெரியும்'' என்று பேசினார்.

பிரதமரின் அழைப்பை ஏற்று இந்திரா காங்கிரசுடன் இணைந்து விட வேண்டுமென்று துடித்த பழைய காங்கிரஸ்காரர்களிலே ஒரு பகுதியினர் கர்மவீரர் காமராஜர் அவர்கள் பிரதமர் இந்திரா அறிவித்த நெருக்கடி நிலையையும், மிசா சட்டத்தையும், தேசத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதையும் மிகக் கடுமையாகக் கண்டித்துப் பேசிய கருத்துகள் காமராஜரின் வலக்கரம் போல் இருந்து செயல்பட்ட "நவசக்தி'' நாளிதழிலேயே வெளிவந்ததை மறந்துவிட்டார்கள் என்றே கூறலாம். இல்லாவிட்டால் "காமராஜர் நெருக்கடி நிலையை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தைகூடக் கூறவில்லை'' என்று அக்டோபர் 5–ஆம் நாள் டெல்லியில் இந்திராகாந்தி அவர்கள் கூறியதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்களா?

"எமர்ஜென்சி''யை எதிர்ப்பதில் காமராஜர் தீவிரமாக இருந்தார் என்பதை உணர்ந்திருந்த பழைய காங்கிரஸ்காரர்களில் ஒரு

பகுதியினர், இந்திரா காங்கிரசுக்குச் சென்றால் பதவி, பவிசுகள் கிடைக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும்கூட காமராஜரின் கொள்கைக்கு விரோதமாக நடப்பதற்குத் தங்கள் மனச்சாட்சி இடந்தரவில்லை என உறுதியாகக் கூறிவிட்டனர்.

எனவே பழைய காங்கிரசார் இரு கூறாகப் பிரிந்து நின்று ஒருவரோடொருவர் பல இடங்களில் மோதிக் கொண்டனர்.

சத்தியமூர்த்தி பவன், தேனாம்பேட்டை காங்கிரஸ் மைதானம் போன்றவைகளை யார் எடுத்துக் கொள்வது என்பதில் பெரிய கருத்து வேறுபாடு தோன்றியது. பல இடங்களில் இந்த மோதுதல்கள் வலுப்பெற்று, மத்திய உள்துறை அமைச்சராக இருந்த பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்கள் எனக்கு அது குறித்து ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதிலே தமிழகத்திலே உள்ள அவர்களுடைய கட்சி நிலைமை குறித்து தமிழக முதலமைச்சர் என்ற முறையிலே என்னுடைய சொந்தக் கவனத்தைச் செலுத்தி எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் அது சம்பந்தமாக உரிய உத்தரவுகள் இடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டதோடு அந்தக் கடிதத்தை டெல்லியிலே செய்தியாளர்களிட மும் தெரிவித்தார். அந்தக் கடிதத்திற்கு நான் எழுதிய பதிலில்:–

"அன்பார்ந்த திரு. ரெட்டி அவர்களுக்கு,

தங்களுடைய 1975 நவம்பர் 29 நாளிட்ட கடிதம் கிடைத்தது. அண்மையில் ஸ்தாபன காங்கிரசில் ஏற்பட்டுள்ள நிலைமைகளை ஒட்டித் தமிழகத்தில் சட்டம்–ஒழுங்கினைப் பராமரிப்பதில் தங்களுக் குள்ள கவலையினை நானும் தயக்கமின்றிப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசைப் பொறுத்த வரையில் அது, ஸ்தாபன காங்கிரசின் உள் விவகாரங்களில் கொஞ்சமும் அக்கறை கொள்வதில்லை என்றும், அது அவர்களே முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டிய விவகாரம் என்றும் பலமுறை பத்திரிகைகளின் வாயிலாகத் தெளிவாக அறிவித்துள்ளேன்.

இங்குள்ள நிலைமையைப் பொறுத்தமட்டில், சட்டம்– ஒழுங் கினைப் பாதுகாத்திடும் பொறுப்பினை மேற்கொண்டுள்ள அதிகாரி கள் அனைவரும் நடுநிலைமையோடு அமைதி காத்திடுவர் என்

பதனை என்னுடைய இக்கடிதம் மேலும் தங்களுக்கு உறுதிப்படுத்தும் என நம்புகிறேன்''

—என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

காமராஜரின் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியின் நடவடிக்கைகளுக்கு தி.மு.க. ஆட்சி சாதகமாயிருந்து, இந்திரா காங்கிரசுடன் ஸ்தாபன காங்கிரசார் இணைவதற்கு எதிராகச் செயல்படுவதாக டெல்லிக்குப் புகார் கூறப்பட்டதால்தான் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் பிரம்மானந்த ரெட்டி அவ்வளவு அவசரமாக எனக்குக் கடிதம் எழுதினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கழக அரசு கலைக்கப்படக்கூடாது என்பதிலும்— தாமாகவே முன்வந்து நாங்கள் பதவி விலகிவிடக் கூடாது என்பதிலும் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்து ஒரு பாதுகாப்புக் கேடயம் போல் விளங்கிய பெருந்தலைவர் காமராஜர் மறைந்தவுடன் மேலும் துணிவு பெற்ற டெல்லி ஆதிக்கம் தி.மு.க. அரசுடன் இறுதியாக ஒரு நிபந்தனை விதித்து, ஆசைகாட்டி ஒரு பேரத்தையும் நிகழ்த்தியது.

அதாவது கேரளத்தில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சி முதலமைச்சர் அச்சுதமேனன் அவர்கள் எமர்ஜன்சியை ஆதரித்து அறிவித்து அதற்கேற்ப நடந்திட முன்வந்த காரணத்தால், அவரது ஆட்சியின் ஐந்தாண்டு காலம் முடிவுற்றபோதிலும்; அவர் எமர்ஜன்சியை ஏற்றுக் கொண்டதற்குப் பரிசாக மேலும் ஓராண்டு காலம் ஆட்சி நீட்டித்துத் தரப்பட்டது.

அதேபோல தி.மு. கழகமும், எமர்ஜன்சி எதிர்ப்புத் தீர்மானத்தை திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு நெருக்கடி நிலையை ஆதரித்தால்; தமிழ்நாட்டிலும் மேலும் ஓராண்டு ஆட்சி நீட்டித்து தரப்படும் என்று கூறப்பட்டது.

அதுபற்றி என்னிடம் ஆளுநர் கே.கே. ஷா பேசினார். மத்திய அமைச்சர் ஓம் மேத்தா அவர்கள் என் இல்லத்துக்கே வந்தும் பேசினார்.

நான் அதைத் திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டேன்.

அதற்குப் பிறகு, கழக ஆட்சியைக் கலைப்பதற்கான முயற்சிகள் படிப்படியாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1975–ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 25, 26, 27, 28 ஆகிய நாட்களில் கோவை மாநகரில் நடைபெற்ற கழகத்தின் ஐந்தாவது பொது மாநில மாநாடு வரலாற்றுச் சிறப்புக்குரிய மாநாடாகும்.

அண்ணாவின் மறைவுக்குப் பின்னர் கழகத் தலைமைப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டபிறகு, கோவை மாநில மாநாடு வரையில் கழகத்தின் சார்பில் மாவட்ட மாநாடுகள் தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நடைபெற்று வந்தன.

இந்தியாவில் "எமெர்ஜென்சி" பிரகடனத்திற்குப் பிறகு 1975–ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 9,10 ஆகிய தேதிகளில் நெல்லை மாவட்ட ஐந்தாவது மாநாடு திருநெல்வேலியிலும், ஆகஸ்ட் 16,17 ஆகிய நாட்களில் சேலம் மாவட்ட ஐந்தாவது மாநாடு சேலம் மாநகரிலும், அக்டோபர் மாதம் 11,12 ஆகிய நாட்களில் புதுக்கோட்டை மாவட்ட முதல் மாநாடு அறந்தாங்கியிலும், நவம்பர் 15,16 ஆகிய நாட்களில் தி.மு.கழக மகளிர் மாநாடு மதுரையிலும், அதே திங்கள் அடுத்த வாரம் குமரி மாவட்ட மூன்றாவது மாநாடு நாகர்கோவிலிலும் நடை பெற்று– நெருக்கடி நிலையைக் கண்டித்து ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

இவற்றை அடுத்து கோவையில் கழகத்தின் ஐந்தாவது பொது மாநாடு நடைபெற்றது. கழகத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் நான்தான் அந்த மாநாட்டிற்கு தலைமை வகித்தேன்.

எனது தலைமையுரையின் முன்னுரையிலே; "கழக அமைச்சரவை டிசம்பர் 28–ஆம் தேதியோடு காலியாகும் என்று சிலர் எழுதி யிருப்பது பற்றி இங்கே பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். 28–ஆம் தேதி என்ன ? பேசி முடித்துவிட்டு பந்தலை விட்டு வெளியில் போகும் நேரத்தில் அந்தச் செய்தி வந்தாலும் அதைவிட பரவசம் அடைகிறவர் கள் எங்களைப் போல வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. நான் கிரீடம் பற்றி கவலைப்படுகிறவன் அல்ல. அந்தக் கிரீடத்தைத் தாங்கும் தலை யைப் பற்றித்தான் கவலைப் படுகிறவன். கிரீடம் போய் விடலாம். ஆனால் தலை இருக்க வேண்டும். கிரீடம்தான் அமைச்சரவை. தலைதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்" என்று குறிப்பிட்டேன்.

6. "இந்தியாவிலே இரண்டு தீவுகள்" —இந்திரா வர்ணனை!

கோவை பொது மாநாட்டில் பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டன. அதிலே நெருக்கடி நிலையை ஒட்டி நிறைவேற்றப்பட்ட முதல் இரண்டு தீர்மானஙகள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை களாகும்.

தீர்மானம்—1: ஒழுங்கு கட்டுப்பாட்டில் காட்டப்படுகிற ஆர்வத்தை இந்த மாநாடு வரவேற்கிறது. எனினும் அவைகளை நடைமுறைப் படுத்தும்போது ஜனநாயக முறைகள் பாதிக்கப்படாமல் நிலைத்து நீடிக்கவும், மீண்டும் இயல்பான சூழ்நிலை அமையவும், பேசித் தீர்த்து நாம் எதிர்பார்த்த நல்விளைவுகளைக் காண அனைத்துக்கட்சித் தலைவர்களையும் கொண்ட ஒரு வட்ட மேஜை மாநாட்டை உடனடி யாகப் பிரதமர் கூட்ட வேண்டும் என்று இம்மாநாடு கேட்டுக் கொள்கிறது. (முன் மொழிந்தவர்: இரா. செழியன்; வழிமொழிந்தவர்: நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, டி.வி.நாராயணசாமி, என்.கணபதி, மாயவன் எம்.பி.)

தீர்மானம்—2: பொதுத் தேர்தல் முறைப்படி குறித்த காலத்தில் நடை பெறுவதும், அரசியல் கட்சிகளின் நடைமுறைப்பணிகள், திட்டங்கள், கொள்கைகள் ஆகியவைகள் பற்றி மதிப்பீடு செய்து, தீர்ப்பளிக்கும் வாய்ப்பை மக்கள் பெறுவதும் ஜனநாயக நெறியாகக் கடைப்பிடிக்கப் பட்டு வருகிறது.

இன்றுள்ள நிலையில் ஜனநாயக ரீதியாக பொதுத்தேர்தலை உரிய காலத்தில் நடத்த வேண்டும் என்றும், அந்தத் தேர்தல் நேர்மை யான முறையில் நடைபெறுவதற்கேற்ப சூழ்நிலைகளை உருவாக்கித் தர வேண்டும் என்றும் இம்மாநாடு வலியுறுத்துவதோடு, போதிய முன்னறிவிப்பு தந்து; வரும் மார்ச் திங்களில் நாடாளுமன்ற, சட்டப்

பேரவை தேர்தல்களை ஒருங்கிணைத்து நடத்த வேண்டும் என்றும் கருத்தறிவிக்கிறது. (முன்மொழிந்தவர்: சாதிக், வழி மொழிந்தவர்: ஓ.பி. ராமன், ரெங்கனாதன் எம்.எல்.ஏ.)

மாநாட்டிலே இவ்வாறு தீர்மானம் நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து நான் என்னுடைய முடிவுரையிலே நாடாளுமன்றத்திற்கும் சட்டப் பேரவைக்கும் சேர்த்து தேர்தலை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டு பிரதமருக்கு கழகத் தோழர்கள் அனைவரும் தந்தி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

கழக மாநாடு கோவையில் நடைபெற்ற அதே தேதியில் இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியின் மாநாடு சண்டிகார் நகரிலே நடைபெற்று, அந்த மாநாட்டிலே நாடாளுமன்றத் தேர்தலை ஓராண்டு காலத்திற்கு ஒத்திப்போட வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. "எமர்ஜென்சி"யின் காரணமாக இந்திரா காங்கிரஸ், எதேச்சாதிகாரமாகப் பெற்றுக்கொண்ட பயன்களில் இதுவும் ஒன்று!

"நாடாளுமன்றத் தேர்தலை ஓராண்டிற்கு ஒத்திப்போட வேண்டும் என்று சண்டிகாரில் நடைபெறும் இந்திரா காங்கிரஸ் மாநாட்டில் நிறைவேற்றியுள்ள தீர்மானம் பற்றி கருத்து என்ன?" என்று கோவை ரயில் நிலையத்தில் நான் புறப்படும் போது என்னைச் சந்தித்து நிருபர்கள் கேட்டார்கள்.

"எனது கருத்துகளை நேற்றைய மாநில மாநாட்டில் விளக்க மாகக் கூறியுள்ளேன். ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியின் அந்தத் தீர் மானத்தை எந்த நிலையில்– பாரபட்சமற்ற முறையில் பாராளுமன்றம் அணுகுகிறது என்பதை ஜனநாயகத்தில் பற்றுள்ள அனைவரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டுள்ளனர். இது இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை யில் மட்டுமல்லாமல் அகில உலக அரசியல் அரங்கின் எதிர்பார்ப்பாக வும் இருக்கிறது. எனவே, நாடாளுமன்ற முடிவினைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்" என்று அதற்கு நான் கருத்து தெரிவித்தேன்.

கோவை மாநில மாநாட்டை முடித்துவிட்டு சென்னை வந்ததும், அன்றைய காலை 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' ஏடு கோவை மாநாட்டைப் பற்றி "கோவையில் தி.மு.கழகம் நடத்திய ஐந்தாவது மாநில மாநாடு சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது பெரிய அரசியல் மாநாடு" என்றும், "மாநாட்டின் இறுதிநாளான

ஞாயிற்றுக் கிழமை அன்று மதிய உணவிற்கான இடைவேளை விடப்படவில்லை. மாநாட்டுப் பந்தலுக்குள் மக்கள், காலை 10 மணி முதல் சுமார் பன்னிரண்டு மணிநேரம் அமர்ந்திருந்தனர்'' என்றும் எழுதியிருந்தது. இரண்டாவது பெரிய மாநாடு என்று இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் குறிப்பிடக் காரணம், அகில இந்திய அளவில் ஆவடியில் 1955–ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மாநாட்டைச் சேர்த்து குறிப்பிட்ட தாகும்.

1976–ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1–ஆம் தேதியன்று நாடாளுமன்ற கழக உறுப்பினர்களின் கூட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் அவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்காக சென்னையில் நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் பின்வருமாறு:–

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 1957 முதல் சட்டப்பேரவையிலும், சட்டமன்றத்திலும் (மேலவை), நாடாளுமன்றத்திலும் , மாநிலங்கள் அவையிலும் எதிர்க்கட்சியாகச் செயல்பட்டு 1967 முதல் தமிழ்நாட்டில் ஆளுங்கட்சியாகும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளதாகும். எதிர்க்கட்சியாக தி.மு.கழகம் செயல்பட்ட போது டெல்லியிலும் சரி, தமிழ்நாட்டிலும் சரி, பாராளுமன்ற முறை ஜனநாயகத்திற்கு ஒரு சிறிதும் பழுது ஏற்படாத வகையில் ஆட்சியின் முற்போக்குத் திட்டங்களை வரவேற் றும் குறைகளை, குற்றங்களைக் கண்ணியத்துடன் சுட்டிக்காட்டியும் தன்னுடைய கடமையை ஆற்றி வந்திருக்கிறது.

அந்த அடிப்படையில் இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் கழக நாடாளுமன்ற, மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களின் இந்தக் கூட்டம், தனது எதிர்கால நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்று விவாதித்தது. இன்றுள்ள அரசியல் நிலை குறித்து கழகம் தனது கருத்தைத் தொடர்ந்து ஆட்சி மன்றங்களிலும், மக்கள் மன்றங் களிலும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளது.

மேலும் நமது கழகத்தின் கருத்தை நமக்கே இயல்பான அரசியல் பண்பாட்டுடன், நாடாளுமன்ற மாநிலங்களவைக் கூட்டங்களில் எடுத்து வைப்பது என்றும்–பாராளுமன்றத்தில் எழுகின்ற பிரச்சினை களின் அடிப்படையில் உடன்பாடுள்ள மற்ற கட்சிகளின் ஒத்துழைப் புடன் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பது என்றும்– கழகத்தின கொள்கை களை, இலட்சியங்களைப் பொறுத்து நமது தனித்தன்மையை

எப்போதும் போல் கட்டிக்காத்து வருவது என்றும் இந்தக் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

கோவை மாநில மாநாட்டில் நான் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்க தமிழ்நாட்டிலிருந்து லட்சக்கணக்கான தந்திகள் பிரத மருக்கு– 'தமிழகம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விரும்பவில்லை; தமிழகத்தில் நாடாளுமன்றத் தேர்தலோடு சேர்த்து சட்டமன்றத் தேர்தலையும் நடத்த வேண்டும்' என்று வலியுறுத்தி அனுப்பப்பட்டன. அந்தத் தந்திகளின் குவியல்கள் பிரதமர் அலுவலகத்தை அசைத்தன.

நெருக்கடி நிலை காரணமாக மத்திய அரசினருக்கும் கழகத்திற் கும் இடையே உறவு குலைந்து எந்த நேரத்திலும் ஆட்சி கலைக்கப் படலாம் என்ற நிலைமை. அப்போது கூட 6.1.76இல் நான் முரசொலி யில் உடன்பிறப்பிற்கு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட் டிருந்தேன்.

"அமைப்பு ரீதியான கழகம்;
ஆடை அணிந்துள்ள உடலைப் போல!
அதில் ஆவி நிகர்த்தது கொள்கை;
பதவி என்பது அணிகலன்;
அணிகலன் இன்றி வாழ முடியும்;
கொள்கை இல்லையேல் ஆவி இல்லை;
ஆடை இல்லையேல் மானம் போகும்!"

காமராஜரின் மறைவிற்குப் பிறகு காங்கிரஸ் கட்சி இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்த நிலையில் ஒரு பிரிவினர் இந்திரா காங்கிரசுடன் சேர்ந்து பயனடைய வேண்டுமென்று நினைத்தனர். இன்னொரு பிரிவினர் காமராஜரின் விருப்பப்படியே தாங்கள் தனித்தன்மையுடன் ஒதுங்கியிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினர் என முன்பே குறிப் பிட்டிருந்தேன் அல்லவா? அந்தப் பிரிவினரை இந்திரா காங்கிரசுடன் சேர்க்க வொட்டாமல் நான்தான் தடையாக இருக்கிறேன் என்ற எண்ணம் இந்திரா காங்கிரசில் உள்ளவர்களுக்கு!

இதன் விளைவாக நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு நாள் 1976 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் வாரம் மத்திய அமைச்சர் ஓம்மேத்தா அவர் கள் தமிழகத்தில் கழக அரசு மற்ற கட்சிகள் கூட்டம் நடத்துவதற்கு

அனுமதி அளிப்பதில்லை என்றும், காங்கிரஸ் கட்சியின் இணைப் பைத் தடுப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். அது பற்றி மறுநாளே செய்தி யாளர்கள் என்னைச் சந்தித்து எனது கருத்தை கேட்டனர். நான் அந்தக் கருத்தை மறுத்து பிரதமருக்கும், மத்திய உள்துறை அமைச் சருக்கும் கடிதம் எழுதியிருப்பதாகவும், தமிழ்நாட்டில் மத்திய அரசால் தடை செய்யப்பட்ட கட்சிகளைத் தவிர மற்ற எல்லா கட்சிகளின் கூட்டமும் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன என்றும் பதில் கூறினேன்.

8.1.76 அன்று தலைமைச் செயலகத்தில் வள்ளுவர் கோட்டத் திறப்பு விழா சம்பந்தமாக ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் வள்ளுவர் கோட்டத் திறப்பு விழாவினை பிப்ரவரி 15,16 ஆகிய இரண்டு நாட்களில் சிறப்பாக நடத்துவதென்று, தீர்மானிக்கப்பட்டு அந்தச் செய்தி பத்திரிகைகளுக்கும் தரப்பட்டது.

நாடாளுமன்ற மாநிலங்களவையில் நடைபெற்ற ஒரு விவாதத் திற்கு குறுக்கிட்டுப் பதிலளித்த பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள் இந்தியாவில் கட்டுப்பாடற்ற இரண்டு "தீவுகள்" இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். கழகம் ஆட்சிபுரிந்த தமிழ்நாட்டையும், ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சிபுரிந்த குஜராத் மாநிலத்தினையும் மனதில் கொண்டுதான் அவர்கள் அவ்வாறு தெரிவித்தார்கள்.

இந்தக் குற்றச்சாட்டைப் போலவே, பிரதமர் அவர்கள் நபர்வாரி திட்ட ஒதுக்கீடு தமிழ்நாட்டில் மிகக் குறைவு என்று நாடாளுமன்றத் தில் கூறினார். அதற்கும் நான் விவரமாக, திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசு தந்த உதவி போதுமானதல்ல என்றும், சொந்த முயற்சியில்தான் தமிழக அரசு மேலோங்கி நிற்கிறது என்றும், 1965–66ஆம் ஆண்டில் நபர்வாரி வருமானத்தில் ஏழாவது இடத்திலிருந்த தமிழகம் இப்போது நான்காவது இடத்தில் இருப்பதாகவும் புள்ளிவிபரத்துடன் குறிப்பிட்டு நீண்ட விளக்கமான பதிலை அளித்தேன்.

குஜராத்தின் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த முதலமைச் சர் பாபுபாய் படேல் அவர்களும் நானும் கலந்து கொண்ட காமராஜர் சிலை திறப்புவிழா வடசென்னையில் 20.1.76 அன்று நடைபெற்றது. அந்த விழாவிலே பா. ராமச்சந்திரன், பி. ராமமூர்த்தி, குமரி அனந்தன், வி. தண்டாயுதபாணி, டாக்டர் சந்தோஷம், அரு. சங்கர், கே. ஆறுமுக சாமி ஆகியோர் கலந்து கொண்டார்கள். அந்த நிகழ்ச்சியும் மத்தியில்

இருந்த இந்திரா காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களுக்கு ஆத்திரத்தை அதிகமாக்கிற்று.

"மத்திய அரசுக்கு எதிரான, 'அனாமதேய'த் துண்டுப் பிரசுரங்கள் தமிழ்நாட்டில் பிரசுரிக்கப் படுவதாக மத்திய அமைச்சர் பிரம்மானந்த ரெட்டி கூறியிருக்கிறாரே ?'' என்று ஒரு நிருபர்கள் கூட்டத்தில் கேட்டனர். அதற்கு நான், "அவரே அதை 'அனாமதேயத்' துண்டுப் பிரசுரம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அனாமதேயத் துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிட்டவர்களைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம்'' என்று பதில் கூறினேன்.

அரசியல்வாதிகளைக் கைது செய்யவேண்டும்; கடத்தல்காரர் களையும், கள்ளச்சாராயப் பெரும் வியாபாரிகளையும் கைது செய்யக் கூடாது என்ற மத்திய இந்திரா அரசின் உத்தரவு சமூக விரோதிகளை அடக்கவே 'எமர்ஜென்சி' கொண்டு வரப்பட்டது என்ற இந்திராகாந்தி யின் வாதத்தை வலுவிழக்கச் செய்தது என்பதையும் நிருபர்களிடம் விளக்கினேன்.

அவசர நிலைமைக்குப் பிறகு கைதாகி காவலில் வைக்கப் பட்டிருந்த தலைவர்கள் யாரும் விடுதலை செய்யப்படவில்லை. அவர்கள் எப்போது விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று பிரதமரிடம் செய்தியாளர்கள் கேட்டபோது, "எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் எப்போது விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று ஒரு தேதி குறிப்பிட்டுச் சொல்வது கடினம். முதலில் அந்தத் தலைவர்கள் வன்முறைகளைக் கைவிடுவார்கள் என்பது உறுதியாக வேண்டும். அதன் பின்னரே அடுத்த நடவடிக்கைகளைச் சிந்திக்க இயலும்'' என்று கூறினார்.

அப்போது இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக இருந்த பரூவா அவர்கள் பம்பாயில் சிவாஜி பூங்காவிலே பேசும்போது "பிரதமர் இந்திராகாந்தி ஆர்.எஸ்.எஸ். இயக்கத்தைத் தடை செய்து விட்டார். தி.மு.கழகமும் ஒழுங்காக நடக்காவிட்டால் அதற்கும் அதே கதி நேரலாம்'' என்று கூறினார். அதே பரூவா அவர்கள் டெல்லி யிலே பேசும்போது "மத்திய அரசுதான் தேசிய அரசு, இந்தியாவின் மெட்ரோபாலிடன் அரசு; மற்ற மாநில அரசுகள் எல்லாம் முனிசிபல் அரசுகளே'' என்று கூறினார்.

7. கலைத்தனர் ஆட்சியை ; கலங்கவில்லை நெஞ்சம்!

1976 ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 31 என்பது இந்திய நாட்டு வரலாற்றிலும் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலும் மிக முக்கிய மான இடத்தைப் பெற்ற நாளாகும்.

கழக வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் சோதனைக் கட்டத்தையும், அடக்குமுறைகளைத் தாங்கும் உச்சக்கட்ட நிலையையும், இழித்தும் பழித்தும் அழித்துவிடத் துணிந்த மத்திய அரசினரின் கொடுமை களை உறுதியோடு சந்திக்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் அந்த ஜனவரி 31–ஆம் நாள் மாலை நேரம்தான் தொடங்கி வைத்தது என்று கூறலாம்.

அந்த வேளை வருவதற்கு முன் அந்த மாதத்தில் உருண்டோடிய நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றிரண்டை நினைவு கூர்தல் வேண்டாமா?

கன்யாகுமரி முனையில் விவேகானந்தர் பாறைக்கு எதிரேயுள்ள மற்றொரு பாறையில் 133 அடி உயரமுள்ள திருவள்ளுவர் சிலை வைப்பது எனக் கழக அரசின் அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் முடி வெடுக்கப்பட்டு, ஜனவரி முதல்நாள் ஏடுகள் மூலம் அறிவிக்கப் பட்டது.

எனது உள்ளத்து உன்னதக் குறிக்கோள்களில் ஒன்றாக இருந்த சென்னை வள்ளுவர் கோட்டத்தின் வேலைகள் அனைத்தும் முற்றுப் பெற்று அதன் திறப்பு விழாவுக்கான தேதியினைக் குறிக்கவும், விழா எத்தகைய சிறப்புடன் தமிழ்த் திருவிழாவாக நடைபெற வேண்டு மென்ற திட்டங்களைத் தீட்டவும் ஜனவரி 8–ஆம் நாளன்று தலை மைச் செயலகத்தில் ஆலோசனைக் கூட்டமொன்று நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் நானும், அமைச்சர்களும் மற்றும் ஏ.வி.மெய்யப்ப செட்டியார், ஏ.எல்.சீனுவாசன், எம்.எம்.ஏ.சின்னப்பா தேவர், நகர ஷெரீப் ராமகிருஷ்ணன், துணை ஷெரீப் ஏ.வி.எம்.சரவணன்,

கே.வி.சீனுவாசன், திரையரங்க உரிமையாளர் சார்பில் ராஜகோபால் செட்டியார் ஆகியோர் கலந்துகொண்டு வள்ளுவர் கோட்டத்திறப்பு விழாவுக்கான திட்டங்கள வகுத்தோம். பிப்ரவரி திங்கள் 22, 23 ஆகிய நாட்களில் அந்தத் திறப்பு விழாவைக் கழக அரசு முன்னின்று திக்கெட்டும் தமிழ் முழக்கம் எதிரொலித்திட சென்னையில் மீண்டும் ஓர் உலகத் தமிழ் மாநாடுபோல நடத்துவதென முடிவெடுக்கப்பட்டது.

ஆனால் வள்ளுவர் கோட்டத் திறப்பு விழாவினை நிறைவேற்று வதற்கு முன்பு ஜனவரி 31 மாலையிலேயே கழக அரசு கலைக்கப் பட்டு விட்டது. அரசியல் சூழ்நிலையின் காரணமாக எஞ்சியிருந்த அதனுடைய அமைப்புப் பணிகளும், அதன் திறப்பு விழா நிகழ்ச்சியும் அறவே நின்றுவிடுமோ என்று தமிழ் நெஞ்சங்கள் எல்லாம் கவலைப் பட்டன. ஆனால் 1976–ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 15ஆம் நாள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் மேதகு பக்ருதீன் அலி அகமது வள்ளுவர் கோட்டத்தைத் திறந்து வைக்கிறார் என்ற செய்தி வந்தது.

"கோட்டம் திறக்கப்படுகிறது. குறளோவியம் தீட்டப்படுகிறது" என்ற தலைப்பில் முரசொலியில் இரண்டரை பக்கத்திற்கு வள்ளுவர் கோட்டத் திறப்பு விழாவான 15–4–76 அன்று நான் "கடிதம்" எழுதியிருந்தேன்.

அந்த விழாவிற்கு முன்னாள் முதலமைச்சர் என்ற முறையிலோ, அந்த வள்ளுவர் கோட்டம் எழும்பிடக் காரணமாக இருந்தவன் என்ற முறையிலோகூட நான் அழைக்கப்படவில்லை. அழைக்கப்படாதது மாத்திரமல்ல; வள்ளுவர் கோட்டத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியபோது அமைக்கப்பட்ட அந்தக் 'கல்'கூட அங்கே இருந்திடக்கூடாது என்று அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விட்டதாகப் பின்னர் அறிந்தேன்.

நான் அப்போது முரசொலியில் எழுதிய நீண்ட கடிதத்தை முடிக்கும்போது "உயிர்வளர் மாதம் ஒன்பதும் ஒன்றும் நிறைந்து பிறந்த குழந்தையைச் சுமந்ததையும் இன்பமாகக் கருதி, பேறுக்கால வேதனையையும் இனிய வேதனையாகக் கொண்டு, பாலூட்டிச் சீராட்டிப் பழமுத்தம் சுளை சுளையாய்த் தந்து, பள்ளிக்கு அனுப்பி பின்னழகும் முன்னழகும் பார்த்துக் களித்து, பருவமடைந்த பின்னர் வாழ்க்கைத் துணையொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த ஆசைக் கிள்ளைக்கு இனிய திருமண விழா நடைபெறும் போது, தாலிகட்டும் காட்சியினைக் காண முடியாமல் மணப்பந்தலுக்கு வெளியே

நிற்கின்ற தாயின் மனதில் ஒருவிதத் தவிப்பு இருந்தாலும், தன் அன்புச் செல்வத்துக்கு நடைபெறும் மணவிழா குறித்த மகிழ்ச்சி பொங்கிடத் தானே செய்யும்! என் தங்க உடன்பிறப்பே! அந்தத் தாயின் மகிழ்ச்சியை நான் பெறுகிறேன் இன்று!''

–என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

ஜனவரி திங்கள் 29–ஆம் நாள் ஆசிரியர் சாவி அவர்களின் அறுபதாம் ஆண்டு பிறந்தநாள் விழா! அந்த விழா நிகழ்ச்சி முடிவுற்று வீட்டுக்குச் சென்றபோது இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு விடக்கூடும் என்று சில நண்பர்கள் வந்து என்னிடம் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய முகத்தில் அவர்களாலேயே மறைத்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு அச்சம் பரவியிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது! அன்று வெளிவந்த முரசொலி நாளிதழில் ''வீரர்கள் பின் தொடரட்டும்'' என்ற தலைப்பிட்டு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையைக் காத்திடவும் நிறைவேற்றிடவும் எந்த விலை கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கவேண்டும் என்ற உறுதிப்பாட்டில் ஒரு சலனமும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. மாறாக,

''சுதந்திரத்திற்காக எந்த விலையும் கொடுக்கலாம் அதற்காக பதவியைக்கூட இழக்கலாம். சிறைக்கும் செல்லலாம். ஒரு பணக்கார அடிமையாக இருப்பதை விட சுதந்திரமுள்ள ஏழையாக இருப்பதே சிறப்பு. சுயமரியாதையை விட்டுவிட்டு வளத்துடன் வாழ்வதைக் காட்டிலும் கொள்கைப் பிடிப்புக்காக வறுமையில் உழன்று சாவதே பெருமையெனக் கருதுவேன்.''

என்ற மார்ட்டின் லூதர் கிங்கின் பொன்மொழியும், பெரியாரும் அண்ணாவும் என் இதயத்தில் ஒளி விளக்காக ஏற்றி வைத்திருந்த அதே உணர்வும் தான் அப்போது என் ஒவ்வொரு பேச்சிலும், எழுத்திலும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதை இப்போதும் எண்ணி ஒரு உள்ளார்ந்த இன்பத்தில் மூழ்குகிறேன்.

சுதந்திரத்திற்காக எந்தத் தியாகத்திற்கும் தயார் எனத் தன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்ட காந்தியடிகளின் நினைவுநாள் ஜனவரி 30–ஆம் தேதி!

அன்று காலை 11 மணிக்கு தலைமைச் செயலகத்தில் நடைபெற்ற தியாகிகளுக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிற நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டேன்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு சென்னை நுங்கம்பாக்கத்தில் வள்ளுவர் கோட்டப் பணிகளைப் பார்வையிடச் சென்றேன். நான் விரும்பியவாறு திருவாரூர்த் தேர் போன்ற முழுத் தோற்றமும் வள்ளுவர் கோட்டத்தில் வள்ளுவர் சிலை அமையும் இடத்தில் ஏற்படுவதற்கு அந்தத் தேர் வடிவத்தில் "தொம்பை"கள் தொங்கவிடுமாறு யோசனை கூறினேன். பிற்பகல் இரண்டு மணி வரையில் அங்கேயே இருந்து கோட்டப் பணிகள் பற்றி சிற்பிகளுடன் விவாதித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தேன்.

அன்று மாலை கவர்னர் கே.கே.ஷா அவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப் பட்ட காந்தியடிகள் நினைவுநாள்–கிண்டி காந்தி மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினேன். விழாவுக்கு ஆளுநர் ஷா அவர்கள் தலைமை ஏற்றிருந்தார். திருமதி எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி அவர்கள் காந்தியடிகளைப் பற்றிய பாடல்களை இசைத்தார். விழாவில் ஆர்.வெங்கட்ராமன் அவர்களும், ம.பொ.சி. அவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

"காந்தியடிகளும் அவர் அணியில் நின்ற தியாகத் தலைவர்களும் பெற்றுத் தந்த சுதந்திரத்தையும் அவர்கள் போற்றிய ஜனநாயகத்தை யும் எல்லாவிதமான ஆபத்துகளிலுமிருந்தும் நாம் காத்திட வேண்டும்."

என்று எனது உரையில் குறிப்பிட்டேன். காந்தியடிகளின் நினைவு நாள் விழாவில் ஜனவரி 30–ந் தேதி மாலையும், 31–ந் தேதி காலை யும் உரையாற்றிய கவர்னர் கே.கே.ஷா அவர்கள்; "இந்தியாவில் காந்தியடிகளின் அடியொற்றி நடைபெற்று வருகிற ஆட்சியாகத் தி.மு.க. ஆட்சி விளங்குகிறது" எனக் கூறினார்.

30–ந் தேதி காந்தி நினைவுநாள் நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதும்–அதே வளாகத்தில் கட்டப்பட்டு வந்த காமராஜர் நினைவு மண்டபத்தைப் பார்வையிடச் சென்றேன். அந்த மண்டப முகப்பில் மிகப்பெரிய இராட்டை ஒன்று இடம்பெற வேண்டுமென்று கூறியிருந்தேன். அதை, எங்கே, எப்படி அமைக்க வேண்டுமென்பதையெல்லாம்

குறித்து அங்கிருந்த அலுவலர்களிடம் கலந்து பேசிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

மறுநாள் காலையிலும் கிண்டியில் கவர்னரும், கழக அமைச்சர்களும் கலந்துகொண்ட காந்தியடிகள் நினைவுநாள் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

அன்று மாலை சென்னை டான்பாஸ்கோ பள்ளியின் ஆண்டு விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக 5 மணி அளவில் சென்றேன். அந்த விழாவில் எம்.ஏ.சிதம்பரம் செட்டியாரும் கலந்துகொண்டு உரை நிகழ்த்தினார். விழாவுக்கு என்னுடன் தம்பி துரைமுருகனும் வந்திருந்தார். டான்பாஸ்கோவில் ஒரு கட்டிடத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டு விழாவைச் செய்துவிட்டு, மாணவர்களுக்குப் பரிசுகளை வழங்கினேன்.

"அநேகமாக முதலமைச்சர் என்ற நிலையில் நான் கலந்து கொள்ளும் கடைசி நிகழ்ச்சியாக இது இருக்கும்"

என்று எனது உரையினிடையே நான் சொன்னதும், விழாவுக்கு வந்திருந்தோர் "அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்!" என்று உணர்ச்சி பொங்க ஒலியெழுப்பினர்.

மாலை ஆறரை மணி அளவில் விழா முடிவுற்றது. நானும் துரைமுருகனும் காரில் ஏறி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். வீட்டு வாசலில் இறங்கி உள்ளே செல்வதற்குப் படியேறுவதற்கு முன்பே எனது மருமகன்கள் அமிர்தம், செல்வம் இருவரும் கையில் ஒரு துண்டுத் தாளை வைத்துக்கொண்டு சிரித்தவாறு "ஆட்சியைக் கலைத்து விட்டார்கள்" என்றனர்! செய்தி நிறுவன இயந்திரத்தில் அடிக்கப்பட்ட செய்திதான் அது! "அப்பாடா! சஸ்பென்ஸ் முடிந்தது!" என்று கூறிக் கொண்டே, தெருப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து, நான் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்த அரசாங்கக் காரை உடனே தலைமைச் செயலகத்திற்கு எடுத்துச் சென்றுவிடுமாறு சொல்லிவிட்டு மாடிக்குச் சென்றேன். என்னிடம் பணியாற்றிய தனி அலுவலர்கள் கண்ணீர் வடித்துக் கதறியழுதனர்.

சே! இது என்ன; பைத்தியக்காரத்தனம்! தைரியமாக இருங்கள்! எனக் கூறிவிட்டு அந்த நல்ல செய்தியை நண்பர்களுக்குச் சொல்ல

டெலிபோனை எடுத்தேன்! என்ன ஆச்சரியம்! அதற்குள் என் டெலிபோன் இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது.

சில நிமிடங்களில் எப்படித்தான் செய்தி சென்னை முழுவதும் பரவியதோ தெரியாது– வீட்டு வாயிற் புறத்தில் ஆயிரக்கணக் கானோர் அழுது புலம்பியவாறு கூடிவிட்டனர். அவர்களைச் சமா தானப்படுத்தி அனுப்புவது அன்றிரவு முழுவதும் பெரும் வேலையாகி விட்டது.

இரவு எட்டு மணியிருக்கும்–அதற்குள்ளாக முதலமைச்சர் பந்தோ பஸ்துக்கு வந்திருந்த போலீசார் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டனர். என்னுடைய துணைவியர்கள் தயாளுவானாலும், ராஜி யானாலும் எவ்விதக் கலக்கமுமின்றி மிகச் சாதாரண நிகழ்ச்சியாக அதனை எடுத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் மட்டுமல்ல, குடும்பத்தில் என் சகோதரிகள், பிள்ளைகள், பெண்கள், மருமகன்கள், எல்லோ ருமே அதனை ஒரு திடுக்கிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகக் கருதவில்லை. அதனால் அவர்கள் உள்ளத்தைக் கடுகளவு வேதனையும் தீண்ட வில்லை.

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாகவும் உற்சாகமாகவும் ஒரு விழா நிகழ்ச்சி போல எண்ணிக் கொண்டிருந்தோம்.

"போலீஸ் அதிகாரிகள் வந்திருக்கிறார்கள்; உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாம்!"

என்று வீட்டில் நீண்டகாலமாகப் பணியாற்றும் செயல்மணி ஓடி வந்து சொன்னான். கைது செய்ய வந்திருப்பது போல தெரிகிறது என்றும் கூறினான்.

'வரச்சொல்' என்றேன்! வந்தார்கள் போலீஸ் அதிகாரிகள்!

"என்ன விசேஷம்? நான் கைதாக வேண்டுமா?" எனக் கேட்டேன்.

"இல்லை! உங்களை இல்லை" என ஒரு அதிகாரி அழுது கொண்டே சொன்னார்.

"யாரைக் கைது செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டேன்.

"உங்கள் மகன் ஸ்டாலினை!" என்று கூறினார்கள்; தழுதழுத்த குரலில் கண்ணீர் சிந்தியவாறு!

"அவன் ஊரில் இல்லையே– நாளை மாலையில் தானே வருவான்" என்றேன்.

"வீட்டில் இருக்கிறாரா? என்று "சர்ச்" செய்து பார்க்கும்படி உத்தரவு!" என்றார்கள்.

"தாராளமாகச் 'சர்ச்' செய்யுங்கள்" என்றேன்.

அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்தார்கள். வீட்டில் ஸ்டாலின் இல்லை! அவர்களை வெறுங்கையுடன் அனுப்புவது எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது– அதனால் அவர்களைப் பார்த்து "வேண்டு மானால் நாளைக்கு என்னைக் கைது செய்வதை, இப்போதே செய்துகொண்டு போங்களேன்" என்றேன்.

மறுநாள் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போலீசார் புறப்பட்டனர். ஆட்சிப் பொறுப்பு பறிபோன ஓரிரு மணிநேர இடைவெளியில் இத்தனை நிகழ்ச்சிகள்!

8. மிசா சட்டம் மின்னல் வேகத்தில் தாக்கியது!

ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு விட்டது என்ற செய்தி கேட்டு எந்தவிதச் சலனமும் சங்கடமும் தலைகாட்டாமல் இருந்த வீட்டில் என் மகன் ஸ்டாலினைக் கைது செய்யத் தேடுகிறார்கள் எனக் கேள்வியுற்றதும் என்னைத் தவிர அனைவரும் அதிர்ச்சியுற்றனர். அந்த அதிர்ச்சியை எனக்கு முன்னால் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தனர். ஆனால் ஸ்டாலினின் துணைவியோ; ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பு தான் திருமணமாகி வீட்டுக்கு வநத புதிய மருமகள்! ஓரிரு மாத கர்ப்பவதி வேறு! இந்த நிலையில் கணவன், தன்னிடமிருந்து மிசாக் கொடுமையால் பிரிக்கப்படுவதை அந்தப் பெண்ணால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. என் காலில் விழுந்து கோவெனக் கதறி யழுதது. இதயத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு ஆறுதல் கூறி—எல்லா வித தியாகத்திற்கும் எல்லோரும் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று உரக்கச் சப்தமிட்டேன். அதற்குள் தலைமைக் கழகத்தின் செயலாளர் களான ஆர்க்காடு வீராசாமி, நீலநாராயணன், மேயர் சிட்டிபாபு, செ.கந்தப்பன் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர் என்ற செய்தி வந்தது.

மறுநாள் ஸ்டாலின் வீடுவந்து சேர்ந்ததும் போலீசார் கைது செய்யத் தேடுகிற விஷயத்தைச் சொல்லிச் சிறைக் கோட்டப் பயணத்திற்குத் தயாராக இருக்குமாறு கூறினேன். அவரும் குளித்து முழுகித் தன் இளம் மனைவியைத் தேற்றி விட்டு என் காலில் விழுந்து வாழ்த்துப் பெற்றுத் துணிமணிகளுடன் பயணத்திற்குத் தயாரானார். நானே போலீஸ் ஐ.ஜி.க்கு 'போன்' செய்து ஸ்டாலின் வந்துவிட்ட விஷயத்தைக் கூறினேன். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் 'போலீஸ் வேன்' வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது. வீட்டாரும், அந்த வீதியில் வசித்தோரும், கழகச் செயல்வீரர்களும் சூழ்ந்துநின்று ஸ்டாலினைப் போலீஸ் வேனில் ஏற்றி வழியனுப்பி வைத்தோம். அவர்

கையை அசைத்து விடைபெற்றுக்கொண்டபோது எல்லோருடைய இதயமும் குலுங்கி, விழிகள் குளமாகத்தான் காட்சியளித்தன! என் மகன் மட்டுமா; எத்தனை எத்தனை வீட்டு வீரப்புதல்வர்கள் அன்றைய தினம் மிசாக் கைதிகளாகச் சிறைச்சாலைகள் பல வற்றுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி என் நெஞ்சத்தை மேலும் வலுப்படுத்தி என்னை வளையாமல் நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தது.

அன்றிரவு மீண்டும் போலீசார் பல லாரிகளில் வந்து வீட்டை முற்றுகையிட்டனர். என்னைத்தான் தேடி வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் பயணத்திற்குத் தயாரானேன். உங்களையல்ல; உங்கள் மரு மகன் மாறனைத் தேடி வந்திருக்கிறோம் என்றார்கள். விடுவார்களா மாறனை? 1975–ல் நெருக்கடி நிலைப் பிரகடனப்படுத்தியதை யொட்டி தி.மு.க. தனது எதிர்ப்பைத் தீர்மானத்தின்மூலம் வெளிப் படுத்திய போது– 'முரசொலி' இதழில் "இட்லராகிறார் இந்திரா" என்ற கார்ட்டூனை வெளியிட்டவராயிற்றே மாறன்! அந்தக் கார்ட்டூன் அமெரிக்கா முதலிய வெளிநாட்டு வார ஏடுகளில்கூட பிரசுரிக்கப் பட்டு இந்திராவின் சர்வாதிகாரத்தைத் தமிழகம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது என்பதற்குச் சான்றுகாட்டி எழுதப்பட்டதே; அதனால் மாறனை மிசாச் சட்டம் விட்டுவிடுமா?

டெல்லியில் இருந்து வந்து கொண்டிருப்பதாகவும் வந்தவுடன் போலீசுக்குத் தகவல் அனுப்புவதாகவும் கூறினேன். போலீசார் விமான நிலையம் சென்று காத்திருந்தனர். ஆனால் மாறன், கமல நாதன், மாரிசாமி ஆகியோர் ஐதராபாத் வந்து இறங்கி வெவ்வேறு வழிகளில் ஊர் வந்து சேர்ந்தனர். மாறன் சென்னை வந்ததும், ஐ.ஜி.க்குப் போன் செய்தேன்; "நீங்கள் தேடுகிறவர் தயார்!" என்று! உடனே போலீஸ் வேன் வந்தது! கழகத் தொண்டர்கள் ஏராளமானோர் வீட்டு வாசலில் குழுமிவிட்டனர். மாறனின் துணைவியும், பிள்ளை களும், தாயாரும் என்னதான் தைரியமாக இருப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டாலும் அவர்களின் கலங்கிய கண்கள் அவர்களது வெந்து நொந்த உள்ளங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு தானிருந்தன. மாறனைக் கட்டித் தழுவி உச்சி மோந்து, "சென்று வா" எனச் சொல்லி போலீஸ் வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பினேன். கூடியிருந்தோர் வாழ்த்தொலி முழங்கினர் மாறன் விடைபெற்றபோதும்; ஸ்டாலின்

விடைபெற்ற போதும்! அவை வாழ்த்தொலியாக இல்லை! எதேச்சாதி கார வெறியர்களை வீழ்த்துவதற்கு எழுந்த சூளுரை போலத்தான் என் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டது.

தொடர்ந்து கழகக் கண்மணிகள் மிசாக் கைதிகளாகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட செய்திகள் கிடைத்த வண்ணமிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதைக்கூட ஏடுகளில் வெளி யிட முடியாத அளவுக்குத் தடை போட்டிருந்தது எமர்ஜன்சி ஆட்சி! கவர்னரின் ஆட்சி! என் வாழ்வையும், என்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்ட கழகத்தின் வரலாற்றையும் பின்னிப் பிணைத்துச் சுழன்றோடுகிற இந்த சரித்திரப் பெருவெள்ளத்தில் இயக்கத்தை அழித்தொழிக்க எடுக்கப்பட்ட இறுதிக் கட்ட முயற்சியில் எத்தனை பேர் யார் யார்– மிசாவெனும் அடக்குமுறைக்கு ஆளானார்கள் என்ற பட்டியலை இடம் பெறச் செய்வது என் கடமையல்லவா? அவர்களில் எத்தனை பேர் நிமிர்ந்து நின்று தாக்குப் பிடித்தார்கள்; எத்தனை பேர் வளைந்து நெளிந்து வதங்கிப் போனார்கள் என்பது எனக்கும் அவர்களது மனச்சாட்சிக்கும் மட்டுமே தெரிந்திருக்கட்டும்!

ஆட்சி கலைக்கப்பட்ட இரண்டொரு நாட்களுக்கெல்லாம் பிப்ரவரி 3ஆம் நாள்! அன்றுதான் அண்ணா நினைவு நாள்! அண்ணா சதுக்கம் சென்று வழக்கம் போல் மலர் வளையம் வைத்தோம்! அந்த நாளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு; "அண்ணா சதுக்கத்திற்கு மலர் வளையம் வைக்க வர இயலாதோர் பட்டியல்'' என்று முரசொலியில் வெளியிட்டு அந்தத் திரைமறைவில்; மிசாவில் கைதானோர் யார் என்பதை நாட்டுக்கு அறிவித்தேன்! தணிக்கை அதிகாரிகளை ஏமாற்ற அப்படியொரு தந்திரம்–

இதோ; மிசாவில் மாவட்ட வாரியாகக் கைதானவர்கள் பெயர் களைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

சென்னை மாவட்டம்

நீலநாராயணன், நா.வீராசாமி, ஏ.வி.பி.ஆசைத்தம்பி, முரசொலி மாறன், சிட்டிபாபு, சீத்தாபதி, அ.செல்வராசன், டி.ஆர்.பாலு, மு.க.ஸ்டாலின், புலவர் பொன்னிவளவன், மைனர் மோசஸ், சா.கணேசன், சோ.மா. ராமச்சந்திரன், பழக்கடை ஜெயராமன், வள்ளுவன், உசேன், கு.இராமலிங்கம், வழக்கறிஞர் ஆர்.கணேசன்,

து.கணபதி, கோடம்பாக்கம் சவுந்தரராஜன், சுப்பு, செல்வம், ராயபுரம் கபடா ராஜூ, மு.கன்னியப்பன், காட்டூர் கோபால், துறைமுகம் கிருஷ்ணன், மயிலை சம்பந்தம், ஆர்.ஆறுமுகம், மாணவர் தமிழ்மணி;

செங்கற்பட்டு மாவட்டம்

சி.ஆறுமுகம், மா.வெ.நாராயணசாமி, பம்மல் நல்லதம்பி, காஞ்சிபுரம் கே.டி.எஸ்.மணி, வி.பி.அகிலன், வீரராகவன், மாதவரம் வேதாசலம், எருக்கஞ்சேரி மதிவாணன், கும்மிடிப்பூண்டி வேணு, கோபாலகிருஷ்ணன், வேலு, ஊத்துக்கோட்டை ஸ்ரீராமுலு, ஊத்துக் கோட்டை ஏ.டி.ஆறுமுகம், ஆலந்தூர் ஆப்ரகாம், பரங்கிமலை டில்லிபாபு, பல்லாவரம் பாலகிருஷ்ணன், காட்டாங்குளத்தூர் இராமு, கண்ணபிரான், ஓமலூர் கன்னியப்பன், செங்கற்பட்டு பசுபதி, அன்சா், செ.கோ. விசுவநாதன், திருக்கழுக்குன்றம் வகாப், சபாபதி, செங்குன்றம் ஏழுமலை, மதுராந்தகம் சுந்தரமூர்த்தி, பிரேம்ராஜ், குல சேகரன், காஞ்சி வெங்கடேசன், ஏ.சுப்பிரமணியம், ராஜமாணிக்கம், டி.சீனிவாசன், மீஞ்சூர் கேசவன், பொன்னேரி நாகலிங்கம், விருகம்பாக்கம் லோகநாதன், போரூர் பி.கே.ராஜகோபால், பூவை டி.ராஜரத்தினம், அம்பத்தூர் ரவைக்கண்ணன், குப்புசாமி, குன்றத் தூர் பாலகிருஷ்ணன், தி.சு.லட்சுமணன், கம்பராசபுரம் எம். ராஜகோபால், செங்கை கே.ஆர். சந்திரன், பல்லாவரம் இருதயராஜ், பட்டாபிராம் கா.மு.பாபு, மதுராந்தகம் சஞ்சீவி;

வடஆர்க்காடு மாவட்டம்

வி.எம்.தேவராஜ், துரைமுருகன், ஆரணி செல்வரசு, ஏ.சி.நரசிம் மன், வேலூர் வி.டி.தேவராஜன், மு.நடராஜன், திருப்பத்தூர் ஏ.டி.மணி, திருவத்திபுரம் பாண்டியன், குடியேற்றம் ஏ.கே.துரைசாமி, செங்கம் சி.பாண்டுரங்கம், எம்.பி.வடிவேலு, களம்பூர் அண்ணாமலை;

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம்

விருத்தாசலம் எம்.செல்வராஜ், பொன்.சொக்கலிங்கம், நெல்லிக் குப்பம் வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, சி.இராமகிருஷ்ணன், சி.குப்புசாமி, ஏ.வி.தண்டபாணி, ஏ.பாட்சா, வி.எஸ்.மணி, வி.மாயவன், சி.ராஜ கோபால், வி.துரை, வேங்கை மார்பன், சி.பாண்டுரங்கன்;

தஞ்சை மாவட்டம்

கோ.சி.மணி, எல்.கணேசன், என்.கிட்டப்பா, தாழை மு.கருணாநிதி, தஞ்சை எஸ்.நடராஜன், நன்னிலம் நடராஜன், குடந்தை பத்மநாபன், வெங்கிடங்கால் ஏ.சந்தானம், வரதகோபாலகிருஷ்ணன், தஞ்சை டி.கே. கோவிந்தன், பேராவூரணி கிருஷ்ணமூர்த்தி, திருவாரூர் தென்னன், சித்தமல்லி ந.சோமசுந்தரம்,

மன்னை பாலகிருஷ்ணன், செம்பனார்கோவில் மதிவாணன், மாயவரம் செங்குட்டுவன், சிக்கல் கணபதி, ஏனாதி ஏ.பி.இராஜன், திருவாரூர் ராஜன், குடந்தை ஆர்.துரை, திருவாரூர் முருகு பாண்டியன், பட்டுக்கோட்டை அப்துல் சமது, மாயவரம் பாக்கியராஜு, தஞ்சாவூர் அறிவழகன், பழைய கூடலூர் ராஜமாணிக்கம், பொறையாறு சம்பந்தம், தஞ்சை இளங்கோவன், புலிவலம் ஜான், நாகை எஸ்.பி.தங்கையன், எம்.மீனாட்சிசுந்தரம், சீர்காழி குமாரசாமி, தஞ்சை கண்ணையன், தஞ்சை கோபாலகிருஷ்ணன், மதுக்கூர் ஏ.வி.சுப்பிரமணியம், பூம்புகார் மனோகரன், தென்னவமணி, இலக்குமணன்குடி தட்சிணாமூர்த்தி;

திருச்சி, புதுக்கோட்டை மாவட்டங்கள்

பரமத்தி சண்முகம், திருச்சி மலர்மன்னன், இரா.வெற்றிகொண்டான், கரூர் எஸ்.பி.இராசகோபால், பெரம்பலூர் ஜெ.எஸ்.ராஜு, திருச்சி எஸ்.ஏ.ஜி.இராபி, எம்.எஸ்.வெங்கடாசலம், நாகசுந்தரம், பராங்குசம், ஆர்.கே.சின்னதுரை, குளித்தலை முத்துகிருஷ்ணன், ஜெயங்கொண்டம் ஏ.கே.மூர்த்தி, செட்டிக்குளம் அல்லாபிச்சை, குஞ்சிதபாதம், திருச்சி கரிகாலன், திருச்சி பி.சுப்பிரமணியம், ஏ.கோபால கிருஷ்ணன், துவரங்குறிச்சி செங்குட்டுவன், திருச்சி இருதயராஜ், உறையூர் செவந்திலிங்கம், இடையாற்று மங்கலம் சிவ.சண்முகம், திருச்சி டி.என்.கோபாலகிருஷ்ணன், என்.சுப்பிரமணியம், வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, சாக்ரடீஸ், ஏ.எம்.சம்பந்தம்;

அ.பெரியண்ணன், காடுவெட்டி தியாகராஜன், சுப்பிரமணியபுரம் இரா.ராஜன், இராமையா, புதுக்கோட்டை அப்துல் மஜீத், ஆவுடையார் கோவில் துரை. மாணிக்கம், எஸ்.இராமநாதன், சரவணமுத்து;

சேலம் மாவட்டம்

வீரபாண்டி எஸ்.ஆறுமுகம், செ.கந்தப்பன், மு.பழனிவேலன், சேலம் அன்புக்கரசு, சேர்ந்தமங்கலம் பெரியசாமி, சேலம் மாரியப்பன், ஆத்தூர் மா.முத்து, மாயவன், ஏ.ஆறுமுகசாமி, என்.நடேசன், இரத்தினம், வக்கீல் அப்புசாமி, கு.சி.வெங்கடாசலம், கே.பி. கணேசன், ஏ.பி.அப்புசாமி, ஆர்.பெருமாள், எஸ்.குப்புசாமி, என்.நல்லப்பன், மின்னாம்பள்ளி நடேசன்;

தர்மபுரி மாவட்டம்

எம்.கமலநாதன், ஆர்.சின்னசாமி.

கோவை, நீலகிரி மாவட்டங்கள்

மு.கண்ணப்பன், எஸ்.ஏ.இராஜமாணிக்கம், கோவை மு.இராமநாதன், வெள்ளக்கோவில் பெரியசாமி, பி.ஏ. சாமிநாதன், உதகமண்டலம் ராஜு, இரா.மோகன், வெள்ளக்கோவில் பழனிசாமி, இரா.மாணிக்கவாசகம், கோவை பி.எஸ்.ஜானகிராமன், மேட்டுப்பாளையம் தூயமணி, கோவை கிருஷ்ணன், கோவை மணியன், உதகை நாகராஜன், ஈரோடு மா.சுப்பிரமணியம், திருப்பூர் முருகேசன், கொடுமுடி கிருஷ்ணன், சிவன்மலை முத்து, பொள்ளாச்சி இராமசாமி, பொள்ளாச்சி விஜயராகவன், குட்டப்பாளையம் சாமிநாதன், நீலகிரி என்.மாணிக்கம், முருகன் மில்ஸ் இராமலிங்கம், குன்னூர் தங்கம், நீலகிரி குந்தா நஞ்சா கவுடர், உதகை கருப்பசாமி, கூடலூர் பகவத்சிங்;

மதுரை மாவட்டம்

பொன்.முத்துராமலிங்கம், காவேரிமணியம், அக்கினிராஜ், துரை.எழில்விழியன், பழனி கிருஷ்ணமூர்த்தி, மதுரை ராமச்சந்திரன், வி.எஸ்.லட்சுமணன், சங்கரன், மாரியப்பன், திண்டுக்கல் கே.ஜி. அந்தோணி, பாண்டி;

ராமநாதபுரம் மாவட்டம்

எஸ்.எஸ்.தென்னரசு, சித.சிதம்பரம், திருவில்லிப்புத்தூர் அமுதன், அருப்புக்கோட்டை கந்தசாமி, நயினார்கோவில் மணி, மானாமதுரை சாகுல் அமீது, சாத்தூர் வரதராஜன், திருவாடானை பெருமாள்

சிவகங்கை நாராயணன், சிவகங்கை சேதுராமன், தேவகோட்டை காசிம், கட்டிக்குளம் முல்லை கிருஷ்ணன், புழுதிப்பட்டி இராசாங்கம், விருதுநகர் பாண்டியன், பரமக்குடி அரவரசன், மண்டபம் அப்துல் காதர், காரைக்குடி குறள்பித்தன், இராமநாதபுரம் சேக் சுல்தான், சிவகங்கை திருஞானம், அபிராமம் நடராஜன், சாத்தூர் பால கிருஷ்ணன், திருச்சுழி பால்சாமி, ராஜபாளையம் ஆதிநாராயணன், திருமதி சக்தி, ராமேஸ்வரம் மாரிமுத்து, முறையூர் ராமநாதன், திருப்புவனம் சோனையா, உப்பூர் முத்துமன்னன், வத்திராயிருப்பு சொக்கு, அருப்புக்கோட்டை பால்சாமி, முதுகுளத்தூர் நடராஜன், பெரி. அழகு, புதுவீடு ராமச்சந்திரன், அகமது தம்பி, அகமது;

நெல்லை மாவட்டம்

வை.கோபால்சாமி, நெல்லை புகாரி, நெல்லை நெடுமாறன், நெல்லை மஸ்தான், டி.தம்பித்துரை, தூத்துக்குடி செ.ரத்தினசாமி, நெல்லை இசக்கி, தூத்துக்குடி ராக்கட் ரத்தினசாமி, கேப்டன் நடராஜன், கிருஷ்ணன், கீழப்பாவூர் அரு.ராமநாதன், தூத்துக்குடி அய்யாசாமி, எஸ்.சித்திரவேல், பாளையங்கோட்டை உசேன், டி.அய்யாத்துரை, திருநாவுக்கரசு, நெல்லை சூரியநாராயணன், இ.நம்பி, சங்கரன்கோவில் பழனிச்சாமி, தென்காசி திரவியம், வழக்கறிஞர் சண்முகம்; நாகர்கோவில் இராசப்பா, தக்கலை டி.ஆர். சுந்தரம், குமரி பெர்னார்டு, மைக்கேல்ராஜ், அ.திரவியம், சி.ரசல்ராஜ், மு.சூரியநாராயணன், டாக்டர் ஆல்பன், கேசரி செல்வராஜ்.

மற்றும் பல்வேறு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த ஆர்.சுப்பிரமணியம், சாத்தையா, டி.கே.ராஜகோபால், கண்ணப்பன், ஏ.சண்முகம், பி.கண்ணன், எஸ். கிருஷ்ணன், குட்டை ரத்தினம், கே.எஸ்.அற்புதம், டி.கண்ணையன், கிருஷ்ணமூர்த்தி, சோமசுந்தரம், ஏ.வி.சுப்பிர மணியம், எஸ்.வெங்கடாசலம், வெங்கடசாமி, பி.நாகராஜன், பம்பாய் நாராயணன், முன்னாள் அமைச்சர் கவிஞர் கா.வேழவேந்தன், பண்ருட்டி ஏ.மணி, ஆர்.எஸ்.மணி, கே.தட்சிணாமூர்த்தி, திண்டுக் கல் க.வே.விக்கிரமாதித்தராசன், கன்னியாகுமரி ஜி.எம்ஷா, எஸ்.எஸ்.மாரிசாமி, சைதை சம்பந்தம், டி.கே.கபாலி, அடியார், மு.வரதராசன், க.அறிவழகன், அ.அ.ஜின்னா, வி.எஸ்.கோவிந்த ராஜன், கோடம்பாக்கம் குமார், தொட்டியம் எஸ்.கே.வடிவேலு, விருதா சலம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, தூத்துக்குடி என்.பெரியசாமி, சாத்தான்

குளம் தேவதாஸ், சங்கனாங்குளம் இளங்கோவன், சங்கரன், அழகியநம்பி, கோவில்பட்டி கலைமணி, காசி, வே.தங்கப்பாண்டியன், சுப.தங்கவேலன், காதர்பாட்சா என்கிற வெள்ளைச்சாமி, திருப்பத் தூர் சொக்கலிங்கம், மதுரை கு.திருப்பதி, நெல்லிப்பேட்டை சீனி, மேலூர் மலைச்சாமி, ஒக்கூர் மணிவாசகம், விடுதலை ரத்தினம், வையை நம்பி.

சென்னைச் சிறையில் மிசாக் கைதிகளாக இருந்தவர்களை – ஆம்– அரசியல்வாதிகளை– பெரும்பாலும் தி.மு.க., தி.க., மார்க்சிஸ்ட், பழைய காங்கிரஸ்காரர்களை அடித்து வதைத்துக் குற்றுயிரும் குலை உயிருமாக்கினர்.

தி.மு.கழகத்தினரைத் தங்கள் இஷ்டம்போல் எதேச்சாதிகார அரசினர் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டனர், சென்னை சிறைச் சாலையில்!

ஆட்சி கலைக்கப்பட்ட மறுநாள் இருபத்து ஐயாயிரம் தி.மு.கழகத் தொண்டர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டனர். அவர்களில் ஏறத்தாழ ஐநூறு பேர் 'மிசா' கைதிகள்; ஓராண்டுக்குக் குறையாமல் சிறையில் இருந்தவர்கள். இவர்களில் அமைச்சர்களாக இருந்தோர், மேயர் களாக, நகராட்சித் தலைவர்களாக இருந்தோர், நாடாளுமன்ற, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தோர் பலரும் உண்டு.

9. காமராஜர் நினைவகம் —கைராட்டை அகற்றிய நிகழ்ச்சி!

அரசியல் சட்டத்தின் 356—வது பிரிவுப்படி ஒரு மாநில அரசு தொடர்ந்து நடைபெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டிருப்பதாக மத்திய அரசு கருதினால், அந்த அமைச்சரவையை நீக்கி, குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியைக் கொண்டுவர மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் அப்போது தமிழக அரசை தொடர்ந்து நடத்தமுடியாத நிலை இருந்ததா ? அப்போது தமிழக சட்டப்பேரவையில் தி.மு. கழகத்திற்குப் பெரும்பான்மை இல்லாமல் இழுபறி நிலையிலே இருந்ததா என்றால்— அப்போது கழகத்திற்கு சட்டமன்றத்திலே இருந்த இடம் மொத்தம் 234 பேர்களில் தி.மு.கழகம் 167, அ.தி.மு.க. 17, ஸ்தாபன காங்கிரஸ் 13, இந்திரா காங்கிரஸ் 7, இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 5, தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 2, முஸ்லிம் லீக் 6, பார்வர்டு பிளாக் 7, சுதந்திரா 4, தமிழரசுக் கழகம் 1, சுயேச்சை 1, அவைத் தலைவர் 1, தாழ்த்தப்பட்டோர் முன்னேற்றக் கழகம் 2, காலியான இடம் 1. இந்த அளவிற்கு தி.மு.கழகம் பெரும்பான்மையாக இருந்த போதிலும் கழக அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டது.

அமைச்சரவையைக் கலைத்ததோடு தமிழ்நாடு சட்டசபையையும் கலைத்துவிட்டதாக குடியரசுத் தலைவர் தனது உத்தரவில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஜனவரி 31ஆம் தேதி காலையில் காந்தி விழாவில் உரையாற்றிய கவர்னர் அதுவரையில் தனது சிபாரிசை செய்யவில்லை. அவ்வாறு சிபாரிசு செய்திருந்தால் அந்த விழாவில் அவர் தமிழக அரசைப் பாராட்டிப் பேசியிருக்க மாட்டார். மத்திய அரசின் விருப்பத்திற்கொப்ப, அங்கே தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கை இங்கே அனுப்பப்பட்டு கவர்னரிடம் அதற்குப் பிறகு கையெழுத்து பெறப்பட்டது.

அந்த அளவிற்கு ஜனநாயகத்தைப் படுகொலை செய்துவிட்டு, தமிழக ஆட்சி நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்காக அன்றைக்கே அவசரம் அவசரமாக மத்திய அரசில் பெட்ரோலியம் இலாகா செயலாளராக இருந்த பி.கே.தவே அவர்களையும், மின்சார இலாகா செயலாளராக இருந்த ஆர்.வி.சுப்பிரமணியன் அவர்களையும் கவர்னரின் ஆலோச கர்களாக மத்திய அரசு அறிவித்தது.

அமைச்சரவை கலைப்பு பற்றி செய்தியாளர்கள் என்னைக் கேட்டபோது நான் விடுத்த அறிக்கை வருமாறு:

"தமிழ்நாட்டு மக்கள் காந்திய வழியிலும், அண்ணா வழியிலும் நிரம்ப நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். ஆகவே அமைதி காப்பதிலும் வன்முறைகள் ஒருசிறிதும் தலை காட்டாமல் பார்த்துக் கொள்வதிலும் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு உணர்வுடன் தொடர்ந்து நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ஒன்ப தாண்டு காலம் கழக ஆட்சிக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிய தமிழக மக்களுக்கும், அரசு அதிகாரிகள், அலுவலர்கள் அனைவருக்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்."

குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாடு முழுவதும் ஊர்வலங்கள், பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்த பதினான்கு நாட்களுக்கு தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலாளர் கவர்னரின் ஆலோசனை யின் பேரில் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

234 பேர் கொண்ட அவையில் 167 பேர்களை தன்னகத்தே கொண்டிருந்த கழக அமைச்சரவையைக் கலைத்தது ஜனநாயக நடவடிக்கை என்று அப்போது அ.தி.மு.க. அறிவித்தது.

"கழக ஆட்சியை ஏன் கலைக்க சிபாரிசு செய்தேன்" என்று கவர்னர் கொடுத்த அறிக்கையினை நாடாளுமன்றத்தில் பிப்ரவரி 2ஆம் தேதியன்று வைத்தார்கள். ஆட்சியைக் கலைத்ததற்கு நாடாளுமன்றத்தில் தி.மு.கழகத்தோடு சேர்ந்து மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஸ்தாபன காங்கிரஸ், சோஷலிஸ்ட், இந்திய மக்கள் கட்சி ஆகிய கட்சிகளும் தங்களது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தன. ஜனவரி 31ஆம் தேதியன்று நாடாளுமன்றத்தில் பாராளுமன்றத்தின் ஆயுளை ஓராண்டு காலத்திற்கு நீடித்துக் கொள்வதற்கு வழிவகை செய்யும் சட்டத் திருத்தத்தை ஆளுங்கட்சி தாக்கல் செய்தது.

பிப்ரவரி 3ஆம் தேதி அன்று கழக அமைச்சரவை மீது விசாரணை நடத்துவதற்காக உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி சர்க்காரியா அவர்களைக் கொண்டு விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்றை மத்திய அரசு நியமித்தது. அதுபற்றி நாடாளுமன்றத்தில் மத்திய உள்துறை இணை அமைச்சர் ஓம் மேத்தா கூறும்போது, “1972ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் அ.தி.மு.க. தலைவரும் இந்தியக்கம்யூனிஸ்டு தலைவரும் சேர்ந்து தி.மு.க. அமைச்சரவை மீதான புகார்கள் அடங்கிய பட்டியலை மத்திய அரசிடம் கொடுத்தார்கள். அந்தப் புகார்கள் மீது நீதிபதி சர்க்காரியா விசாரணை நடத்துவார்'' என்று அறிவித்தார். அதாவது அதற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 1972–ல் மத்திய அரசிடம் தரப்பட்ட அதே ஆதாரமற்ற புகார்களைத் தேடியெடுத்து அதன்மீது ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை அரசியல் நோக்கத்துடன் மத்திய அரசு நியமித்தது என்பது தான் உண்மை.

விசாரணைக் கமிஷன் குறித்து என்னை அபிப்பிராயம் கேட்ட போது, “கடந்த நான்காண்டுகளுக்கு முன்பு எங்கள் மீது கூறப்பட்ட புகார்களே இப்போதும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுக்கு அப்போதே பதிலளித்து அச்சிட்ட நூலாக சட்டசபையிலும் வைத்திருக்கிறோம். மேலும் விளக்கமான பதில்கள் சட்டசபையில் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்போது விசாரணைக் கமிஷன் முன்பு விளக்கம் அளிப்பதற்கான வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதை வரவேற்கிறேன்'' என்று கூறினேன்.

கழகம் ஆட்சியில் இருந்தவரை அதன் சுகங்களை அனுபவித்து விட்டு, ஆட்சி கலைக்கப்பட்டவுடன் இனி இங்கிருந்தால் பயனில்லை, துன்பம்தான் என எண்ணி ஒரு சிலர் கட்சியை விட்டுச் சென்றார் கள். அவர்களைப் பற்றி அப்போது முரசொலி ஏட்டில் பணியாற்றித் தன் இளம் வயதிலேயே மாண்டுவிட்ட உள்ளிக்கோட்டை தம்பி இளந்துறவி எழுதிய கவிதை இது:

நேற்று ஒரு தலைவனின்
நேர்த்தியினைக் கூறியவன்
நிற்கின்ற இடம் இன்று வேறு–அவன்
நிலைகெட்ட நிலையினைப் பாரு – திசை
காற்றடிக்கும் நேரத்திலே
தூற்றிக் கொள்ளும் நோக்கமுள்ள
கயமையை விண்டு இங்கு கூறு – அந்த
கயவரை சாடிமனம் ஆறு!

எச்சில் இலை போல இங்கு
பிச்சையிடும் பதவிக்கு
ஏங்கியவர் ஆசைமனம் தூண்ட – ஒரு
இரவுக்குள் வேலியினைத் தாண்ட – மான
அச்சமிலா மனிதரும்
அரசியல் அரங்கத்தில்
ஆடுகிற விந்தை என்ன விந்தை – அதை
ஆதரிப்பார் சிந்தை என்ன சிந்தை?

ஈரத்துணி உலருமுன்
இடம் விட்டு இடம் தாவும்
இலட்சிய வாதிகளும் உண்டு – பணம்
எண்ணுவதே இவர் செய்யும் தொண்டு – அந்த
ஈரமிலா நெஞ்சுடையார்
மாறுகின்ற காலம் வரை
இங்கு இல்லை நல்லாட்சி என்று – திசை
எட்டினிற்கும் கூறு வலம் சென்று!

நெருக்கடி நிலைமையின்போது மாநில சட்டசபைத் தேர்தலை மத்திய அரசு நினைத்தால் தள்ளிவைக்க அரசியல் சட்டத்தில் 152–வது பிரிவு மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. தி.மு.கழக அமைச்சரவை நீடிப்பதற்கு காலம் இருந்தபோதிலும், ஆட்சியைக் கலைத்த மத்திய அரசு 1970ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் தேர்தல் நடைபெற்ற கேரள சட்டசபை தேர்தல் 1975ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 21ஆம் தேதிக்குள் மீண்டும் நடத்தியிருக்க வேண்டும். மாறாக கேரள சட்டசபையின் ஆயுட்காலத்தை நீடித்து பாராளு மன்றத்தில் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார்கள்.

பிரதமர் இந்திராகாந்தி; குடும்பத்தினருடன் பிப்ரவரி மாதம் 13–ஆம் தேதியன்று சென்னைக்கு வந்தார். கிண்டியில் கழக அரசு கட்டி முடித்த காமராஜர் நினைவு மண்டபத்தைத் திறந்து வைக்கவும், பிப்ரவரி 15–ஆம் தேதியன்று சென்னைக் கடற்கரையில் நடைபெற்ற இரண்டு காங்கிரஸ் கட்சிகளின் இணைப்பு மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளவும் வந்தார். 14–ஆம் தேதி மாலையில் நடைபெற்ற காமராஜர் மண்டபம் திறப்பு விழாவில் கலந்து கொண்டார். திறப்பு

விழாவுக்கு முன்னர் காமராஜர் நினைவுமண்டப முகப்பில் இருந்த 'இராட்டை' அகற்றப்பட்டு விட்டது. அது காமராஜரின் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் தேர்தல் சின்னம் என்பதால் அப்படியொரு முடிவெடுத்து அதனை அகற்றினார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி பிரகடனம் செய்ததை யொட்டி இரண்டு வார காலத்திற்கு ஊர்வலங்கள், பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை பிப்ரவரி 15–ஆம் தேதி அன்று மேலும் இரண்டு வார காலத்திற்கு நீடிக்கப்பட்டு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அந்த உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட 1976 பிப்ரவரி மாதம் 15–ஆம் நாள் தான் சென்னையில் இரண்டு காங் கிரஸ் கட்சிகளின் இணைப்பு மாநாடு பிரதமர் இந்திரா முன்னிலை யில் நடைபெற்றது.

இணைந்த காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மூப்பனார் அவர்களைத் தலைவ ராகவும், மகாதேவன் பிள்ளை, கே.எஸ்.ராமசாமி ஆகியோரை துணைத் தலைவர்களாகவும் அன்று அறிவித்தார்கள்.

கடற்கரையில் நடைபெற்ற அந்தக் கூட்டத்தில் பேசும்போது இந்திராகாந்தி,

"தி.மு.கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இலங்கைத் தமிழர் விவகாரம் பற்றி தவறான பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். இதுபோன்ற பிரச்சாரங் களுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இதனால் இந்திய அரசு– இலங்கை அரசுக்கிடையே நட்புறவு கெடுவதற்கு கருணாநிதி காரணமாக இருக்கிறார்''

–என்று குறிப்பிட்டார்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தி.மு.க. கொண்டிருந்த உறுதியும்கூட இந்திராகாந்தி அவர்களை அப்போதே உறுத்தியிருக் கிறது என்பதற்கு அவரது இந்தப் பேச்சு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது.

தொடர்ந்து மிசா சட்டத்தின்படி கழகத்தினர் வேட்டையாடப் பட்டனர். என்னுடன் யாரும் இருக்கக் கூடாதென்றும், என்னைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டுமென்றும் திட்டமிட்டு கவர்னர் ஆட்சியில் காரியங்கள் நடத்தப்பட்டன. எனது காரில் எனக்குப் பேச்சுத்

துணைக்காக யாராவது சில நாட்கள் தொடர்ந்து வந்தால்கூட அவர்கள் மிசா கைதிகளாக ஆக்கப்பட்டார்கள். போடி சுருளிவேல், கழக வழக்கறிஞர், சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவரும்கூட; அவர் சில நாட்கள் என் காரில் வந்தார் என்பதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டார். சென்னை மாவட்டச் செயலாளர் தம்பி டி.ஆர்.பாலு ஒருவார காலம் என்னுடன் காரில் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரை யும் மிசா கொத்திக் கொண்டு போய்விட்டது. ஆயிரம் விளக்கு உசேன் கழக உழைப்பாளி, அவர் சில நாட்கள் எனக்குத் துணை யாகக் காரில் வந்தார். விடுமா, மிசா? அவரும் சிறையில் பூட்டப் பட்டார்! தம்பி எல்.கணேசன் நான் தடுத்தும் கேளாமல் என்னுடன் காரில் வரத் தொடங்கினார். அவர் மட்டும் தப்புவாரா? ஒரு வாரத்திற்குள் மிசா அவரையும் வளைத்துப் போட்டுக்கொண்டது!

சென்னை வீதிகளில் தன்னந் தனியனாகத்தான் காரில் சென்று கொண்டிருந்தேன். எனக்கு இரண்டு காரோட்டிகள் உண்டு! அவர் களிடம் மிகுந்த பாசம் வைத்திருந்தேன். அவர்களில் ஒருவர் உடல் நலமில்லை எனக் கூறிவிட்டு, வேறு ஒரு தொழிலதிபரிடம் வேலைக் குப் போய்விட்டார்! இன்னொருவர், அடுத்து இரண்டு நாட்களுக் கெல்லாம் கார் சென்று கொண்டிருந்தபோதே வழியில் வேலையி லிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதாக அறிவித்து விட்டு இறங்கிச் சென்றுவிட்டார். காருக்கு டிரைவரும் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. அப்பொழுதுதான் முன்னாள் அமைச்சர் நண்பர் கண்ணப்பன் எனக்குக் காரோட்டும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். அந்த மாபெரும் குற்றத்தைச் செய்தமைக்காக அவரையும் மிசா விழுங்கிச் சிறைக் கோட்டத்தில் போட்டுக் கொண்டது.

கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமின்றி, திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் வீரமணி, விடுதலை சம்பந்தம், நடிகவேள் எம்.ஆர்.இராதா மற்றும் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர், பழைய காங்கிரஸ் கட்சியினர் ஆகியோர் மிசாக் கைதிகளாயினர்.

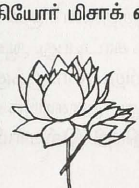

10. கை கால்களில் கட்டு; நெஞ்சிலும் முதுகிலும் குத்து!

மாநில முழுவதுமுள்ள சிறைச்சாலைகளில் நூற்றுக்கணக் கானோர் மிசா சட்டப்படி அடைக்கப் பட்டிருந்தார்கள் என்றாலும்கூட சென்னை சிறைச் சாலையிலே அடைக்கப்பட்டவர்களைத்தான் சிறை அதிகாரிகளும், கன்விக்ட் வார்டர்களும், சிறைச் சாலையின் பெரிய அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் அடித்து நொறுக்கிச் சித்ரவதை செய்தனர்.

சென்னைச் சிறையில் நடைபெற்ற சித்ரவதைகள் குறித்து அந்தச் சிறைக் கொடுமையின் காரணமாக சிறையிலேயே பிணமான கழகத்தின் கொள்கை பரப்புச் செயலாளர் சிட்டிபாபு, எம்.பி. எழுதிய 'டைரி' அச்சாகி வெளிவந்துள்ளதைப் படித்தால் இப்போதும் நமது நெஞ்சு எரிமலையாகும்! அந்தக் கொடுமை குறித்து விசாரிக்க 1977–ஆம் ஆண்டில் மத்தியில் இருந்த ஜனதா ஆட்சியினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த கவர்னர் பிரபுதாஸ் பட்வாரி அவர்கள், நீதிபதி இஸ்மாயில் கமிஷனை அறிவித்தார். அந்தக் கமிஷன் அறிக்கையில், சிறையில் நடந்த கொடுமைகள் அனைத்தும் விளக்கப்பட்டன. மிசாக் கைதிகளுக்கு சோறுடன் மண்ணையும் சிறுநீரையும் கலந்து வழங்கிய அக்கிரமங்கள் எல்லாம் விவரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கூண்டுக்குள்ளும் நுழைந்து அரசியல் மிசா கைதிகளை இழுத்துப் போட்டு ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அடித்து உதைத்த அநியாயங்கள் எல்லாம் விரிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. வித்யாசாகர் என்ற சிறை அதிகாரி தான் இத்தனைக்கும் காரணம் என இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கை சுட்டிக் காட்டியது. ஆனால் அன்றிருந்த அ.தி.மு.க. அரசு, அந்த அதிகாரி வித்யாசாகருக்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்து அவரைக் கௌரவித்தது. அரசாங்க சார்பில் அச்சியற்றப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ள நீதிபதி இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையை

இப்போது படித்தாலும் சென்னைச் சிறையில் அதிகாரிகள் நடத்திய அந்த மிருக வெறிகொண்ட செயல்கள் குறித்துத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மாநிலத்தில் மற்ற சிறைகளில் இருந்த மிசாக் கைதிகளைக் காண அவர்களது நெருங்கிய உறவினர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் வாரம் ஒரு முறை! ஆனால் சென்னைச் சிறையில் இருந்த மிசாக் கைதி களைப் பார்க்க அவர்களது பெற்றோர்களோ, உறவினர்களோகூட அனுமதிக்கப்படவில்லை. சிறையில் இருக்கும் அந்த உடன் பிறப்புக் களின் இல்லத்தினர் ஒவ்வொரு நாளும் என்னை வந்து சந்தித்து கண்ணீர் வடித்துக் கதறுவார்கள். இதற்கிடையே சிறையில் நடை பெற்ற சித்ரவதை நிகழ்ச்சிகளும் வெளியே பரவத்தொடங்கி விட்டது. ஏறத்தாழ முப்பது நாட்கள் வரையில் சென்னைச் சிறையில் இருந் தவர்களின் கதி என்ன என்பதே எங்களில் யாருக்கும் தெரியாது.

கழகத்தினர் வீடுகளிலே இருந்து ஆண்களும் பெண்களும் அழுது புலம்பியவாறு என்னை முற்றுகையிட்டனர். ஓரிருநாள் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிப் பார்த்தேன். முடியவில்லை. ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது. ஒரு நாள் பிற்பகல் நானே மாநிலப் போலீஸ் தலைமை அதிகாரி அருள் அவர்களுக்கு போன் செய்தேன். "நாளைக் காலைக்குள் சிறையில் இருக்கும் மிசாக் கைதிகளைக் காண்பதற்கு அவர்களது உறவினர்களுக்கு அனுமதி அளிக்காவிட்டால் சிறைச் சாலை வாசலில் நான் சாகும்வரையில் உண்ணா நோன்பு மேற்கொள் வேன்'' என்று அவரிடம் அறிவித்தேன். அன்று மாலையே சென்னைச் சிறையில் உள்ள மிசாக் கைதிகளைக் காண்பதற்கு அவர்களது உறவினர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. உறவினர் தவிர்த்து மற்றவர்களைக் காண அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு சிறையில் மாறனையும் ஸ்டாலினையும் பார்க்கக் குடும்பத்தோடு சென்றேன். மற்ற உடன்பிறப்புகளைப் பார்க்க அனுமதி இல்லை. அப்போதுதான் தெரிந்தது மாறனுக்கு உடல்நலிவு ஏற்பட்டு, 'ஜன்னி' கண்டு பொதுமருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள செய்தி!

அதனால் சிறையில் ஸ்டாலினை மட்டுமே பார்த்தோம். ஸ்டாலி னைச் சுற்றி இரண்டு சிறை அதிகாரிகள்! நான்கு சி.ஐ.டிக்கள்!

ஸ்டாலின் முழுக்கைச் சட்டை போட்டுக் கையை மூடியிருந்தார். காரணம் அடிபட்ட காயங்கள் தெரியக்கூடாது என்பதற்காக சிறை அதிகாரிகள் உத்தரவு அப்படி!

"அடித்தார்களாமே! உண்மையா?'' என்று கேட்டேன்.

"இல்லை'' என்பது போலத் தலையாட்டினார். ஆனால் கண்கள் மின்னின!

"அடித்தார்கள்'' என்று சொல்லியிருந்தால், மீண்டும் சிறையில் உள்ள அனைவருக்கும் அன்றே அடி விழுந்திருக்கும்.

சிறையில் சிட்டிபாபு மரண அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும், வீராசாமிக்கு காது கேட்கவில்லை என்றும், நீலநாராயணன் எழுந்து நடமாட முடியவில்லை என்றும் தகவல்கள் எங்களுக்கு வந்தன.

மறுநாள் மாறனைக் காண பொதுமருத்துவமனைக்குப் போனோம்!

மருத்துவமனை அறையில் பத்துக் காவலர்கள் படுக்கையைச் சுற்றி நிற்க மாறன், ஜன்னி கண்டு படுத்திருந்த காட்சியைக் கண்டோம். ஒரு சில விநாடிகள்கூட எங்களை அனுமதிக்கவில்லை. போலீசார் எங்களைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக வெளியேற்றினார்கள்.

ஏனைய கழகக் கண்மணிகளையெல்லாம் காண முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் வாட்டியது. மிசா சட்டப்படி அவர்களைக் காண முடியாது என்று அதிகாரிகள் மறுத்து விட்டனர். அவர்களது உறவினர்கள் அவர்களைக் கண்டு கலங்கியவாறு திரும்பினர்.

வெளியூர்களில் இருந்த கழகச் செயல்வீரர்களை சந்திப்பதற்கும், சிறைகளில் உள்ளவர்கள் குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்கும், ஒரு சுற்றுப்பயணம் புறப்படத் திட்டமிட்டேன். அதுகுறித்து முரசொலியில் பின்வருமாறு பிப்ரவரி இறுதியில் ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

"உடன்பிறப்பே,

உன்னைக் காண்பதற்கும், குடும்பத்தினரைச் சந்திப்பதற்கும் நாளை புறப்படுவதாக இருந்தேன். இயலவில்லை. வரும் 24–ஆம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை அல்லது 25–ஆம் நாள் புதன்கிழமை புறப்படுவதாக இருக்கிறேன்.

மாலை, ஒலிபெருக்கி, மேடை, வரவேற்பு வளைவு இவை போன்ற எதுவும் இருக்கக் கூடாது. ஒலி முழக்கமோ, ஆரவாரமோ அறவே இருந்திடலாகாது.

நான் வரப்போகிறேன் என்பதற்கான துண்டு அறிக்கை விளம்பரங் களோ, சுவர் எழுத்து விளம்பரங்களோ, தட்டிகள் கட்டிடும் விளம்பரங் களோ நிச்சயம் கூடாது; அவைகளையும் தவிர்க்க வேண்டும்.

நான் உன் ஊருக்கு வரும்போது பயணிகள் விடுதி கிடைத்தால் அங்கு தங்குவேன். அவை கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தால் ஏதாவது ஓட்டல் அறைகள். அதுவுமற்ற இடங்களில் இருக்கவே இருக்கிறது எப்போதும்போல் உன் இல்லம். உள்ளத்திலேயே இடம் கொடுத்திருக்கிற நீ, சற்று நேரம் தங்கிச் செல்வதற்கு இல்லத்திலா இடம் தராமல் போய்விடுவாய்?

சில இடங்களில் உன் அரிய முயற்சியினால் அயரா உழைப்பினால் கழகத்திற்கென கட்டி வைத்திருக்கிற அலுவலகக் கட்டடங்களை இந்தச் சமயத்தில் நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்போது எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படும் தெரியுமா?

உன்னிடம் பேசவும், கழகத்துப் பணிகளை நீ எவ்வாறு அமைதி யுடன் ஆற்றிட வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறிடவும்தான் உன்னைக் காண வருகிறேனே அல்லாமல் கூட்டம் பேசுவதற்கு அல்லவே அல்ல!

உன் திருமுகம் காணத்தான் வருகிறேனே அல்லாமல் திரளான மக்கள்சூழ் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதற்கு அல்ல!

இதனை உணர்ந்து, நான் கேட்டுக் கொண்டுள்ளவாறு நடந்து கொள்வாய் என நம்புகிறேன்''.

என்று எழுதியிருந்தேன்.

இதற்கிடையே நான் இந்தச் சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொள்ளக் கூடாது என சில காங்கிரஸ்காரர்கள் மத்திய உள்துறை அமைச்சருக்கும், கவர்னருக்கும் தந்தி கொடுத்தனர்.

கழகத்திலே உள்ள மூத்த தலைவர்கள் சிலருமே நான் அந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ளக்கூடாது எனத் தடுத்தனர். கழகத்தின் மேல்மட்டத்திலேயிருந்த ஒரு சிலர் நான் அந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்வதால் தங்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டங்கள் ஏற்படுமோ எனக் கருதி என்னைப் போகக்கூடாது எனத் தடுத்தனர். மற்றும் ஒரு சிலர் நான் அந்தப் பயணம் மேற்கொள்வதால் எனக்கு மேலும் சிரமங்கள் நேரிடுமோ என எண்ணி பயணம் வேண்டாமெனத் தடுத்தனர். வேறு பலர் நான் அந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர்.

ஒரு மாலை நேரம், முரசொலி அலுவலகத்தில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். சட்டப்பேரவைத் தலைவராக இருந்த புலவர் கோவிந்தன் அவர்களும், மேலவைத் தலைவராக இருந்த சி.பி.சிற்றரசு அவர்களும் என்னிடம் தனிமையில் பேச வேண்டு மென்று வந்தார்கள். தலைமைக் கழக மேலிடத் தலைவர்கள் கூடிக் கலந்து பேசியதாகவும், இப்பொழுதுள்ள நிலையில் நான் சுற்றுப் பயண நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளக் கூடாதென்று அவர்கள் கருதுவதாகவும், அதனைச் சொல்லி எனது பயணத்தை நிறுத்து வதற்காகவே இருவரையும் அனுப்பியிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். “கழகத்தின் மூத்த தலைவர்களான நீங்கள் இருவரும் சொல்கிற காரணத்தால் உங்கள் பேச்சைத் தட்டக்கூடாது என்ற நிலையில் சுற்றுப்பயணத் திட்டத்தை சில நாட்களுக்கு ஒத்தி வைக்கிறேன். அறவே ரத்து செய்ய இயலாது’’ எனப் புலவர் கோவிந்தன் அவர் களிடமும், சி.பி.சிற்றரசு அவர்களிடமும் கூறினேன். அவர்களும் அந்த அளவிற்கு நான் ஒத்துக்கொண்டமைக்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

கழகத்தின் மேல்மட்டத் தலைவர்கள் சிலர் கழகத் தலைமைப் பொறுப்பிலே இருந்து நான் விலகிக் கொண்டால் கட்சிக்கு மேலும் ஆபத்து வராது என்றும், கட்சியை மத்திய அரசு தடை செய்யாமல் விட்டு விடுமென்றும் அவர்களாகவே கூடிப் பேசி ஒருநாள் அது குறித்து கலந்து முடிவெடுக்க என்னையும் அழைத்தனர். அப்போது

அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த கழகத் தலைவர்கள் "கலைஞர் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து விலகவே கூடாது!" என்று ஆவேச மாகக் குரல் எழுப்பினர். ஆனால் அந்தச் செய்தி எப்படியோ மத்திய அரசின் ஒற்றர்களுக்கு எட்டி விட்டது! அன்றிரவே அவர்களைச் சூழ்ந்து வளைத்து, அவர்களது வீட்டையும் சோதனையிட்டு கைது செய்தனர்.

திட்டமிட்டபடி சுற்றுப்பயணம் செல்வதை ஒத்திவைத்துவிட்டேன் என்றாலும், தினந்தோறும் முரசொலி அலுவலகம் செல்வதை மீண்டும் ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டுவிட்டேன். தொடர்ந்து முரசொலியில் எழுதுகிறேன் என்றதும், எமர்ஜன்சி காலத் தணிக்கை அதிகாரி, ஒரு புதிய ஆணையை அனுப்பி, முரசொலியில் எந்தச் செய்தி அல்லது கட்டுரை வெளிவருவதாக இருந்தாலும் அவற்றை தணிக்கை அதிகாரிக்கு அனுப்பி அனுமதி பெறவேண்டுமென்றும், எல்லாப் பக்கங்களும் அச்சாவதற்கு முன்பு (Page Proof) அந்தப் பக்கங்களையும் தணிக்கை அதிகாரியிடம் அனுப்பி அங்கீகாரம் பெறவேண்டுமென்றும் கடுமையாகச் சட்டம் இருப்பதாகத் தெரிவித் தார்.

"அறிஞர் அண்ணா" என்று அண்ணாவுக்கு "அறிஞர்" என அடைமொழி இட்டு எழுதுவதையோ, காமராஜரைப் "பெருந்தலை வர்" எனக் குறிப்பிடுவதையோகூட அந்தத் தணிக்கை அதிகாரிகள் அனுமதிக்கவில்லை. ஒரு பக்கம் கட்டுரையோ, செய்திகளோ அச்சுக் கோத்து அவை சென்சார் அலுவலகத்திற்குச் செல்லுமானால் திரும்பி வரும்போது அவற்றில் நாலைந்து வரிகளே மிஞ்சியிருக்கும். அந்த அளவுக்கு எழுத்துச் சுதந்திரம் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்குப் பறிக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் தி.மு.கழகத்திற்கு எதிரான ஏடுகளில்– மத்திய அரசின் வானொலியில்– டெலிவிஷனில்– தி.மு.க. பற்றியும், குறிப் பாக என்னைப் பற்றியும், கழக அமைச்சர்கள், கழகக் குடும்பத்தினர் பற்றியும் திட்டமிட்டு வேண்டுமென்றே அவதூறுச் செய்திகள் பரப்பப்பட்டன. 1976 தொடக்கத்தில் கழக ஆட்சியைக் கலைத்தது முதல் 1977 வரையில் இப்படிக் கழகத்திற்கும் எனக்கும் களங்கம் கற்பிக்கும் செய்திகளைப் பரப்புகிற பணியை அதிகாரபூர்வமாகச் செய்து வந்தனர். அந்தச் செய்திகளை மறுக்கவோ, விளக்கம்

எழுதவோ எனக்கும், கழகத்தினருக்கும், கழக ஏடுகளுக்கும் உரிமை கிடையாது. எதிரியைக் கை கால்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு அவன் நெஞ்சிலும், முதுகிலும் மாறி மாறிக் குத்துவது போல ஒரு அநியாயமான போராட்டத்தை அன்றைக்கு மத்திய அரசும், மாநில கவர்னர் அரசும், அவற்றுக்குப் பக்கபலமாக பிரச்சார பீரங்கிகளும் நடத்தின.

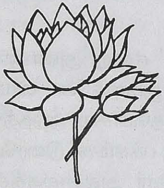

11. தலைமையை மாற்றிடத் தலைகீழாய் நின்றனர் சிலர்!

நேற்றையதினம் இறுதியாக நான் குறிப்பிட்டிருந்ததைப் போல என்மீதும், என் குடும்பத்தினர் மீதும், கழகத்தினர் மீதும் குற்றச் சாட்டுகளைக் குறிப்பிடுவார்கள். அதற்கு விளக்கமோ, பதிலோ அளிப்பதற்கு வாய்ப்பும் அனுமதியும் தரப்படுவதில்லை. தடுக்கப் பட்டது. சென்சார் கட்டுப்பாடும், அரசின் அடக்குமுறையும் அந்த அளவிற்கு எல்லை கடந்து இருந்தன. உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமேயானால் 9.3.1976 அன்றைய மாலை ஏடு ஒன்றில் என்னுடைய மகள் கனிமொழி பெயரால் ராஜா அண்ணா மலைபுரம் இந்தியன் வங்கிக் கிளையிலே டிசம்பர் மாதம் எண் பதாயிரம் ரூபாய் டெபாசிட் செய்யப்பட்டதாக ஒரு செய்தி வெளியிடப் பட்டது. அந்தச் செய்தியிலே சிறிதளவாவது உண்மை உண்டா என்றால் கிடையாது. 1973ஆம் ஆண்டு முதல் சேவிங்ஸ் அக்கவுண் டில் என் மகள் கனிமொழி பெயரால் மாதந்தோறும் நூறு ரூபாய், இருநூறு ரூபாய் என்று டெபாசிட் செய்தவகையில் வெறும் நாலாயிரம் ரூபாய் அளவிற்கு சேமிப்பில் இருந்ததே தவிர, அந்த ஏடு வெளியிட்ட செய்தியைப் போல டிசம்பர் மாதம் எண்பதாயிரம் ரூபாய் டெபாசிட் செய்யப்படவே இல்லை என்பதை வங்கிக் கணக்குக் குறிப்புகளே காட்டியபோதிலும், அந்த அவதூறுகளுக்கு மறுப்பு தெரிவிக்க எனக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. செய்தி சென்சார் கெடுபிடி அப்படி!

•

முரசொலியில் அரசியல் கலப்பற்ற இலக்கியக் கடிதங்கள் எழுதி னேன். அந்த இலக்கியக் கடிதங்களின் வாயிலாக நான் காட்டிய குறிப்புகளை கழக உடன்பிறப்புகள் வெளியில் இருந்தவர்களும், சிறையில் இருந்தவர்களும் புரிந்து கொண்டார்கள். இலக்கியக் கடிதங்கள் மூலம் அரசியலை நுழைக்கிறேன் என்று சென்சார்

அதிகாரிகளுக்குக் கழகத்தின் எதிரிகள் தெரிவிக்கவே; "இனி கருணாநிதி என்ற பெயரால் கட்டுரைகளோ— கலைஞர் கடிதங்களோ முரசொலியில் வெளிவரக் கூடாது'' எனத் தணிக்கை இலாக்கா தடை செய்துவிட்டது. அதன் பிறகுதான் "கரிகாலன் பதில்கள்'' என்ற ஒரு புதிய பகுதி, முரசொலியில் தொடங்கப்பட்டது. அதிலும் கூட இருபது கேள்விகளுக்கு பதில் எழுதியிருந்தால் ஐந்தாறு கேள்விகள்தான் தணிக்கை அதிகாரிகளால் அனுமதிக்கப்படும். தணிக்கை அதிகாரியால் அப்போது வெட்டப்பட்ட ஒரு கேள்வி பதிலைப் பற்றிய விவரம் இதோ:—

கேள்வி: இன்னமும் மக்களிடையே ஒருசாரார் பேய், பூதம், பிசாசுகள் இருப்பதாக நம்புகிறார்களே, அதைப் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

பதில்: பேய், பூதம், பிசாசு என்று கூறுவது கற்பனை! ஏற்றுக் கொள்வது மூடநம்பிக்கை! பேய், பிசாசுகள் இல்லை என்பது பற்றி பகுத்தறிவுச்செம்மல் மா. சிங்காரவேலர் எழுதியுள்ள நூலை வாங்கிப் படிக்கவும்.

இந்தக் கேள்வி பதிலுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. தொலைபேசி மூலம் தணிக்கை அதிகாரியை தொடர்புகொண்டு ஏன் அனுமதி மறுத்தீர்கள் எனக் கேட்டேன். "நீங்கள் பேய், பிசாசு, பூதம் என்று எழுதும்போது அது மறைமுகமாக இந்திராகாந்தியைக் குறிக்கின்றது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்'' என்று கூறினார்கள். அதை நினைத்து எனக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்றே தெரியவில்லை. என் கலைத் துறை வாழ்வில் நான் திரைப்படங்களுக்கு எழுதி அதிலே சென்சார் குறுக்கிட்டதையும், 'மிசா' நேரத்தில் பத்திரிகையில் நான் எழுதிய தில் சென்சார் தலையிட்டதையும் மட்டுமே அடிப்படையாக வைத்து ஒரு நல்ல புத்தகம் எழுதிட முடியும். அந்த அளவிற்கு அன்றாடம் சென்சாருடன் போராட்டம் அமைதியான முறையில் நடத்திட வேண்டியிருந்தது.

கழகத்திற்கு வெளியே இந்த அளவிற்கு நிலைமைகளைச் சமா ளிக்க வேண்டியிருந்தபோது கழகத்திலே இருந்த மூத்த தலைவர்கள் சிலர் நான் கழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டுமென்று தனியாகப் பேசி முடிவெடுத்து, அதனை

என்னிடம் நேரிலே சொல்வதற்கு முடியாமல், புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் மூலமாக ஒரு கடிதத்தை என் சகோதரிகளிடம் சேர்ப்பித் தார்கள்.

அந்தக் கடிதத்தின் பின்னால் எந்தெந்தத் தலைவர்கள் இருக் கிறார்கள் என்பதையும் அக்கடித வாயிலாக புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார். பேராசிரியர் போன்ற ஓரிரு தலைவர்கள் தான் அந்தப் பட்டியலில் இல்லை. மற்ற தலைவர்களில் நான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத சிலர் இருந்தனர். அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் நான் புலவர் அவர்களுக்கு ஒரு நீண்ட பதில் எழுதினேன். அந்தக் கடிதத்திலே நான் புலவர் அவர்களிடம், நீங்கள் இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதுவதற்குப் பதிலாக எனக்கு ஒரு துளி விஷம் அளித்திருக்கலாம் என்றும், கழகம் நல்ல நிலைமையிலே இருந்த போதெல்லாம் அதற்குத் தலைவனாக இருந்து விட்டு, கழகத்திற்கு ஓர் ஆபத்து என்ற நேரத்திலே அதைவிட்டுப் போவது அழகாகுமா என்றும், என்னை முழுவதும் உணர்ந்த புலவரே அதனை எழுதலாமா என்றும் கேட்டிருந்தேன்.

நல்ல அரசியல்வாதி என்பவன் போர்க்கப்பலின் தளபதிக்கு ஒப்பானவன். அண்மையில் நடந்த ஒரு போரின்போது அன்னிய விமானத்தின் தாக்குதலுக்கு உள்ளான ஓர் கப்பலின் தளபதி தனது உதவியாளர்களை எல்லாம் தப்பித்துக் கொள்ளச் செய்துவிட்டு மேல்தளம் சென்று தன் இணைபிரியா கப்பலுடன், கடலுக்குள் சங்கமமானான் என்று படித்தேன். அந்த வரிகள் என் கண்களைக் குளமாக்கின. அந்தத் தியாகம்தான் அரசியல்வாதிக்கு வேண்டும். அது இல்லாதவன் அரசியல்வாதியல்ல; அரசியலில் வியாதியே; புற்றுநோயினும் கொடிய வியாதியே! என்ற கருத்துகளை உள்ளடக்கி புலவர் அவர்களுக்கு நான் கடிதம் எழுதினேன்.

மேலும் முரசொலியில், "கரிகாலரே, உமது கையில் ஒரு கோப்பை விஷத்தைக் கொடுத்து கழகத்திலிருந்து விலகுகிறீரா? அல்லது விஷத்தை அருந்துகிறீரா? என்று கேட்டால் என்ன சொல்வீர்கள்?" என்ற கேள்விக்கு "அப்படி கொடிய இதயம் படைத்த எதிரிகள் யாரும் இல்லை. நம்முடைய நண்பர்கள் சிலரைவிட, எதிரிகள் எவ்வளவோ நல்லவர்கள். நண்பர்கள் யாராவது விலகுகிறாயா? அல்லது விஷம் தேவையா? என்று கேட்டால் விஷத்தையே விரும்பி ஏற்பேன்.

சாக்ரடீஸ்; கொள்கைக்காக விஷக்கோப்பையை ஏந்தியதும், மகாத்மாகாந்தி துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் தாங்கியதும் கற்பனைக் கதைகள் அல்ல; சாகாத சரித்திரங்கள்'' என்று பதில் எழுதியிருந்தேன்.

என்னுடைய கடிதத்தைக் கண்டதும் புலவர் அவர்கள் என் வீடு நோக்கி ஓடிவந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் "நான் எழுதியிருந்தது உங்களுடைய கஷ்டங்களைக் காண சகிக்காமல்தானே தவிர வேறல்ல! நீங்கள் தலைமையிலிருந்து விலகிக் கொண்டாலாவது உங்களுக்குத் தரும் தொல்லைகளைக் குறைத்துக் கொள்ள மாட்டார்களா என்ற எண்ணத்தில்தான்'' என்று கூறி ஒவெனக் கதறி அழுதுவிட்டார். பின்னர் நான் அவருக்கு சமாதானம் கூறினேன். கழகம் சோதனைத் தீயில் நின்று போராடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் நான் அதனை விட்டுவிட்டு ஓடத் தயாராக இல்லை என்று கூறி, இதைவிட இன்னும் எவ்வளவு தொல்லைகள், துயரங்கள் தரப்பட்டாலும், அதனை அனைவரும் ஒன்றாக இருந்து சந்திப்போம் என்றும் அவரிடம் தெளிவுபடுத்தினேன்.

கழகத்தின் சோதனைகளுக்கு அஞ்சி, அதுவரை நல்ல நல்ல பதவிகளிலே இருந்தவர்கள் கழகத்தை விட்டு விலகினார்கள். எந்தப் பதவியிலும் இல்லாது, எந்தப் பலனையும் அனுபவிக்காது கழகத்திலே இருந்தவர்கள்; நாங்கள் என்றைக்கும் உன் பின்னால் இருப்போம் என்று அன்றாடம் மடல்கள் மூலம் எனக்கு எழுதினார் கள். கழகத்தை விட்டுச் செல்பவர்களைப் பற்றி நான் கருத்து தெரிவிக்கும்போதுகூட– "போகிறவர்கள் போகட்டும்; அதற்காக வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு கதறப் போவதில்லை. கடைசிவரையில் இருக்கப் போகிறவர்கள் யார்? இருந்தவர்கள் யார்? அந்தக் கணக்கு ஒரு காலத்தில் தெரியத்தான் போகிறது. கடலில் போய்க் கலக்கும் தண்ணீருடன் கங்கையோ காவிரியோ வற்றிப் போய் விட்டதாக யாராவது சொல்லமுடியுமா? கடலில் சென்று கலப்பது கலக்கட்டும், கழனிகளில் பாய்ந்து பயன் விளைப்பது விளைக்கட்டும், கடலில் ஒரு பகுதி நீர் கலந்து உபயோகமற்ற உப்பு நீராகி விடுவதாலேயே நதியே வறண்டு விடுமா என்ன? அந்த நம்பிக்கையோடு நமது கடமைகள் தொடரட்டும். இன்றைக்குக் கழகத்தைக் குறைகூறுவதன் மூலம், கழகத் தலைமையை வசைப்

பாடுவதன் மூலம், தப்பித்தோம், பிழைத்தோம் என்று ஓடுகிற சிலர்; என்றைக்கோ ஒரு நாள் தங்கள் மனச்சாட்சிக்குப் பதில் சொல்லத் தான் வேண்டியிருக்கும். அந்த நாளை எதிர்பார்ப்போம்! அண்ணா வழியில் பணிபுரிவோம். அமைதி! அமைதி! அதை எந்த நாளும் காப்போம்'' என்று தெரிவித்தேன்.

இத்தகைய சூழலில் திராவிடர் இயக்கத்தின் பழம்பெரும் பணியாளரும், களம் பல கண்டவரும், மிசாவில் கைதாகி மதுரை சிறைச்சாலையிலே அடைபட்டுக்கிடந்தவருமான சாத்தூர் பால கிருஷ்ணன் மதுரைச் சிறையில் ஏப்ரல் 1ஆம் தேதியன்று திடீரென்று இயற்கை எய்தினார் என்ற செய்தி வந்தது. அவர் மறைந்த செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்த நான் அவருக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்த சென்னையிலிருந்து காரிலேயே புறப்பட்டேன். முன்னாள் அமைச்சர் நண்பர் கண்ணப்பன் காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தார்.

மாலை 6 மணி அளவில் சென்னையை விட்டுப் புறப்பட்டு திருச்சி சிந்தாமணியில் உள்ள அண்ணா சிலைக்கு அருகே நாங்கள் செல்லும்போது மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக் கொண்டது. நண்பர் பண்ணை முத்துகிருஷ்ணன் வீட்டுக்கு எதிரில் கொட்டுகின்ற மழையில் நூற்றுக்கணக்கான கழக உடன்பிறப்புகள் புடைசூழ நண்பர் அன்பில் கையில் ஒரு குடையுடன் என்னை வரவேற்க நின்று கொண்டிருந்தார்.

செய்தி பரவிடாமல் இருந்தபோதிலும், திருச்சியின் பல்வேறு பகுதியிலிருந்தும், திருவரங்கம் பகுதியிலிருந்தும் கழகத் தோழர்கள் ஏராளமாக வந்திருந்தனர். உணவு அங்கே அருந்திவிட்டு, இரவு ஒரு மணி அளவில் மழையினூடே மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். விடியற்காலை 4 மணிக்குத்தான் மதுரையை அடைய முடிந்தது. ஒரு சில மணி நேரங்கள் தூக்கம் என்ற பெயரில் கழித்துவிட்டு காலை ஏழு மணிக்கு மதுரையிலிருந்து சாத்தூர் நோக்கிக் கிளம்பினோம்.

சரியாக பத்து மணிக்கெல்லாம் சாத்தூருக்குள் நுழைந்து விட்டோம். கண்களில் நீர் தாரைதாரையாக வழிந்தோட கழகக் கண்மணிகள் அந்த வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். என்னைக் கண்டவுடன் கோவெனக் கதறி அழுத குடும்பத்தாரைத் தேற்றிட முடியாமல் நான் தவித்தேன். எனக்கே ஆறுதல் சொல்ல

அங்கே ஆட்கள் தேவைப்பட்டது. நான் இறுதி அஞ்சலி செலுத்திய வுடன் அந்தத் தியாகச் செம்மலின் இறுதி ஊர்வலம் புறப்பட்டது. கொளுத்துகின்ற வெயிலில் பல்லாயிரவர் அந்த இறுதி ஊர்வலத்தில் மௌனமாக அணிவகுத்தனர். நானும் அந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு நடந்தே சென்றேன். எரியூட்டப் பெற்ற இடத்தில் அழகுத் தேவர் தலைமையில் இரங்கலுரையாற்றி இறுதி அஞ்சலி செலுத் தினேன். அன்று இரவு 12 மணி அளவில் சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். வழி நெடுக எங்கள் காரை நிறுத்துமாறு அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்த கழக உடன்பிறப்புகள், மாணவர்கள், விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் ஆகியோரைச் சந்தித்து ஓரிரு நிமிடங்கள் உரையாற்றியதின் காரணமாக மனச்சோர்வும், சோகமும் சற்று குறைந்த நிலையில் திரும்பினேன்.

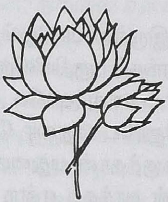

12. அடக்குமுறையால் அழித்திட இயலாத எஃகு அரண்!

1976 ஆம் ஆண்டு முழுவதும் நெருக்கடி நிலைக்கொடுமைகள் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தன. அன்றாடம் என்னுடைய பொழுது; காலையில் எழுந்தவுடன் நாளேடுகள் படித்து முடிப்பதிலேயே ஆரம்பமாகும். பிறகு ஒன்பது அல்லது பத்து மணி வரையிலே தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து பஸ்களிலும், வேன்களிலும் ஏறிக்கொண்டு கழக உடன்பிறப்புகள் நூற்றுக்கணக்கில் வருவார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் அவர்களைக் காண்பதில் எனது சோர்வெல்லாம் பறந்து போய்விடும். பஸ்களையும், வேன்களையும் வீட்டு வாசலில் நிறுத்தி அதிலே வந்தவர்கள் என்னுடன் புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். மத்திய அரசால் பழிவாங்குவதற்கென்றே போடப்பட்ட சர்க்காரியா கமிஷன் விசாரணை வழக்கு நிதியை அள்ளி அள்ளி வழங்குவார்கள். அவ்வாறு நாள்தோறும் கழகத்தினர் சென்னைக்கு என் இல்லம் நோக்கி வருவதையும், வழக்கு நிதி தருவதையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாத கவர்னர் ஆட்சி, அப்படி என்னைச் சந்திக்கப் புறப்படுகிற கழகத்தினரை அவர்களது ஊர்களிலே தடுத்து நிறுத்தும்படி காவல்துறையினருக்குக் கட்டளையிட்டது. அதன் காரணமாக பஸ்களையும், வேன்களையும் வாடகைக்குத் தருவதற்கு அவற்றின் உரிமையாளர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அந்த நிலைமையை ஆங்காங்குள்ள கழகத்தினர் சமாளித்த விதமே அலாதியானது!

திருப்பதிக்கு யாத்திரை போகிறோமென்றும், திருத்தணி கோயிலுக்குப் போகிறோம் என்றும் கூறி பஸ்களையும், வேன்களையும் வாடகைக்குப் பிடித்தனர். அவற்றில் குழந்தை குட்டிகளுடன் குடும்பம் குடும்பமாக ஏறிக் கொண்டனர். திருப்பதி, திருத்தணிக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செலுத்தி வந்தவர்களைப் போல மொட்டையும்

அடித்துக் கொண்டனர். சந்தனத்தையும் தலை நிறையப் பூசிக் கொண்டனர். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் திருப்பதி, திருத்தணியி லிருந்து சென்னை நகருக்குள் நுழைந்திட போலீசார் அனுமதிக்க மாட்டார்களே!

பழுத்த பக்த சிரோன்மணிகளைப் போல என் வீட்டுக்கு வந்து சேருவார்கள். எனக்குத் தைரியம் கூறுவார்கள். "கவலைப்படாதே! நாங்கள் இருக்கிறோம்'' என்று கண்கலங்க என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு உறுதி முழக்கம் செய்வார்கள். வழக்கு நிதி தருவார்கள். கூட்டாக என்னுடன் நின்று குடும்பம் குடும்பமாக புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்வார்கள். கூட இருந்த மேலிடத்துத் தலைகள் சில கலங்கிப்போய் என்னையும் செயலற்றவனாக ஆக்கிட முனைந்தபோது– அந்தக் கழகக் கண்மணிகள், மொட்டைத்தலை யுடன் வந்து எனக்களித்த உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் இப்போது நினைத்தாலும் புல்லரிக்கிறது! ஏ, அப்பா– அவர்கள் மட்டும் இல்லாவிட்டால் இன்றைக்கு இந்தக் கழகம் ஏது?

தினமும் அவர்களைச் சந்தித்து விட்டு முரசொலி அலுவலகம் செல்வேன், எழுதுவேன். அதன்பிறகு கழக அலுவலகம், அன்பகம் செல்வேன். அமைச்சராக இருந்தோமே என்கிற அந்த நினைவையே மறந்து விட்டு நண்பர் சாதிக் பாட்சா அவர்கள் அன்பகத்தில் எல்லாக் கடமைகளையும் ஆற்றுவார். பேராசிரியர் வருவார். நாவலர் வருவார் மற்றும் அமைச்சர்களாக இருந்தவர்கள் சிலர் வருவார்கள். என்னை யும் பேராசிரியரையும் தவிர மற்ற எல்லோருடைய முகத்திலும் எதையோ பறிகொடுத்துவிட்ட சோகம் தான் பரவிக் கிடக்கும். அதிக நேரம் அவர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்தால் எனக்கே ஒரு கோழைத் தனம் வந்து விடுமோ என்ற அச்சம் பிறக்கும். ஒரு நாள் அன்பகத்தில் அமர்ந்து நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது மாநிலக் கட்சிகளைத் தடை செய்ய இந்திரா அரசு உத்தேசித்திருப்பதாக ஒரு செய்தி வந்தது! அதை அறிந்த எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் தனது கட்சியின் பெயர் "அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்'' என்று இருந்ததை "அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்'' என மாற்றிக்கொண்ட நிகழ்ச்சி அனைவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறே தி.மு.க.வையும் பெயர் மாற்றிக் கொள்வதே பாதுகாப்பானது என்று கழகத்தின் மூத்த தலைவர்கள் சிலர் அழுத்தமாகக் கருத்தறிவித்

தனர். அமைச்சர்களாக இருந்த சிலரும் "ஆமாம்" போட்டனர். தி.மு.க.வை அரசியல் கட்சியல்ல என அறிவித்து; கலாசாரக் கழகமாக ஆக்கிவிடலாம் என்றும் ஓரிரு தலைவர்கள் வற்புறுத் தினர். அவசரப்பட்டு அடிப்படையை இழந்துவிடக்கூடாது என்ற எனது கருத்துக்கு பேராசிரியர் மட்டுமே துணை நின்றார். இப்படி யொரு சிந்தனை கழகத்தின் மேல்மட்டத்தில் இருப்பது தெரிந்தால் கூட கழகத் தொண்டன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வான் என்று கூறினேன். அதற்குள் இந்தச் செய்தி சென்னை சிறைச்சாலைக்குள் பரவி, அங்கு மிசாவில் இருந்த கழக முன்னணியினர் கையெழுத் திட்டு "கழகத் தலைமையிலாகட்டும் அல்லது கழகப் பெயரிலாகட் டும் எந்த மாற்றமும் கூடாது!'' என உறுதியாக தெரிவித்து எங்களுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினர். அந்தக் கடிதத்தைச் சலன முற்றிருந்த நண்பர்களிடம் படித்துக்காட்டி "வாழ்ந்தாலும் கழகத் தோடு வாழ்வோம்! வீழ்ந்தாலும் கழகத்தோடு வீழ்வோம்'' என்று உணர்ச்சி பொங்கிடக் கூறினேன்.

அதன்பிறகு சில நாட்கள் கழகத் தலைமை மாற்றம், கழகப் பெயர் மாற்றம் இவை குறித்த விவாதங்கள் எழவில்லை. ஆனால் சில இடங்களில் குழுக்களாகக் கூடி முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

'மிசா' சட்டத்தின் கீழ் சிறையிலே அடைக்கப்பட்ட கழகத் தோழர் கள் பலரின் குடும்பங்கள் மிகவும் வசதியற்ற நிலைமையிலே இருந்த காரணத்தால் அத்தகைய குடும்பங்களுக்கு மாதந்தோறும் இருநூறு ரூபாய் வீதம் நிதியாகத் தர முடிவு செய்து தலைமைக் கழகத்தின் சார்பில் அதனை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டு அவ்வாறே தரப்பட்டது.

அடுத்து, ஜூன் 6 ஆம் தேதியன்று திருச்சி மாவட்டம், அன்பில் கிராமத்தில் மறைந்த கழகத் தோழர் இரா.கோபால் அவர்களின் இல்லத் திருமணத்திற்கும், பொன்மலை நகரச் செயலாளர் ராமானுஜம் இல்லத் திருமணத்திற்கும் நான் வரவேண்டுமென்று அழைத்திருந்தார்கள்.

திருச்சியிலே ரயிலிலிருந்து என்னை இறக்கி காருக்கு அழைத் துச் செல்லவே முடியாத அளவிற்கு பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களின் கூட்டம். எப்படியோ கூட்டத்தில் போட்டு நசுக்கி காரில் கொண்டு போய் என்னைத் தள்ளினார்கள்.

திருச்சியிலிருந்து அன்பில் கிராமத்து திருமண வீட்டிற்கு சுமார் பதினைந்து மைல். காலை 9 மணிக்கு திருச்சியை விட்டுப் புறப்பட்டு 11 மணிக்குத்தான் அன்பில் சென்றடைந்தோம். 15 மைல்களைக் கடக்க இரண்டு மணி நேரமா என்றால், அந்த அளவிற்கு வழியெங்கும் எங்கள் கார் நிறுத்தப்பட்டு, உடன்பிறப்புகளின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட வேண்டியிருந்தது. பின்னர் ஒன்றரை மணி அளவில்தான் பொன்மலை திருமண விழாவிற்கு வந்து சேர முடிந்தது. என்னுடைய காருக்கு நண்பர் காமாட்சிதான் சாரதி. அன்பில், அழகமுத்து, மாவட்டச் செயலாளர் எம்.எஸ்.வெங்கடாசலம் ஆலந்தூர் பாரதி, வி.எம்.ஆர். சபாபதி ஆகியோர் உடன் வந்தனர் திருமணத்தை முடித்துவிட்டு தங்குமிடத்தில் மாலை வரை 'கியூ'விலே நின்று விசாரணைக் கமிஷன் நிதியினைப் பெற்றுச் கொண்டேன். நிதி ஆறாயிரத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் அளவிற்கு வசூலாயிற்று.

இரவு சென்னைக்குச் செல்ல ரயிலில் டிக்கெட் இல்லை என்று 6 மணி அளவில் செய்தி சொன்னார்கள். மறுநாள் காலையில் சென்னையிலே ஒரு திருமணத்திற்கு நான் தலைமை தாங்கியாக வேண்டும். எனவே வேறு வழியில்லாமல் 7 மணிக்கு நண்பர் காமாட்சியின் காரிலேயே சென்னைக்கு புறப்பட்டோம். இரவு 12 மணிக்கெல்லாம் சென்னையில் சேர்த்து விடுவதாகத் தெரிவித்தார். ஆனால் உளுந்தூர்பேட்டைக்கு முன்பாகவே கார் சக்கரத்தில் ஒன்று பழுதாகி விட்டது. உளுந்தூர்பேட்டையில் அதனை சரி செய்து கொண்டு விழுப்புரம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். மீண்டும் அதே சக்கரத்தில் காற்று இறங்கி விட்டது. ஏதோ ஒரு தேய்ந்துபோன ஆணி குத்தி ஓட்டை விழுந்துவிட்டது. விழுப்புரத்தில் மீண்டும் அதனை சரி செய்து கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். மதுராந்தகம் தாண்டியதும் மறுபடியும் கார் சக்கரத்தில் பழுது! நல்ல வேளையாக சென்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஒரு வாடகைக் காரில் இருந்தவர்கள், தங்கள் காரில் உள்ள ஒரு உபரி சக்கரத்தை எங்கள் காருக்குத் தந்தார்கள். அதை மாட்டிக்கொண்டு இரவு 12 மணிக்கு சென்னை வந்து சேர நேரம் குறித்தவர்கள், விடிய விடியக் கண் விழித்து விடிந்தபிறகு சென்னை வந்து சேர்ந்தோம்.

வந்தவுடன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அணை யுடைத்த வெள்ளம் போல் மூன்று பேருந்துகளில் பண்ருட்டி, குளித்தலை, கோவையி லிருந்து உடன்பிறப்புகளும், தாய்மார்களும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். அவர்களையும், மற்ற பல பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்களையும் சந்தித்துவிட்டு அவர்கள் வழங்கிய தேர்தல் நிதியையும் பெற்றுக் கொண்டு சென்னையில் முருகேசன் இல்லத் திருமண விழாவிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

7ஆம் தேதி சென்னை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு விட்டு மறுநாள் 8ஆம் தேதியன்று கோவை மாவட்டச் செயலாளர் சாமி நாதன் இல்லத்து மணவிழாவிலும், வழக்கறிஞர் சண்முகசுந்தரம் திருமண விழாவிலும் கலந்து கொள்வதற்காக நீலகிரி துரித ரயில் வண்டி மூலமாகப் புறப்பட்டேன்.

விடியற்காலை நான்கரை மணிக்கு ஈரோடு ரயிலடியில் அந்த நேரத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான உடன்பிறப்புகள் என்னை அன் போடு வரவேற்றனர்.

வெள்ளாங்கோவிலில் வழக்கறிஞர் சண்முகசுந்தரத்திற்கும் கனகாம்பரத்திற்கும் நடைபெற்ற மணவிழாவில் தலைமையேற்று மணவிழாவினை நடத்தி வைத்தேன். மணவிழாவிலே கூட நான் பேசக்கூடாது என்று காவல் துறையினர் குறுக்கிட்டு ஒலிபெருக்கிக் கான உரிமம் வழங்கிடவில்லை; ஆகவே ஒலிபெருக்கி பயன்படுத்தக் கூடாது எனக் கூறி அதை எடுத்துச் சென்றுவிட்டனர். எனவே, வேறு வழியின்றி அந்தப் பெருங்கூட்டத்தை ஓரளவு சமாளித்திட; "மெக போன்" ஒன்றைக் கொண்டு வரச் சொல்லி, அதை தோளிலே மாட்டிக் கொண்டு, அந்த மணவிழாவிலே உரையாற்றினேன்.

அடுத்து புஞ்சை புளியம்பட்டியில் நடைபெற்ற சாமிநாதன் இல்லத் திருமணத்திலும், ஈரோட்டில் நடைபெற்ற அர்ச்சுனன் இல்லத் திருமணத்திலும் கலந்து கொண்டேன். (சாமிநாதன் அப்பொழுது சிறையில் இருந்தார்.) அன்று ஒருநாள் நிகழ்ச்சியில் மட்டும் கொங்கு மண்டலத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் விசாரணைக் கமிஷன் செலவு நிதியை அளித்தது.

பொதுக்கூட்டங்களில் அரசியல் கருத்துகள் வெளியிட இயலா மல்; பொதுக்கூட்ட அனுமதிகள் மறுக்கப்பட்டபோதிலும்; சட்டப்படி,

மணவிழாக்களுக்கு அனுமதி மறுக்க முடியாத சூழ்நிலையில் – அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு "வீட்டிலே கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஜனநாயகம்" குறித்துப் பேசி; நாட்டிலே கெட்டுவிட்ட ஜனநாயகத்தைக் கோடிட்டுக்காட்ட முனைந்து; பெரும்பாலும் மண விழாக்களை நமது கழக மாநாடுகளாகவே ஆக்கிக் கொண்டேன் என்று சொல்லலாம்! ஆனால் என்னை அழைத்து மணவிழாவை நடத்தியவர்கள் பலர், மறுநாளே "மிசா" சட்டத்தில் கைதாக வேண்டி யிருந்தது. அதற்கும் அஞ்சாத சிங்கங்கள் இந்த இயக்கத்தில் இருந்ததால்தான் அடக்குமுறைகளால் அழித்திட இயலாத எஃகு அரணாக இருக்கிறது இந்த இலட்சியப் பாசறை!

13. பிறந்த நாளில் உள்ளத்தில் பதிந்த ஊமைக்காயங்கள்!

சென்னை திரும்பிய மறுநாளே கர்நாடகத் தலைநகரான பெங்களூரில் நடைபெறவிருந்த சிறப்புக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள் வதற்காக சென்னையிலிருந்து புகைவண்டி மூலம் சென்றேன்.

நான் அங்கே கலந்துகொள்ளவிருந்த சிறப்புக் கூட்டம் பெங்களூர் 'நகர் மண்டபத்தில்' ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், 'இலக்கியத் தில் நாம்' என்ற தலைப்பில் நான் பேசவேண்டுமென்றும் திராவிட மணி அன்று முதல்நாள் தொலைபேசி மூலமாகத் தெரிவித்திருந்தார். 12 ஆயிரம் ரூபாய் வரை நுழைவுக் கட்டண சீட்டுகள் வாயிலாக வசூலாகியிருப்பதாகவும், அதற்கு மேல் மண்டபத்தில் இடம் இல்லாத காரணத்தால் நுழைவுச் சீட்டுகள் விற்பனை நிறுத்தப்பட்டு விட்டதென்றும் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் நான் புகைவண்டி நிலையத்தில் கூடியிருந்த மக்கள் கடலிலே நீந்தி, காரிலே ஏறி அமர்ந்ததும், சிறப்புக் கூட்டத்திற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டுவிட்ட தென்றும், அதனால் டிக்கெட் வாங்கியவர்களும், கழகத்தினரும், பொதுமக்களும் நான் தங்கியிருந்த இடத்திலேயே வந்து என்னைக் கண்டு செல்வார்கள் என்றும் கூறினார்.

சிறப்புக் கூட்டத்திற்காக டிக்கெட் மூலம் 12 ஆயிரம் ரூபாய் வசூலாகியிருந்தது. அதிலே கூட்டச் செலவிற்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் போக மீதம் பத்தாயிரம் ரூபாயும், நான் தங்கியிருந்த விடுதியின் முன்னால் மாலை 4 மணி முதல் 7 மணி வரை மக்கள் 'கியூ'வரிசையில் நின்று 1 ரூபாய், 2 ரூபாய் என்று அளித்த வகையில் மட்டும் 6 ஆயிரம் ரூபாயும் வழக்கு நிதியாக வசூலாயிற்று. மூன்று மணி நேரம் நின்றுகொண்டே அந்த நிதியினைப் பெற்ற காரணத் தால் நான் களைத்துப் போய் 'கியூ' வரிசையை நிறுத்துமாறு கேட்டுக்

கொண்டதால் தான் அது நிறுத்தப்பட்டது. வாங்கிக்கொண்டே யிருந்தால் அது எத்தனை மணி நேரம் ஆகியிருக்குமோ?

நான் தங்கியிருந்த இடம் பெங்களூர் மாதவ நகரிலே உள்ள 'ஒட்டல் ஹைலண்ட்ஸ்' ஆகும். நான் பெரும்பாலும் பெங்களூர் செல்லும்போதெல்லாம் அங்குதான் தங்குவது வழக்கம். அங்கே தங்கி பல படங்களுக்கு நான் திரைக்கதை எழுதியிருக்கிறேன். அந்த ஒட்டல் உரிமையாளர் முன்னாள் மாநிலங்களவை உறுப்பினரும், கர்நாடக மாநில பழைய காங்கிரஸ் கட்சிப் பொருளாளருமான ராமரெட்டி அவர்களாகும். மாலை 4 மணி முதல் அன்று என்னைக் காண வந்த கர்நாடக வாழ் தமிழ்மக்கள் ஆயிரமாயிரவர்களை அனுமதித்து, என்னைக் கண்டு செல்வதற்கு அந்த நெருக்கடி நேரத்திலும் உரிமை வழங்கினார். பொது மக்கள் வரிசையாக என்னைக் கண்டு செல்வதற்கு அந்த மாநில காவல்துறையினரும் அப்போது பெரிதும் ஒத்துழைத்தனர். அந்த அன்பான வரவேற்பில் இதயத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, சிறப்புக் கூட்டத்திலே பங்கு பெறாமலேயே சென்னைக்குத் திரும்பினேன்.

அடுத்து 17.6.76 அன்று சிதம்பரத்தில் நான் கலந்து கொண்ட திருமணத்தைப் பற்றி குறிப்பிடாமல் விட முடியாது. சிதம்பரம் வேணு அல்லது ஜெயங்கொண்டம் வேணு என்றால் கழகத்தில் அனைவரும் அறிவார்கள். அண்ணா காலத்தில் அவர் ஆணைக்கிணங்க அறப் போரில் குதித்துப் பலமுறை என்னுடன் சிறை புகுந்தவர். அவருடைய மகன் திருமணத்திலே கலந்து கொள்ளத்தான் சிதம்பரம் சென்றேன்.

காலை 5 மணிக்கு சென்னையிலே புறப்பட்டு பத்து மணி அளவில் சிதம்பரத்தில் மணவிழா நடைபெறும் மண்டபத்திற்குச் சென்றடைந்தோம். காரில் இருந்து நான் இறங்கியதுதான் தெரியும். திருமணத்திற்கென அமைக்கப்பட்ட பந்தலை எப்படி நான் கடந்தேன்? மண்டபத்துப் படிக்கட்டுகளில் எவ்வாறு நான் ஏறினேன்? மணவிழா மேடையை அடைந்தது எப்படி? இதற்கெல்லாம் என்னால் விளக்கமளிக்க முடியாது. "ஆலையிட்ட கரும்பானேன்" என்று உவமை கூறலாம். அவ்வளவு நசுக்கப்பட்டேன். அப்படி நசுக்கிய தற்காக கரும்பு கோபித்துக்கொண்டு கசப்புக் காட்டுவதில்லையே; என் நிலையும் அந்தக் கரும்பின் நிலைதான்.

என்னைப் பத்திரமாகவும் இடிபாடு இல்லாமலும் அழைத்துச் செல்ல தோள்தட்டி முன்வந்த சிலர் என்ன ஆனார்கள் என்றே தெரியவில்லை. விளநகர் கணேசன் அந்தக் கூட்டத்தில் சிக்குண்டு மயக்கமுற்றார் என்று பிறகு நான் கேள்விப்பட்டேன். மணவிழா முடிந்ததும், பயணிகள் விடுதியில் ஐயாயிரம் ரூபாய் அளவிற்கு விசாரணைக் கமிஷன் நிதியை வரிசையாக வந்து தோழர்களும், பொதுமக்களும் அளித்தனர்.

இதற்கிடையே, தணிக்கையின் கெடுபிடியை எதிர்த்து நீதிமன்றத் திலே முரசொலியின் சார்பில் வழக்கு தொடரப்பட்டு, ஓர் இடைக் காலத் தடை பெறப்பட்டது. அந்த இடைக்காலத் தடையிருந்த ஒரு மாத காலத்தில் முரசொலியில் சுதந்திரமாக எழுத முடிந்தது. பிறகு அந்த வழக்கில் ஆட்சியாளர்களுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வழங்கப் பட்டுவிட்ட காரணத்தால் அந்தச் சுதந்திரம் மீண்டும் பறிக்கப்பட்டது.

இவற்றுக்கிடையே ஜூன் மூன்றாம் நாள் எனது பிறந்த நாளை யொட்டிய நிகழ்ச்சியொன்றை நான் நினைவுபடுத்தியாக வேண்டும். பிறந்தநாள் செய்தி என்ற நிலையில் முரசொலியில் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அந்தக் கடிதம் தணிக்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. "என் அன்னையை விட அதிக அன்பை அண்ணா என் மீது பொழிந்தார்'' என்று அந்தக் கட்டுரையில் இருந்த வாசகத்தை வெட்டிவிட வேண்டுமென தணிக்கை அதிகாரி உத்தரவு பிறப்பித்தார். அதிகாரி யிடம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு காரணம் கேட்டேன். அவர் காரணம் கூற மறுத்துவிட்டார். கடிதம், தணிக்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது; ஜூன் முதல் நாள் இரவு!

ஜூன் 2–ந் தேதி காலையில் சென்னை அண்ணா சாலையி லிருந்து கிளம்பி, தணிக்கை அதிகாரி அலுவலகம் சென்று அங்கே உண்ணா நோன்பு மேற்கொள்ளப்படுமென்றும்– எழுத்து சுதந்திரம் பெற நடைபெறும் ஜனநாயகப் போர் இது என்றும்– என் கைப்படவே ஒரு தாளில் எழுதினேன். அப்படி எழுதப்பட்டதை ரகசியமாக 'பிளாக்' செய்து கொண்டு வரச் சொன்னேன்.

அதனை முரசொலியில் அச்சியற்றினால் கூட மறுநாள் போராட்ட ரகசியம் வெளிப்பட்டுவிடக் கூடுமென்பதற்காக இரவோடு இரவாக நானும் என்னுடைய மகன்கள் அழகிரி, தமிழரசு ஆகியோரும் அந்த

பிளாக்கை ஒவ்வொரு தாளாக ஒற்றி ஒற்றி ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களாக ஆக்கினோம். முரசொலிக்காக நான் எழுதி, தணிக்கை அதிகாரியால் அனுமதிக்கப்படாத, அண்ணா அவர் களைப் பற்றிய அந்த வாசகங்களையும் அந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்தில் இணைத்திருந்தேன்; தணிக்கையின் கொடுமையை விளக்கு வதற்காக!

ஜூன் 2–ஆம் நாள்! அதற்கு மறுநாள்தான் எனது பிறந்த நாள்! காலை 10 மணி அளவில் என் வீட்டிலிருந்து காரில் புறப்பட்டேன். அப்போது கழகத்தில் உறுதி மாறாத பற்றுகொண்ட இளமுருகு பொற்செல்வி அவர்கள் வந்தார். அவர் செய்தி அறிந்து கொண்டு, "உங்களைத் தனியாக அனுப்ப மாட்டேன்! எங்கு சென்றாலும் நானும் வருவேன்'' என்றுரைத்து என்னுடன் காரில் ஏறிக்கொண்டார். எனது காரைத் தொடர்ந்து முரசொலி செல்வமும், மு.க.அழகிரி, மு.க. தமிழரசு ஆகியோரும் வேறொரு காரில் வந்தனர். ஆயிரம் விளக்குப் பகுதியைத் தாண்டியதும் காரிலிருந்து இறங்கிவிட்டோம். நானே என் கையில் அறப்போர் விளக்கத் துண்டுப் பிரசுரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அதனை அண்ணாசாலையில் செல்வோர் அனைவரிட மும் விநியோகிக்கத் தொடங்கினேன். மக்கள் ஆவலுடன், வியப் புடன் என்னைப் பின் தொடர்ந்தனர். போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டது. அப்படியே நடந்து கொண்டே, அண்ணா சாலையில் உள்ள அண்ணா சிலையின் அடி பீடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். கழகக் காளை ஜெகதீசன் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்து விட்டனர்.

"சர்வாதிகாரம்'' என்று முழங்கினேன்! இளமுருகு அவர்களும் மற்றவர்களும் 'வீழ்க!'' என்று விண்முட்ட முழுங்கினார்கள்! "ஜன நாயகம்'' என்று ஒலித்தேன்! "வாழ்க" என இடியொலி எழுப்பினார் கள்! ஜனநாயகக் காவலர் அண்ணாவின் சிலை முன்னால் ஜன நாயகம் காத்திடும் போராட்டம்! என் கையில் கழகக் கொடி கம்பீர மாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் போலீஸ் பட்டாளம் வந்தது. அதிகாரிகள் என்னை அங்கிருந்து அகன்றிடு மாறு வேண்டினர்! பிறகு கட்டளையிட்டனர்! "முடியாது! இங்கிருந்து ஊர்வலமாக தணிக்கை அதிகாரியின் அலுவலகம் சென்று உண்ணா நோன்பு மேற்கொள்ளப் போகிறேன்'' என்று அறிவித்தேன். அதன்

பிறகு நானும், இளமுருகு பொற்செல்வியும், கழகக் கண்மணிகள் பத்துபேரும் கைது செய்யப்பட்டு திருவல்லிக்கேணி காவல் நிலையத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். சில நிமிடங்களில் முரசொலி செல்வம், மு.க.அழகிரி, மு.க.தமிழரசு ஆகியோரையும் கைது செய்து கொண்டு வந்தனர். காவல்நிலையத்தைச் சுற்றி பெரும் கூட்டம் கூடி விடவே அந்தக் கூட்டத்தை போலீசார் துரத்தும் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

பெரிய போலீஸ் அதிகாரியொருவர் திருவல்லிக்கேணி காவல் நிலையத்தில் என்னை வந்து சந்தித்தார். நீங்கள் விடுதலை செய்யப்படுகிறீர்கள் என்றார். ஆம், என்னை மட்டும் விடுதலை செய்வதாகச் சொன்னார். வேண்டுமானால் செல்வம், அழகிரி, தமிழரசு ஆகியோரையும் விடுவிக்கிறோம் என்றார். எங்களை விடுவித்துவிட்டு இளமுருகு பொற்செல்வி மற்றும் கழகக் கண்மணி களை சிறையிலே பூட்டுவார்களாம். அதற்கு நான் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமாம். "முடியாது! என்னையும் என் மருமகன் செல்வம், மகன்களை மட்டும் விடுவித்தால் நாங்கள் அண்ணாசாலையில் தொடர்ந்து போராட்டம் நடத்துவோம்'' என்று உறுதியுடன் தெரிவித்தேன்.

எங்களைத் திருவல்லிக்கேணி காவல்நிலையத்தில் வைத்து விட்டு கவர்னர் மாளிகைக்குச் சென்ற அதிகாரி பிற்பகல் இரண்டு மணி அளவில் திரும்பி வந்தார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நாங்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார். சென்னைச் சிறையில் மிசா கைதிகளாக அடைபட்டிருந்த கழகக் கண்மணிகளுடன் இருந்து பிறந்தநாளைக் கொண்டாடலாம் எனக் கருதியிருந்த எனக்கு ஏமாற்றம்தான்!

மறுநாள் காலை ஜூன் மூன்றாம் நாள்! வழக்கம்போல் உடன் பிறப்புகள் திரண்டு நின்றார்கள், வீட்டுவாசலில்! அவர்கள் அணி வித்த மாலைகளைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே வேதனை தரும் செய்திகள் என் செவிகளில் விழுந்தன. வீட்டைச் சுற்றி நாலா திக்கிலும் போலீசார் நின்று கொண்டு பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கூற வருகிறவர்களை தடியடிப் பிரயோகம் செய்து கலைக்கிறார்கள் என்பதுதான் அந்தச் செய்தி!

ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பத்துப் பதினைந்து பேர் தலையிலும் உடையிலும் ரத்தம் ஒழுகிட கையில் மாலைகளுடன் என் முன்னால் வந்து நின்று வாழ்த்து முழக்கங்களை ஆவேசமாக ஒலித்தனர். அவர்கள் எல்லாம் போலீசாரின் தடியடிப் பிரயோகத்திற்கு ஆட் பட்டுத் தப்பித்து எப்படியோ வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். அந்தக் காட்சியைக் காணக் காண என் கண்கள் தணற்கட்டைகளாயின. இசைத்தட்டுகள் ஒலிபரப்புவதற்காக இருந்த 'மைக்செட்டை' அருகே கொண்டு வரச்சொன்னேன். என்னைச் சுற்றியிருந்த ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்களிடையே பேசினேன்.

“பிறந்த நாளையொட்டி என்னைப் பார்க்க வருகிறவர்களைக் கூடத் துடிக்கத் துடிக்க அடித்து விரட்டுகிறார்கள் போலீசார்! இந்தக் கொடுமைக்கு மத்தியில் எனக்குப் பிறந்தநாள் ஒரு கேடா? தேவையில்லை! வேண்டாம்! இப்போதே இங்குள்ள ஆயிரம் பேருடன் ஊர்வலமாகக் கோட்டை நோக்கி அணி வகுக்கிறேன். ஆனது ஆகட்டும், ஊர்வலம் வரும்; எங்களைச் சுட்டுக் கொல்ல, போலீஸ் தயாராகட்டும்!”

என்று உணர்ச்சியுரை ஆற்றிவிட்டுப் புறப்பட்டேன், சூழ்ந்திருந் தோரும் என்னைத் தொடர்ந்தனர். அதற்குள் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி ஜீப் ஒன்றில் வேகமாக என்னை நோக்கி வந்தார். இறங்கியவர் என்னைப் பார்த்து “தயவு செய்து ஊர்வலத்தை நிறுத்துங்கள்! உங்கள் பிறந்தநாள் விழாவுக்கு வருகிற யாரையும் இனி போலீசார் தடுக்க மாட்டார்கள்” என்று உறுதி அளித்தார். அதற்குப் பிறகு எங்கள் போராட்டம் கைவிடப்பட்டது. மாலை வரையில் உடன்பிறப்பு கள் தங்கு தடையின்றி வந்து பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூறிவிட்டு, கழக நிதியும் அளித்துச் சென்றனர் என்றாலும்கூட கழகக் கண்மணி களுக்கும் சரி; எனக்கும் சரி; உள்ளத்தில் வடுக்களாகப் பதிந்துவிட்ட அந்த நாளின் ஊமைக்காயங்களின் வலி குறைய நெடுங்காலம் ஆயிற்று.

14. எதேச்சாதிகார இருள்விலக எட்டிப்பார்த்த வைகறை!

தமிழ்நாட்டில் மண்டபங்களில் பேசுவதற்குக் கூட விதிக்கப் பட்டிருந்த தடை முதன்முதலாக 76–ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 3–ஆம் தேதி சென்னை யோகலட்சுமி திருமண மண்டபத்தில் என்.வி.என். அவர்களின் படத்திறப்பு விழாவின் போதுதான் தளர்த்தப்பட்டது. ஆட்சி கவிழ்க்கப்பட்ட பிறகு பொதுமேடையில் அங்குதான் நான் பேசினேன். கூட்டம் நடைபெறும் அன்று காலை யிலேதான் ஒரு சிறிய சுவரொட்டி அந்த நிகழ்ச்சி குறித்து விளம்பரம் செய்யும் வகையில் சென்னையில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அன்று மாலை அந்தப் பெரிய சாலை முழுவதும் கடற்கரையிலே நடைபெறும் கூட்டத்திற்கு செல்வதைப்போல இருபக்கங்களிலி ருந்தும் சாரை சாரையாக மக்கள் வெள்ளம்! அந்த மண்டபம் நிரம்பி சாலையில் இரு பக்கத்திலும் மக்கள் அமர்ந்திருந்தனர். மழையையே காணாத மக்கள் பல நாட்களுக்குப் பிறகு பொழியும் மழையில் இறங்கி அங்குமிங்கும் ஒடி நனைவதைப் போல அன்றைய தினம் அந்தக் கூட்டத்திற்கு மக்கள் வந்திருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்திற்கு சென்னை மாவட்டத் துணைச் செயலாளராக இருந்த இரா.மு.மனோ கரன் தலைமை தாங்கி சாதிக்பாட்சா, ராஜாராம், நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஆர். ஆர். முனுசாமி, சற்குணம், திருப்பூர் துரைசாமி, இரா. சாம்பசிவம் ஆகியோர் உரையாற்றினர். இறுதியாக நான் பேச எழுந்து "அன்பார்ந்த" என்று ஆரம்பித்ததுதான் தாமதம், எழுந்த கையொலி அடங்க ஐந்து நிமிடத்திற்கு மேல் ஆயிற்று. அந்த அளவிற்கு சென்னையிலே இருந்த கழக உடன்பிறப்புகள் உணர்ச்சிப்பெருக்கோடு அங்குக் கூடியிருந்தனர்.

ஆகஸ்ட் திங்கள் 29–ஆம் நாள் தென்னாற்காடு, தஞ்சை மாவட்ட நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதற்காக சென்னையிலிருந்து காரிலே

புறப்பட்ட எனக்கு புதுவை மாநில எல்லையிலும், கோரிமேடு, கடலூர், பு.முட்ளூர், பரங்கிப்பேட்டை, ஆதிராநல்லூர், தம்பிக்குநல்லான் பட்டினம், புவனகிரி, வயலூர், சிதம்பரம், கீழ்மூங்கிலடி, கி.முட்ளூர், கீழ்அனுவம்பட்டு, கிள்ளை, தில்லைவிடங்கன், கீழ்ச்சாவடி, கடவாச்சேரி, வேளுக்குடி, புத்தூர், சேந்தங்குடி ஆகிய வழியிலே உள்ள ஊர்களில் எல்லாம் வரவேற்பளித்தார்கள்.

கிள்ளையிலே ஒன்பது இணைகளுக்கு திருமணத்தை நடத்தி வைத்துவிட்டு, சீர்காழி சிறப்புக் கூட்டத்திற்கு 1.30 மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அந்தச் சிறப்புக் கூட்டத்தில், விளநகர் கணேசன், தம்பி தேவேந்திரன், சுப்ரவேலு ஆகியோர் பேசிய பிறகு நான் பேசினேன். சீர்காழியில் உள்ள நண்பர் குமாரசாமி வீட்டில் சாப்பிட்டேன். எனக்கு அன்று உணவு அளித்த குற்றத்திற்காக நான் சென்னை திரும்புவதற் குள் அவர் மிசா சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டார். ஆம்; அன்றைய ஆட்சியில் எனக்கு உணவு அளிப்பதுகூட குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. மறுநாள் பூம்புகார், கும்பகோணம், திருவாரூர், திருத் துறைப்பூண்டி ஆகிய ஊர்களில் நடைபெற்ற சிறப்புக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு விசாரணைக் கமிஷன் செலவு நிதியினைப் பெற்றேன்.

என்னைப் போலவே முரசொலியில் எனது எழுத்துகளும் கழக உடன்பிறப்புகளோடு தொடர்பு கொண்டு உலா வந்தன. சர்க்காரியா கமிஷன் விசாரணையும் சென்னையில் மிகுந்த விளம்பரத்தோடு நடத்தப்பட்டது.

ஒருநாள் கோபாலபுரத்து வீட்டிலிருந்து வெளியே கிளம்புகிறேன். வருமான வரித்துறையினர் கூட்டமாக வந்தனர். முதலமைச்சரான பிறகு வாங்கிய வீடுதானே இது– இதனை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டு மென்றனர். 1956–ஆம் ஆண்டு வாங்கிய வீடய்யா இது; என்மீது புகார் கொடுத்த நண்பர் எம்.ஜி.ஆருக்கு இதுகூடவா தெரியாது என்று கேலியாகக் கேட்டேன். “அது என்னவோ சார்! வீட்டை அளந்து மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும்” என்றனர். தாராளமாகச் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறி விட்டு, உள்ளேயிருந்த என் மனைவி தயாளுவைக் கூப்பிட்டு– “இவர்கள் வீட்டை அளக்கப் போகிறார் களாம்– மதிப்பீடு செய்யப் போகிறார்களாம். நீயும் பிள்ளைகளும்

உடனிருந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'' எனக் கூறிவிட்டு முரசொலி அலுவலகத்திற்குச் சென்றுவிட்டேன்.

முரசொலியில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். பத்து மணியிருக்கும் காலையில்! "திமு திமு'' எனப் பத்துப் பதினைந்து அதிகாரிகள் ஏதோ "அதிரடிப்படை''யினர் போல அலுவலகத்தில் நுழைந்தனர். என் அறைக்குள்ளும் நுழைந்து எனது மேசையைச் சுற்றி நின்று கொண்டனர். வருமானவரி அதிகாரிகள், போலீஸ் அதிகாரிகள் சோதனை போட வந்திருக்கிறார்கள் எனப் புரிந்துவிட்டது.

"சார்! இந்த ஆபீசை 'ரைடு' செய்யப்போகிறோம்'' என்றனர்.

"நான் எழுதிக் கொண்டிருப்பதால் உங்களுக்கு ஒன்றும் தொந்திரவு இருக்காதே!'' என்று அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டுவிட்டு, நான் முரசொலிக்கு எழுதுவதில் கவனம் செலுத்தினேன். எனக்கு எதிரிலேயே தொலைபேசித் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. என்னைச் சுற்றி நாற்காலிகளில் சிலர் உட்கார்ந்து கொண்டனர். சிலர் அறையிலிருந்த பொருள்களை உருட்டினர். சிலர், என் மேசையைத் திறந்து அதிலிருந்த தாள்களைப் புரட்டினர். மதியம் ஒரு மணி அளவில் எனது எழுத்து வேலைகளை முடித்துவிட்டு, சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்த அதிகாரிகளிடம் சொல்லிவிட்டு நான் புறப்பட்டேன். அன்றிரவு இரண்டு மணி வரையில் முரசொலி அலுவலகம் சோதனையிடப்பட்டு– சின்னாபின்னாமாக்கப்பட்டது.

பிற்பகல் இரண்டு மணி அளவில் அண்ணாமலைபுரத்திலுள்ள என் வீட்டுக்கு வந்தேன். வீட்டுக்குள் நுழையும்போது அதிகாரிகள் பட்டாளம் வீட்டை ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருந்தது. வருமான வரி அதிகாரிகள், அவர்களுடன் போலீஸ் பட்டாளம்! "ராஜி'' என்று எனது மனைவியைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தேன். ராஜியைக் காணவில்லை. அந்த அதிகாரிகள் ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்த அதிகாரிகள்தான். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து "நீங்கள் யார் சார்? உங்கள் பெயர் என்ன சார்?'' என்று கேட்டார்களே; அந்தக் கேள்வியை இன்றைக்கு நினைத்தாலும் நெஞ்சு பகீர் என்கிறது! என்செய்வது; இப்படியெல்லாம் என்னை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று திட்டம்!

அந்த அதிகாரிகளுக்குப் பதில் கூறாமலே மாடிக்குப் போனேன். அங்கே ராஜியை சில பெண் அதிகாரிகள் சோதித்துக்கொண்டிருக் கிறார்கள். ஆடைக்குள் ஏதாவது ஒளித்து வைத்திருக்கக் கூடு மென்று அப்படி சோதிக்கிறார்களாம். என்னைப் பார்த்ததும் ராஜியும், என் மகள் கனிமொழியும் கதறியழுதவாறு மயக்கமுற்றனர். அதன் பிறகும் இரவு எட்டு மணிவரையிலே 'ரைடு' முடியவில்லை.

சே! சில கொள்கைகளை அழுத்தமாகச் சொன்னதற்காக சர்வாதி காரத்தை நேர் நின்று எதிர்த்தமைக்காக– எப்படிப்பட்ட பழிவாங்கும் குணத்தினர் ஒன்று கூடிக்கொண்டு என்னையும் என் குடும்பத்தை யும் என் கட்சியின் முன்னணித் தோழர்களையும் எவ்வளவு கேவலப் படுத்தினர் என்பதை இப்போது நினைத்தாலும் இதயம் எரிமலை யாகிறது! ஆனால் அந்தச் சோதனைகள், வேதனைகளிலும் மிரண்டு போகாமல் தலை நிமிர்ந்து நின்றோமே என்ற பெருமிதமும் ஏற்படத் தான் செய்கிறது.

1976–ஆம் ஆண்டு மையத்தில் நெருக்கடி நிலையின் கடுமை சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கியது என்றே கூறலாம். 1975ஆம் ஆண்டு எமர்ஜென்சி பிரகடனத்தின்போது கைது செய்யப்பட்ட வட புலத்துத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவராக விடுதலை செய்யப்பட்டனர். நாடு தழுவிய அளவில் அப்படி மொத்தமாக அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் மிசாவில் கைதான அரசியல்வாதி கள் யாரும் 1976–ஆம் ஆண்டு இறுதிவரையில் விடுவிக்கப்பட வில்லை.

அனைத்து நாடுகளில் இந்தியாவின் நெருக்கடி காலச் சர்வாதி காரம் பற்றி விமர்சிக்கப்படுகிற நிலைமை பரவலாகப் பெருகிற்று. அந்த நிலை, பிரதமர் இந்திராகாந்தியின் மீது உலக மக்களின் வெறுப்பை அதிகரிப்பதாக இருந்தது. எனவே, மெல்ல மெல்ல "எமர்ஜன்சி"க் கொடுமையிலிருந்து நாட்டை விடுவிக்க இந்திரா காந்தி அவர்களே முன்வர வேண்டியதாயிற்று. மிசாக் கைதியாக அடைக்கப்பட்டிருந்த ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்களுடைய உடல்நிலையும் சிறைவாசத்தால் மிகவும் கெட்டுப்போய் விட்டதாகச் செய்திகள் வந்தன. சிறைச்சாலைகள், போலீஸ் லாக்கப்கள், இங் கெல்லாம் அரசியல் கைதிகளுக்கு இழைக்கப்பட்ட– சொல்லவே நாக்கூசுகின்ற துன்பங்களையும், இழிவுகளையும்– பத்திரிகைகளில்

வெளியிட முடியாவிட்டாலும் துண்டு அறிக்கைகளாக அச்சியற்றிப் பல்வேறு மொழிகளில் நாடெங்கும்– ஏன்; உலகெங்கும் பரப்புகின்ற பணி தொடர்ந்து நடைபெற்றது! தமிழ்நாட்டில் அத்தகைய துண்டுப் பிரசுரங்களை அச்சியற்றித் தர அச்சகங்கள் தயங்கின! ஒடி ஒளிந்தன. ஆனால் அந்த நேரத்தில் கழகச் சார்பில் நெருக்கடி நிலைக்கு எதிராக வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளை அச்சியற்றித் தரும் பணியை அருமை நண்பரும் தமிழ்ச் சங்கக் காப்பாளருமான க. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதை என்னால் மறக்க முடியாது!

இவ்வாறு எதற்கும் துணிந்தவர்கள்– இலட்சியத்திற்காக எதையும் இழக்கத் தயாராக இருப்பவர்கள்– அவர்களின் எண்ணிக்கை கூடுகிறதேயன்றிக் குறையவில்லை என்பதை உணர்ந்துதான் பிரதமர் இந்திரா அவர்கள் 1976 நவம்பர் திங்கள் கௌகாத்தியில் நடந்த காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் பேசியபோது எதிர்க்கட்சிகளுடன் ஓரளவு சமரசத்திற்கு வருவது போல ஜாடை காட்டிப் பேசினார்.

“எதிர்க்கட்சியினர் எங்களை குறை கூறக் கூடாது என நான் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. அவர்கள் பொறுப்புள்ளவர்களாக நடந்து கொண்டு வளமான இந்தியாவை உருவாக்க ஒத்துழைக்க வேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள் என உணர்ந்தால் அவர்களுடன் பேச்சு நடத்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கும்.”

இதுதான் பிரதமர் இந்திராகாந்தியின் கௌகாத்தி மாநாட்டுப் பேச்சு!

அம்மையார், கொஞ்சம் இறங்கி வருகிறார்கள் என்பதற்கான அறிகுறி!

பிரதமரின் கௌகாத்தி காங்கிரஸ் பேச்சினை யொட்டி, பேச்சு வார்த்தைக்கான வாய்ப்பு ஏற்படுவதற்கான சூழ்நிலை உருவாகுமேயானால் அப்போது எதிர்க்கட்சிகளுடன் விவாதிப்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் கழகத்தின் சார்பில் அப்போது சிந்திக்கப்பட்டது. தனித்தனி அபிப்பிராயங்கள் எழுவதால் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் ஏற்படக்கூடிய நல்விளைவுகளுக்கு

தடங்கல் ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்பது கழகத்தின் எண்ணமாக இருந்தது.

அந்த அடிப்படையில் எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்கள் முதலில் ஓர் இடத்தில் கூடிக் கலந்து விவாதித்து பிரதமருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த எந்த அடிப்படையில் அணுகுவது என்பதில் ஒருமித்த கருத்துக்கு வருவதே சிறந்தது என்றும் கழகம் கருதியது.

இவைகளை மனதிற்கொண்டு, அனைத்திந்திய அளவில் உள்ள எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்களை எல்லாம் கழகச் சார்பில் தொடர்பு கொண்டு நான் பேசியதில் அந்த முயற்சிக்கான ஊக்கமும் உற்சாகமும் கிடைத்தது. எனவே, எல்லா தலைவர்களையும் கூட்டி கலந்து விவாதிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய நான் அதற்கான தொடர்புகளை மேற்கொண்டேன். சென்னையிலோ அல்லது வேறு பகுதியிலோ அந்தக் கூட்டத்தை வைத்துக் கொண்டால், பயண சிரமங்கள் இருக்குமென்பதால் டெல்லியிலேயே அந்த கலந்துரையாடல் கூட்டத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டு, 76–ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 15ஆம் நாளன்று டெல்லியில் நண்பர் இரா.செழியன் (அப்போதைய நாடாளுமன்ற தி.மு.கழகக் குழுத் தலைவர்) இல்லத்தில் அந்தக் கூட்டத்திற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் எந்தவொரு எதிர்க்கட்சிகளின் தனிப்பட்ட சிக்கல்கள், பிரச்சினைகளை முன்வைத்து நடைபெறப் போகின்ற கூட்டமல்ல என்பதும் முன்னதாகவே தெளிவாக்கப் பட்டது.

“இந்தியாவின் வலிவும் வளமும் ஓங்கிடவும் காப்பாற்றப்படவும் எதிர்க்கட்சிகள் எப்படி ஒத்துழைக்கப் போகின்றன?'' என்று பிரதமர் அவர்கள் எழுப்பியுள்ள கேள்வியின் அடிப்படையிலே– பிரதமர் அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த எத்தகைய ஒருமுகமான போக்கை வடித்தெடுப்பது என்பதே அந்தக் கூட்டத்தின் தலையாய நோக்கமாகும் என்றும் நான் முதலிலேயே நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தினேன்.

பழைய காங்கிரஸ் கட்சி, பாரதீய லோக்தளம், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஜனசங்கம், சோஷலிஸ்ட் கட்சி, புரட்சி சோஷலிஸ்ட் கட்சி, அகாலிதளம் போன்ற கட்சிகளுக்கு நான் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தேன்.

பழைய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் அசோக் மேத்தா அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்து கடிதம் எழுதியிருந்ததோடு அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதாகவும் தெரிவித்தார். அவரைப் போலவே பி.எல்.டி. கட்சியின் தலைவரான சரண்சிங் அவர்களும் கலந்து கொள்ள சம்மதம் தெரிவித்தார். சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் கோரே பம்பாயிலிருந்து தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதாகத் தெரிவித்தார்.

டிசம்பர் 15ஆம் தேதி கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக நானும் நண்பர்கள் ராஜாராமும், ஜி.லெட்சுமணனும் ரெயில் மூலமாகப் புறப்பட்டோம். சென்னை புகைவண்டி நிலையத்திற்கு ஏராளமான வர்கள் வந்திருந்து வழியனுப்பி வைத்தனர்.

15. புதிய திருப்பம் கண்ட புதுடெல்லிக் கூட்டம்!

14ஆம் தேதியன்று காலையில் புதுடெல்லி போய்ச் சேர்ந்தேன். அன்று காலையில் டெல்லிக்கு அருகில் உள்ள சத்திரப்பூருக்குச் சென்று அகில இந்திய பழைய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் அசோக் மேத்தா அவர்களை அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தேன். நண்பர் இரா.செழியனும் வந்திருந்தார்.

ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் அவருடன் உரையாடிக் கொண் டிருந்துவிட்டு, பின்னர் அன்றைக்கு முதல் நாள்தான் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகியிருந்த வாஜபய் அவர்களை அவரது இல்லத்தில் சென்று சந்தித்தேன். அவர் 15ஆம் தேதிய கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதாகத் தெரிவித்தார்.

டிசம்பர் 15ஆம் தேதியன்று காலை 10 மணிக்கு டெல்லியில் தி.மு.க. நாடாளுமன்றக் கட்சித் தலைவர் இரா.செழியன் அவர்கள் இல்லத்தில் இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் களின் கலந்துரையாடல் கூட்டம் தொடங்கியது.

இந்தக் கூட்டத்தில் அகில இந்திய பழைய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் அசோக்மேத்தா, திருமதி மொகிந்தர் கவுர் (அகில இந்திய பழைய காங்கிரஸ் கட்சியின் செயலாளர்), திக்விஜய் நாராயணன்சிங் எம்.பி. (பழைய காங்கிரஸ்), பிலுமோடி எம்.பி. (தலைவர், பாரதிய லோக் தளம்), எச்.எம்.படேல் எம்.பி. (பாரதீய லோக் தளம்), பிஜு பட்நாய்க் (துணைத் தலைவர், சோஷலிஸ்ட் கட்சி), சமர்குகா எம்.பி. (சோஷ லிஸ்ட் கட்சி), சுரேந்திர மோகன் எம்.பி., வாஜ்பாய் எம்.பி. (தலைவர், ஜனசங்கம்), கிருஷ்ணகாந்த் எம்.பி., பேராசிரியர் ஷெர்சிங் எம்.பி., க.ராஜாராம் (தி.மு.க.) ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். மாநில கட்சி யின் சார்பில் நான் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்று அகில இந்திய

கட்சிகளின் தலைவர்கள் எல்லாம் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந் தனர். அவர்களை எல்லாம் வரவேற்று நான் ஆற்றிய வரவேற்புரை இதோ:–

"கட்சித் தலைவர்களே, நண்பர்களே,

எனது அழைப்பினை ஏற்று வருகை தந்துள்ள உங்கள் அனை வருக்கும் என் இதயமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள நோக்கத்தை நான் தங் களுக்கு விடுத்த அழைப்பு மடலிலேயே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக் கிறேன். கௌகாத்தி மாநாட்டில் இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையினிடையே எதிர்க்கட்சிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைக்கான வாய்ப்பு எப்போது அமையும் என்பது குறித்து அறிவித்துள்ள கருத்து அனைவரும் அறிந்ததேயாகும்.

அதுகுறித்து எதிர்க்கட்சிகளின் நிலை என்ன என்பதை நாட்டு மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதும் இயல்பேயாகும். 'நாடு எதிர்நோக் கும் இயல்பானதும், சுமுகமானதுமான சூழ்நிலை விரைவில் உருவாகாதா ?' என்று நாட்டின் எதிர்கால நல்வாழ்விலே நாட்ட முள்ளவர்கள் கவனித்து வருகிறார்கள். எதிர்க்கட்சிகள் தங்களது போக்குகளை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், இந்திய நாட்டின் வலிவையும் வளத்தையும் வளர்த்துப் பாதுகாப்பதில் எதிர்க்கட்சிகள் ஒத்துழைக்க முன்வர வேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் பேச்சுவார்த் தைக்குப் பொருள் இருக்க முடியுமென்றும் பிரதமர் கூறியுள்ளார்.

'பேச்சுவார்த்தை தொடங்குவதென்றால் நெருக்கடி நிலையைத் திரும்பப் பெற வேண்டும்.'

சில எதிர்க்கட்சிகளின் தரப்பிலிருந்து இப்படி ஒரு கருத்தும் எடுத்து வைக்கப்படுகிறது.

நிபந்தனைகள், இருதரப்பிலிருந்தும் எழுப்பப்பட்டு அவைகளை இருதரப்பாரும் நிறைவேற்ற உடன்பட்ட பிறகே பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்க முடியுமென்று வாதிப்பது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாகி விடும் என்பது என் தாழ்மையான கருத்தாகும்.

சகிப்புத்தன்மையுடன் மனம் விட்டுப் பேசி மீண்டும் நாட்டில் இயல்பான சூழ்நிலை அமைந்திட முயற்சிகளை மேற்கொண்டு நமது

பணிகளை வகுத்துக் கொள்வதே சிறப்புடையதாகுமென, நான் சார்ந்துள்ள தி.மு. கழகம் எண்ணுகிறது.

பிரதமருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்திட வாய்ப்பு கிட்டுமேயானால் அதன் தொடர்பாக எதிர்க்கட்சிகள் தங்களுக்கென அமைந்த தனித் தன்மைகளையோ, கொள்கைகளையோ விட்டு விட்டு அரசாங்கக் கொள்கைகள், நடைமுறைத் திட்டங்கள் அனைத்துக்கும் ‘ஆமாம்’ போடுகிறவைகளாக ஆகவேண்டுமென்று நினைத்துப் பார்ப்பதற்குக் கூட இடமில்லை.

அதேநேரத்தில் இந்தியாவின் வலிவுக்கும், வளத்துக்கும் கேடு ஏற்பட வேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற யாரும் இங்கில்லை.

ஒன்றரை ஆண்டு காலத்திற்குப் பிறகு நிலைமைகளை மறுபரி சீலனை செய்வதற்கான சிந்தனையும் ஆர்வமும் எழுந்திருப்பது, இரு தரப்பாரின் சார்பில் நாட்டின் நல்லதோர் எதிர்காலத்திற்கான உத்திர வாதத்தை அளிக்குமென்ற நம்பிக்கை ஒளியைத் தோற்றுவித் திருக்கிறது.

அந்தக் குறிக்கோளுடன் செயல்முறைகளை வகுப்பதற்கே இங்கே நாம் கூடியிருக்கிறோம். இதில் தனிப்பட்ட கட்சிகளின் சிக்கல்கள், பிரச்சினைகளுக்கு இடமில்லை. அனைவரும் ஏற்றிடத்தக்க ஒரு பொதுவான உடன்பாடு நமக்குள்ளே ஏற்படுவதற்கு இந்தக் கூட்டம் வகை செய்யும், துணை புரியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.’’

என்னுடைய வரவேற்புரைக்குப் பிறகு அனைத்துக் கட்சிகளின் தலைவர்களெல்லாம் தங்களது கருத்துகளை எடுத்துக் கூறினார் கள். அந்தக் கூட்டம் மாலை 4 மணி வரை நடைபெற்றது. நிலை மையை இயல்பான நிலைக்குக் கொண்டுவரும் நோக்குடன் நடக்கக் கூடிய எத்தகைய பேச்சிலும் மகிழ்ச்சியுடன் பங்கேற்க தாங்கள் தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

அன்று நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து மறுநாள் 16.12.76 அன்று மீண்டும் எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்கள் சந்தித் தனர். அந்தச் சந்திப்பு எச்.எம்.படேல் எம்.பி. அவர்களது இல்லத்தில் நடைபெற்றது. அதற்குப்பிறகு அசோக்மேத்தா அவர்களும் பிலுமோடி அவர்களும் என்னை டெல்லியிலே சந்தித்து உரையாடினார்கள்.

1976ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 15, 16 ஆகிய நாட்களில் டெல்லியிலே கூட்டப்பட்ட அந்த அனைத்துக் கட்சி (எதிர்க்கட்சிகள்) கூட்டம்தான் ஜனதா கட்சி இந்திய அரசியலிலே உருவாக முழுமுதல் காரணப் என்பதை யாரும் மறுத்து விட முடியாது.

டெல்லியிலே நடைபெற்ற அந்தக் கூட்டம் குறித்து 16ஆம் தேதி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் இதழிலே குல்தீப் நய்யார் அவர்கள் ஒரு கட்டுரை தீட்டியிருந்தார். அதிலே "எதிர்க்கட்சிகளும் ஆளுட காங்கிரசும் முன்னிருந்ததுபோல் இப்போதும் வடதுருவம், தென் துருவமாக இல்லை என்பது வெளிப்படை. சமாதானம் சாத்தியமே என்பதைக் காட்டும் வண்ணம் சில பல நடந்துள்ளன. இல்லாவிடின் டெல்லியில் எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டத்தைக் கூட்டிய திரு. கருண நிதி கூறியுள்ளதுபோல், ஆளும்கட்சியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடந்தால் அதில் நாம் என்னென்ன விவரங்களை விவாதிக்க வேண்டும் என்ற விவரங்களை முடிவு செய்ய டெல்லியில் எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டட நடந்திராது'' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

டெல்லி கூட்டத்தில் அரசுடன் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தயாராக இருப்பதாக ஒருமனதாக முடிவெடுக்கப்பட்டு, முன் நிபந்தனைகள் எதுவுமில்லாத நிலையில் பேச்சுவார்த்தைக்கு உடன்படுவதே சுமுகமான சூழ்நிலைக்கு வழிகோலும் என்பது விளக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகள் தங்கள் நிலையை விளக்கி ஒரு கருத்துரையை வெளியிட வேண்டுமென்று முதல்நாள் கூட்டத்தில் முடிவெடுக்கப் பட்டது. அந்தக் கருத்துரை தயாரிக்கப்பட்டு 16.12.76 அன்று காலையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் சிலருடைய பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டு, அன்று மாலை திரு. எச்.எம். படேல் அவர்கள் இல்லத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அந்தக் கருத்துரையின் வரைவினை வைத்துக் கொண்டு கலந்துரையாடிய பிறகு அதற்கு இறுதிவடிவம் கொடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

அதில் "எதிர்க்கட்சிகள் ஜனநாயக செயல்முறைகளில் ஈடுபாடு உள்ளவை. தேசிய பிரச்சினைகளைப் பற்றி அரசாங்கத்துடன் பேசவும், குறிப்பாக நாட்டில் அரசியல் வாழ்வை சகஜப்படுத்துவது மிக அவசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற நிலையில் பேச்சு நடத்த எதிர்க்கட்சிகள் தயாராக இருக்கின்றன" என்று குறிப்பிடப்பட்டு, அது பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

கூட்டம் டெல்லியில் நடந்து கொண்டிருந்தபோதே, அந்த முயற்சி வெற்றி பெற வேண்டுமென்றும், கழகத்தின் முயற்சி கைகூட வேண்டுமென்றும், பிரதமரும், எதிர்க்கட்சி தலைவர்களும் கலந்து பேசுகிற நாள் விரைவில் வர வேண்டுமென்றும் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் பாட்னாவிலிருந்து எனக்கு கடிதம் எழுதி யிருந்தார்கள். அந்தக் கடிதம் கூட்டத்தில் படிக்கப்பட்டது.

கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளைத் தெரிவித்து பிரதமருக்கு நான் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். ''சுயேச்சையான, வெளிப்படையான விவாதத்தின் மூலம் நாட்டில் எதிர்ப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளை நம்மால் தீர்க்க இயலும் என்று எதிர்க்கட்சிகள் நம்பிக்கை கொண் டுள்ளன'' என்று அந்தக் கடிதத்தில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அந்தக் கடிதத்துடன் எதிர்க்கட்சிகள் வெளியிட்ட அறிக்கையை யும் இணைத்து பிரதமருக்கு அனுப்பினேன்.

அதற்குப் பின்னர் டிசம்பர் மாதம் 23–ஆம் தேதி புதுடெல்லியில் காங்கிரஸ் ஊழியர்களின் முகாமில் பேசிய பிரதமர் இந்திரா காந்தி, எதிர்க்கட்சிகளுடன் பேச்சு நடத்துவதற்கு முன்பாக, அந்தக் கட்சிகளின் போக்கு பற்றியும் ஆராய வேண்டியுள்ளது என்றார். அதாவது எதிர்க்கட்சிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதையும்– பேச்சுவார்த்தைகளின் வாயிலாகப் பிரச்சினை தீருவதையும்– தனக்கு ஏற்படும் கௌரவக் குறைவு என அவர் கருதினார் என்றே எண்ணிட வேண்டும். ஆனால், அந்த வீம்பு நீண்டநாள் இருக்க வில்லை. 'எமர்ஜன்சி' எனும் சர்வாதிகாரக் கொடுமையாட்சியி லிருந்து பின்வாங்கவே அவர் முனைந்தார். அதற்கு மேல் தனது எதேச்சாதிகாரப் பிடிவாதப் போக்கை நாடு தாங்காது எனப் புரிந்து கொண்டார்.

நெருக்கடி நிலை கொடுமைகளில் ஒன்றாக கைது செய்யப்பட்ட தியாகமறவன், கொள்கைக் குன்று, என்னுடைய அன்பு உடன்பிறப்பு, கழக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சிட்டிபாபு சிறையிலே பயங்கரமாக அதிகாரிகளால் தாக்கப்பட்டபோது அவர்களில் ஒரு முரடன் கொடுத்த உதை காரணமாக வயிற்றிலே அடிபட்டு அதன் காரண மாக வயிற்றுக்குள் சில கோளாறுகள் ஏற்பட்டு நீண்ட நாட்களாக சிறையிலே அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த நோய் குணமாகா மலேயே டிசம்பர் மாதம் சென்னை பொது மருத்துவமனையிலேயே

கைதியாகவே அனுமதிக்கப்பட்டார். அங்கே சிட்டிபாபுவின் வயிற்றிலே ஒரு அறுவை சிகிச்சை நடைபெற்றது. அதிலும் முற்றிலும் குணமாகாத நிலையிலே ஜனவரி மாதம் 3ஆம் தேதி மீண்டும் ஓர் அறுவை சிகிச்சை அதே இடத்தில் நடந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து ஜனவரி 5ஆம் தேதி காலையிலே மருத்துவமனையிலே ஆபத்தான நிலையிலே சிட்டிபாபு இருப்பதாக தொலைபேசி மூலம் எனக்குத் தகவல் தெரிவித்தார்கள். உடனடியாக மருத்துவமனைக்கு விரைந் தேன். அங்கே மிசா கைதியாக இருந்த நண்பர் கமலநாதனும், மருத்துவ மனையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த டாக்டர் காஞ்சனா கமலநாதனும் சிட்டிபாபுவுக்கு அருகே நின்று கதறியழுது கொண் டிருந்தனர். சிட்டிபாபுவின் துணைவியரும் துடித்துப் புலம்பினர்.

எனக்காகவே தன்னுடைய இறுதி மூச்சை நிறுத்தி வைத்திருந்த தைப்போல என்னைக் கண்டவுடன் அந்த ஆறுதலோடு கண்ணை மூடினார் 45 வயதே நிறைந்த அந்தக் கழகக் காளை. கழகத்தின் கொள்கை பரப்புச் செயலாளராக அரும்பணியாற்றி கடமை உணர் வோடு பணியாற்றிய சிட்டிபாபு மறைந்தவுடன் எனக்கு ஆறுதல் கூற வந்தவர்களிடம் எல்லாம் "என்னை சிறிது நேரம் அழவிடுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

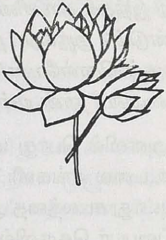

16. சிங்கத்தின் இழப்பும்– சிறைக்கதவுகள் திறப்பும்!

சிட்டிபாபு இறந்தது குறித்து உண்மையான விவரங்களை எல்லாம்கூட தெளிவாக பத்திரிகைகளில் தர முடியாத அளவிற்கு தணிக்கைக் கொடுமை! கழகத் தொண்டர்கள் உணர்ச்சிவயப்பட்டு ஏதாவது செய்து விடுவார்களோ என்று சிட்டிபாபு மரணமடைந்த அன்று இரவு சென்னை நகரத்தில் கழகத் தோழர்கள் எல்லாம் போலீசாரால் வேட்டையாடப்பட்டனர்.

சிட்டிபாபுவின் மறைவையொட்டி நான் வெளியிட்ட இரங்கல் செய்தி இதோ...

"சிட்டி, நீ மறைந்துவிட்டாயா? அய்யோ!
என்னால் நம்ப முடியவில்லை!
கொள்கை முரசே! தியாக மறவனே!
கழகத்தின் தூணே! எங்கள் துணையே!
நீ போய் விட்டாயா?
அய்யகோ! இன்று இந்தக் காட்சியையா
நான் காண வேண்டும்? அந்தோ! நான்
யாருக்கப்பா ஆறுதல் சொல்வேன்! என்னால்
தாங்க முடியவில்லையே! நான் என்ன செய்வேன்!"

காலை 8.45 மணி அளவில் பொது மருத்துவமனையில் உயிர் துறந்த சிட்டிபாபுவின் உடலை எங்களிடம் 11.50 மணிக்குத்தான் தந்தனர். 12 மணிக்கு அவரது சடலத்தை அவர் வாழ்ந்த திருவல்லிக் கேணியில் உள்ள நாகப்பையர் தெருவில் உள்ள வீட்டிற்கு எடுத்து வந்தோம். சென்னை நகரமே அந்தத் தெருவில் திரண்டுவிட்டது. மறுநாள் காலையில் சிட்டிபாபுவின் இறுதி ஊர்வலம் புறப்பட்டு கிருஷ்ணாம்பேட்டையில் அவரது சடலம் எரியூட்டப்பட்டது.

அன்றைய 'முரசொலி'யில் "மறையாத மாணிக்கப் பரிதி" என்ற தலைப்பில் சிட்டியைப் பற்றி நான் கடிதம் எழுதியிருந்தேன்.

இவ்வாறு ஜனவரி 5ஆம் தேதி இறந்த சிட்டிபாபு மரணம் குறித்து பெப்ரவரி 20ஆம் தேதி அரசாங்கம் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டது. அந்த அறிக்கையில், சிட்டிபாபுவிற்கு நீரிழிவு, மாரடைப்பு, குடலிறக்கம், மலஜலம் கழிப்பதில் தடை ஆகிய வியாதிகள் உண்டு என்றும், 5.1.77 அன்று மத்திய மருத்துவமனையில் உள்ள தீவிர சிகிச்சை வார்டில் மாரடைப்பு காரணமாக அவர் காலமானார் என்றும் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

அரசின் அந்த அறிக்கையைக் குறிப்பிட்டு முரசொலி மாறன், அப்போது 'முரசொலி' மூலம் எழுப்பிய கேள்விகள் வருமாறு:–

சிறைச்சாலையில் சிட்டிபாபு மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டது உண்மையா? இல்லையா? அவர் மாரடைப்பால் முன்பே பாதிக்கப் பட்டவர் என்று அரசாங்க அறிக்கை கூறுகிறது. அத்தகைய நோயாளி கைது செய்யப்பட்டு, காவலில் வைக்கப்படக் காரணம் என்ன? அத்தகைய நோயாளி மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டது ஏன்? பொதுமருத்துவமனைக்கு வெளி நோயாளியாக சிகிச்சை பெற அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று அவர் கேட்டதுண்டா? இல்லையா? எப்போது அவரை முதல் தடவையாக வெளி நோயாளியாகச் சிகிச்சை பெற பொது மருத்துவமனைக்கு அனுப்பினார்கள்? அதற்கு இடைப் பட்ட நாட்கள் எத்தனை? உடனடியாக அவர் பொது மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பப்படாமல் காலங்கடந்து அனுப்பியதன் காரணம் என்ன?

இதுபோன்ற முரசொலி மாறனின் கேள்விகளுக்கு எந்தப் பதிலும் அரசு தரப்பிலிருந்து தரப்படவில்லை.

சிட்டிபாபு, சாத்தூர் பாலகிருஷ்ணன் சிறையில் பிணமாக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமா? இந்தியா முழுமையும் சிறைச்சாலைகளில் எமர்ஜென்சிக் கொடுமையால் எத்தனை சித்ரவதைகள்!

சிறைக்கு வெளியிலே கூட தம்பி வீரபாண்டி ஆறுமுகத்தின் தாயார் தலையிலே சாராயப்பானையை சுமக்கச்சொல்லி கொடுமைப் படுத்தியதும், மேலும் வீரபாண்டி ஆறுமுகத்தை 'மிசா' கைதியாக சிறையில் தள்ளியதும், 'மிசா'வில் கைது செய்யப்பட்ட திராவிடர்

கழகச் செயல்வீரர் வழக்கறிஞர் துரைசாமியை அவரது திரு மணத்தையொட்டி இழிவுபடுத்த முனைந்ததும்– நெருக்கடி நிலை யெனும் நெருப்பாற்றின் கொந்தளிப்புகளேயாகும்.

சில அரசியல் கைதிகளை சிறைக்கோட்டத்தில் நாள் முழுவதும் பனிக்கட்டியில் படுக்க வைத்தனர். சிநேகலதா என்ற பெண்மணிக்கு விளைவிக்கப்பட்ட கொடுமைகளைச் சொல்லவே குலை நடுங்கு கிறது. அரியானா மாநிலத்தில் ஒரு போலீஸ் லாக்அப்பில் எமர்ஜன் சியை எதிர்த்த குற்றத்திற்காக ஒரு அண்ணனையும் அவன் தங்கையையும் நிர்வாணமாக்கி போலீசார் எதிரிலேயே அவர்களை உடலுறவு கொள்ளச் செய்யுமாறு வற்புறுத்திக் கட்டாயப்படுத்தி – அவர்களது மர்ம உறுப்புகளில் மிளகாய்ப் பொடியையும் தூவினார் கள். இப்படி நாச நர்த்தனமாடிய நெருக்கடி நிலையின் வெறிப்பற் களின் தினவு சற்று அடங்கியதற்கு அடையாளமாகத்தான் 1977 ஜனவரி 18ஆம் நாள் வானொலியில் உரையாற்றிய பிரதமர் இந்திரா காந்தி, ''நெருக்கடி நிலை தளர்த்தப்பட்டு மார்ச் மாதத்தில் நாடாளு மன்றத் தேர்தல் நடைபெறும்'' என்று அறிவித்தார்.

பிரதமரின் அறிவிப்பினைத் தொடர்ந்து மத்திய உள்துறை அமைச் சகத்திலிருந்து மாநில அரசுகளுக்கு பின்வருமாறு ஆலோசனைகள் தெரிவிக்கப்பட்டது.

1. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் காவலில் வைக்கப் பட்டுள்ள அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்வதை விரைவு படுத்த வேண்டும். அத்துடன் இந்திய பாதுகாப்பு மற்றும் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு விதிகளின்கீழ் போடப்பட்டுள்ள வழக்குகளை மறுஆய்வு செய்ய வேண்டும்.

2. சகஜமான அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்காகவும் தேர்தல் காரியங்களுக்காகவும் பொதுக்கூட்டங்களை தாராளமாக அனுமதிக்க வேண்டும்.

3. நபர்கள், வாகனங்கள் நடமாட்டம் மீதான கட்டுப்பாடு, பாதகமான செயல்களுக்கு தண்டனை விதிப்பது, பொதுக் கூட்டங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு ஆகிய விஷயங்களின்கீழ் மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த அதிகாரங்களை வாபஸ் பெறுவதென மத்திய அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

இதைத் தவிர மத்திய தகவல் ஒலிபரப்பு மந்திரியாக இருந்த வி.சி.சுக்லா விடுத்த அறிவிப்பில் ''அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகள் மக்களிடம் தமது கருத்துகளை எடுத்துக் கூறுவதற்குத் தேவை யான எல்லா நியாயமான நடவடிக்கைகளையும் அனுமதிப்பதே அரசின் நோக்கம் என்று பிரதமர் தனது வானொலி உரையில் அறிவித்தார். பத்திரிகைகள் அதற்கான சாதனங்களில் ஒன்று. பிரதமர் கூறிய அந்த உறுதிமொழிக்கு இணங்க செய்தித் தணிக்கை உத்தரவை அமல்படுத்துவதில்லை என்று அரசு முடிவு செய்துள்ளது'' என்று தெரிவித்தார்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அல்லாத பெரிய எதிர்க்கட்சிகளான பழைய காங்கிரஸ், பாரதீய லோக்தளம், ஜனசங்கம், சோஷலிஸ்ட் கட்சி ஆகிய நான்கு கட்சிகளும் ஜனதா கட்சி என்ற பொதுப் பெயரில் போட்டியிடுவதாக முடிவு செய்திருப்பதாக மொரார்ஜி தேசாய் அறிவித்தார்.

மத்திய அரசின் இத்தகைய அறிவிப்புகளுக்குப் பிறகும் தமிழ் நாட்டில் கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்யவில்லை. எனவே, நானும் ராஜாராமும் கவர்னர் சுகாதியா அவர்களைச் சந்தித்து மத்திய அரசு உத்தரவிற்குப் பிறகும் தமிழகத்தில் அரசியல் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்படவில்லை என்பதை அறிவித்தோம்.

அதன் பிறகு ஜனவரி 23ஆம் நாள் தொடங்கி, படிப்படியாக பிப்ரவரி 2ஆம் நாள் முடிய கழகத்தினர் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

விடுதலை செய்யப்பட்ட கழகக் கண்மணிகள் அனைவரும் சென்னைக்கு வந்து அண்ணாவின் கல்லறைக்கு அஞ்சலி செலுத்தி விட்டு என்னையும் நேரில் கண்டனர்.

அவர்கள் விடுதலை குறித்து ''இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறந்தது சிறுத்தையே வெளியில் வா!'' என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய உடன் பிறப்பு மடல் இதோ:

''பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது!
சிறுத்தையே வெளியில் வா!
எலி என உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலி எனச் செயல் செய்யப் புறப்படு விரைவில்!''

எனப் பாவேந்தரின் கவிதைகளாலேயே, கழகத்தின் கண்மணியே! உன்னை நான் இருகையேந்தி அழைத்து மகிழ்கிறேன்.

ஓராண்டு காலம் உன்னையும் என்னையும் மறைத்து நின்ற வானுயர்ந்த சுவர்களை விட்டு வெளியில் வந்துவிட்டாய்!

உன்னுடன் உள்ளே அடைபட்டவர்களில் இருவர் உறங்கிடும் கண்களுடன் வெளியே வந்தனர். ஆம். என்றுமே விழித்துப் பார்க்க இயலாத விழிகளுடன், காற்றை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட முடியாத சுவாச கோசங்களுடன் வெளியே வந்து, குளிர்ந்து போன தங்கள் உடல்களுக்குத் தணலாடையைப் போர்த்திக்கொண்டு மண்ணோடு மண்ணாக மாறினர். இல்லை, இல்லை, எங்கள் கண்ணோடு ஒளியாகக் கலந்தனர். மூச்சோடு காற்றாக ஒன்றினர். இதய அசைவுகளின் துடிப்பாக இணைந்தனர்.

அந்தக் குமுறலை அடக்கிக் கொண்டு தமிழகத்தின் பல்வேறு சிறைக் கொட்டடிகளில் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்த உனக்கு விடுதலையே கிடைக்காது என்றுதான் நினைத்து நினைத்து என் உள்ளம் களைத்துப் போயிற்று. உடலும் இளைத்துப் போயிற்று. எத்தனை ஆண்டுகளாயினும் கழகத்தின் பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்னாகத் தான் இருப்பேன் என்று சூளுரைத்து ஓராண்டு காலம் வரலாறு காணாத அடக்கு முறையைச் சிறைக்கோட்டத்தில் தாங்கிக் கொண்ட என் சிங்கம் நிகர் உடன்பிறப்பே, உன் தியாகத் திருவடி கட்கு என் சிரம் தாழ்த்துகிறேன்.

நீ, மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா மலர் மாலைகளைக் கொண்டு வந்து என் கழுத்தில் சூட்டுகிறாய்!

உனக்கு மாலை சூட்டிய மங்கை நல்லாள் ஓராண்டு காலம் உன்னைப் பிரிந்து அனுபவித்த வேதனையும், அந்த மயிலைப் பிரிந்து நீ அனுபவித்த கொடுமையும் எண்ணிப் பார்த்திடவே நெஞ்சுக்கு பூகம்ப அதிர்ச்சியைத் தரும் நிகழ்ச்சியாக அன்றோ இருந்தது! இருக்கிறது!

உன்னைப் பிரிந்து உன் அன்னை வடித்த கண்ணீர்– உன் அருமை மழலைகளின் வாடி வதங்கிய முகங்கள்– உன்னை வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஏற்றவளின் உள்ளத்து உலைக்களம்.

உடன்பிறப்பே, இந்த ஓராண்டு காலம் அவைகளுக்கு ஆறுதல் கூறமுடியாமல் வெளியில் இருந்து நாங்கள் பட்ட அவதி, இவற்றை யெல்லாம் மாற்றிட, இருள் நீங்க எழுந்த கதிர்போல் உன் விடுதலைச் செய்தி கிட்டியது.

இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறந்ததும் இல்லம் நோக்கி விரைந்திட வில்லை உன் கால்கள். சென்னை நோக்கிப் பறந்திட பாச இறக்கை கள் உனக்குத் திடீரென முளைத்துவிட்டன.

அடடா! நீ வந்த நேரம்– செயற்குழு என்றும்– ஆய்வுக் குழு என்றும் ஆயிரம் வேலைகள்– ஆரத் தழுவிட வேண்டும் – ஆண் டொன்றாயிற்றே இடைவெளி ஏற்பட்டு; அந்தக் காலத்து கதைகளை எல்லாம் பேசிட வேண்டுமென்று துடிக்கிறேன் என்றாலும் வேலைகள் குறுக்கிடுகின்றன. ஓடிவந்த உன்னிடம் ஒரு வருடச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடியவில்லையென்றாலும் ஒருவரையொருவர் இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொள்கிறோமே, அதிலே எத்தனை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்சியாக்கி விடுகிறோம்– ர்த்தனை சரித்திரங் களைப் படித்து விடுகிறோம்– பார்த்தாயா?

சிலர் உன்னை அணுகி, 'சாகிற வரையில் சிறை தான்' என்றனர். 'என் சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேகும்' என்றாய். 'கட்சியைத் துறந் திடு; கதவு திறந்திடும்' என்றனர். 'கடையைக் கட்டிடு; நடையைத் தொடங்கிடு' என்று நறுக்கென பதில் அளித்தாய். 'தலைமையைத் தாக்கி ஒரு அறிக்கை அளித்திடு; தளைகள் அறுபடும் தப்பிடலாம்' என்றனர். 'அதற்கு எம்முடன் சில எட்டப்பர்கள் வந்துள்ளனர். அவர் களை அணுகிடுக. தலையே அறுபடினும் துரோகம் செய்யும் ரத்தம் இந்த ரத்தமல்ல' என்று நிமிர்ந்து நின்று விடையளித்தாய்.

வீரத்தின் திருவுருவே! மான மரபின் குலவிளக்கே! மாணிக்கத் தமிழே! மரகதச் சுடரே! முன்னூறு நாட்களுக்கு மேலாக நீ ஓய் வெடுத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு வெளியே வந்ததும் வராததுமாக நீ ஆற்றிட வேண்டிய பணி உன் எதிரே மலை போல் உயர்ந்து நிற்கிறது...

நிறைய இருக்கிறது பணி! நேரம் குறைவு!

நகர்ந்து செல்லும் ஒவ்வொரு மணித் துளியும் மிக முக்கியமானது!

காலம் பொன் போன்றது– கடமை கண் போன்றது.

புதிதாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டியவைகளா; இவைகள் ? அல்லவே, அதனால் புறப்படு!”

இந்தக் கடித வாயிலாகக் காராக்கிரகமிருந்து வெளிவந்த கழக அடலேறுகளை வரவேற்றேன். அந்த ஓராண்டு உச்சக் கட்டச் சோதனைகளுக்குப் பிறகும் கழகத்திற்கு வந்துற்ற சோதனைகள் ஓய்ந்திடவில்லை. 1977–க்குப் பிறகும் அவை தொடர்ந்தன. அவற்றைத் தனியொருவனாக நின்றல்ல; தன்னலம் கருதாத தியாகத் திருவிளக்குகளாம் தி.மு. கழகத்தின் உடன்பிறப்புகளின் உறுதி கொண்ட நெஞ்சத்தின் துணையினால் எதிர்கொண்டேன்.

41207
923.25411

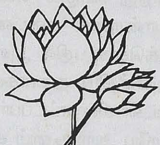

“தேசம் போச்சு! தேசம் போச்சு!” என்று தேம்பும் குரலில் பெருந்தலைவர் காமராசர் கலங்கித் துடித்தாரே; அந்த நெருக்கடி நிலை பற்றித்தான் விவரிக்கிறது இந்தத் தொடர் கட்டுரை நூல்!

"நெருக்கடி நிலையை
எதிர்ப்பதால் தனது
முதலமைச்சர் பதவிக்கு
ஆபத்து என்ற போதிலும்,
கருணாநிதி அவர்கள்
சர்வாதிகாரத் திட்டங்களை
எதிர்ப்பதில்
உறுதியாக இருந்தார்"

-சஞ்சீவ ரெட்டி,
குடியரசுத் தலைவர்

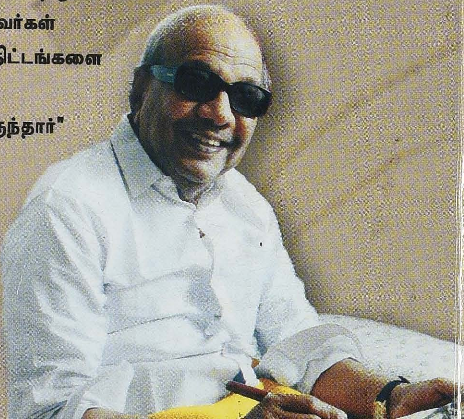

திருமகள்
நிலையம்

Cover Design: nanavr@eth.net